P(ăcăleală) D(ezastru) S(ărăcie) R(uină)

—Roxana IORDACHE—

Minciunile electorale ale PDSR n'au limite. Partidul condus de Ion Iliescu mizează pe uitare şi se laudă că a făcut lucruri bune la guvernare, acuzându-i pe guvernanţii actuali de eşecuri şi regres. În realitate, este exact invers. Regimul Iliescu a fost o catastrofă pentru ţară, iar guvernarea de după alegerile din Noembrie 1996 a adus România pe linia de plutire şi a orientat-o spre dezvoltare. În ce priveşte dezertarea laşă a partenerilor de guvernare PNL şi PD, partide care s'au orientat spre PDSR, ele au fugit de răspundere, tocmai pentrucă sunt responsabile de eşecurile şi întârzierile procesului de reformă (în Justiţie sau în Industrii, minister care a ţinut în loc o parte esenţială a privatizării, care îi revenea, cea privind spargerea marilor monopoluri). Realizările, în schimb, aparţin creştin-democraţilor şi aliaţilor din CDR-2000. Alegătorii trebue să ştie şi să voteze în consecinţă.

Să facem o trecere în revistă comparativă. Acum patru ani, în Noembrie 1996, fluiera vântul a pagubă pedeseristă prin vistieria ţării. Regimul Iliescu a lăsat o rezervă valutară de numai 600 de milioane de dolari şi o datorie externă de 7 miliarde de dolari. Ţara era pe punctul să se prăbuşească. Actuala guvernare a salvat România dela faliment, reuşind să creească de patru ori rezerva valutară a ţării, la 2,1 miliarde de dolari, şi să urce cu cincizeci la sută rezerva de aur, în condiţiile în care, totodată, a trebuit să plătească miliarde de dolari pentru acoperirea datoriilor externe şi a găurilor negre din economie şi din sistemul bancar lăsate moştenire de regimul Iliescu.

Regimul Iliescu a întreţinut relaţii de tip mafiot în economie şi în sistemul financiar-bancar. A refuzat privatizarea în industrii, bănci şi în agricultura de stat, ca să-şi plaseze la conducerea lor clientela şi să le căpuşeze în profit personal, obţinut prin subvenţionarea întreprinderilor falimentare dela buget - secătuit în consecinţă şi prin credite *"neperformante"* (nerecuperabile) dela bănci - ca Bancorex şi Banca Agricolă - falimentate în consecinţă. Şi toate consecinţele a trebuit să le suporte populaţia astfel sărăcită. Regimul Iliescu a fost adeptul practicii comuniste a raportărilor pe hârtie, de fală deşartă şi ruinătoare pentru economie. Mult-trâmbiţata creştere economică a guvernului Vacăroiu, de patru procente, însemna, de fapt, o pagubă uriaşă pentru bugetul naţional, deci pentru nivelul de trai, pentrucă falsa creştere economică antrena cheltuieli de câteva ori mai mari decât producţia, fiecare procent de falsă creştere costând câte un miliard de dolari irosiţi din banii publici, ceea ce ducea la creşterea deficitului bugetar şi la expansiunea masei monetare inflaţioniste. Ca şi cum pentru a face un cui, s'a cheltuit o tonă de fier şi, după una şi-alta, nimeni n'avea nevoie de acel cui şi nu-l cumpăra, fiindcă nu folosea la nimic. Era doar un cui în talpa ţării.

Guvernarea de după Noembrie 1996 a eliminat sistemul mafiot de stat, a trecut la privatizarea economiei, agriculturii şi a băncilor (foste *"puşculiţe"* pentru clientela PDSR), a asanat sistemul bancar, a eradicat falsa producţie, producţia de stoc şi, în acest an, guvernul Isărescu a înregistrat prima creştere economică sănătoasă (2,1 la sută pentru primul semestru din 2000) şi o creştere fără precedent a exporturilor.

Continuare în pag. 5

ISSN
0705-8365

Preţul unui abonament anual
35 $ / 55 DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 26 Nr. 286 - NOEMBRIE 2000 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

BUNUL SIMŢ

Eugen BÂRSAN

Ieşită din coşmarul comunist, ţara şi-a pierdut simţul civic. Pentrucă ea şi-a pierdut *"bunul simţ"*, care este facultatea de a deosebi binele de rău. Când Românii se disprețuiesc pe ei înşişi până la punctul de complacere într'un sictir general. De aceea democraţia românească din timpul de faţă este o democraţie de vreme întunecată. O democraţie de luat în răspăr.

În fapt, aşa-zise iniţiative democratice sunt destule. Numai că ele, în fond, mai mult barează decât ajută. Şi aşa, în final cel care poate rezolva lucrurile nu rămâne decât binecunoscutul *"bun simţ"*. Numai bunul simţ este în stare să dea Românilor o semnificaţie umană vieţii de zi cu zi. Numai în bunul simţ rezidă eforturi constructive de dezvoltare a formelor de responsabilitate şi acţiune civică ce ar putea să scoată ţara din impasul mafiei *"foştilor"*.

Când în aceste zile se vorbeşte şi supravorbeşte de un nou preşedinte şi de un nou guvern al ţării - oricare ar fi alegerea şi oricare ar fi formula noului guvern -, nimic nu se schimbă decât în măsura în care cei aleşi şi cei numiţi vor aplica în măsurile lor politica *"bunului simţ"*. Fără de care, din nefericire, nimic nu se poate schimba. În fond o problemă nespus de grea, care ar putea părea chiar iluzorie. Căci vorbim şi facem caz de *"bunul simţ"* care a fost legat o dată de natura structurală a Românului dar care, mai apoi a fost decimat, ca toate celelalte cele bune, de maşina comunistă de nimicire a valorilor.

Astfel, cei aleşi sau cei numiţi nu pot fi cu adevărat împlinitori ai celor aşteptate dela ei decât în măsura redeşteptării, însuşirii şi aplicării bunului simţ în tot ce-i legat de Român şi de ţară. Altcum, democraţia românească rămâne şi pe mai departe o democraţie întunecată şi înglodată în mocirla ei.

Este interesant de văzut că *"bunul simţ"* continuă să înspăimânte pe nostalgicii stângii roşii. Nu este lipsă de multă perspicacitate pentru a remarca reacţia constant înspăimântată şi agresivă a liderilor PDSR, PRM şi a foştilor nomenclaturişti şi securişti contra atitudinii sau politicii de bun simţ. Niciodată problema bunului simţ nu a putut fi mai abordată ca acum vizavi de încremeniţii în anti bun simţ, care duc o bătălie stridentă de convingere a lumii că viitorul României trebue să aparţină unei social-democraţii

Continuare în pagina 3

LIBERALII VOPSIŢI

—Radu ŞTEFĂNESCU—

Asistăm în ultimul an de secol şi mileniu la acţiuni foarte hotărîte din partea cârtiţelor securiste infiltrate în partidele tradiţionale ale României interbelice, în scopul compromiterii lor în ochii şi'n mintea electoratului buimac, apăsat de nesiguranţa pâinii de mâine. Mare parte din oamenii de valoare ai ţării ar fi dorit să facă politică creştin-democrată, social-democrată ori liberală, suprasaturaţi fiind de propaganda bolşevică a ultimei jumătăţi de secol. Dar, *"oamenii noi"*, to'arăşii formaţi la şcoala partidului unic, cu *"calitatea"* de membru roşu, limba de bou şi creierul de muscă s'au infiltrat cu sarcini precise în toate partidele istorice, renăscute în Decembrie '89, cu voia criminalei Securităţi. Misiunea acestor ticăloşi este de a le distruge din interior, de a le anula identitatea şi principiile doctrinare. Începutul a fost făcut în '90 de Câmpeanu, un liberal de oaie, fără coloană vertebrală şi fără principii, care a izbutit contraperformanţa spargerii partidului în *"aşchii"* nesemnificative: PNL-AT, PNL-CD, PNL '93, PNL-C, PAC.

Securiştii au lovit în plin liberalismul. Ar fi urmat creştin-democraţia, dar verticalitatea şi moralitatea Seniorului Corneliu Coposu nu le-a permis să-şi facă jocul murdar şi cu toate astea au pătruns şi aici fripturişti *"telectuali"*, precum Radu Vasile, Leppşa, Lari, Pruteanu, Turianu, ş.a. În sfârşit, social-democraţii independenţi, reactivaţi în Decembrie '89 de Sergiu Cunescu au rezistat până la concubinajul bănos cu comuniştii lui Roman în USD, ca apoi, sub bagheta duplicitarului clipici Athanasiu să fuzioneze cu PS-Mohora şi să se alieze cu PDSR-Iliescu.

Aici, securiştii s'au dovedit cei mai abili, acţionând în forţă şi anulând sacrificiile istorice ale social-democraţiei în lupta anticomunistă. Prin urmare, PNL-ul istoric al Brătienilor şi PSDR-ul independent al lui Titel Petrescu au primit lovitura de moarte, cu acceptul interesat al actualilor preşedinţi parlamentari, vânduţi Securităţii comuniste. Mâna criminalei poliţii politice a făcut din PNL-ul anului 2000 o cloacă de Stoichişti puşi pe căpătuială, preşedinţi de filiale ahtiaţi după putere şi avere, în stare de orice ca să parvină, indivizi obscuri, fără demnitate şi fără principii, pentru care doctrina liberală nu există decât în teorie.

Seniorii liberali au condamnat ferm calea catastrofală impusă de Stoica şi acceptată inadmisibil şi iresponsabil de Preşedintele Ionescu-Quintus: renunţarea la principiile liberale, pactul ruşinos cu comuniştii, pierderea legitimităţii istorice şi a demnităţii câştigate prin truda de decenii a iluştrilor înaintaşi.

Abjecta colaborare comunisto-liberală, *"construcţie"* politică nouă şi de viitor în viziunea Quintus-Stoica e un act de demenţă politică, echivalent cu scoaterea PNL în afara istoriei. După oportuniştii Tătărăscu în '46 şi Câmpeanu în '92, iată-l în 2000 pe noul intrus Valeriu Stoica impunând o aberantă manevră sinucigaşă procomunistă care să îngroape definitiv istoricul PNL. La 125 de ani de existenţă, Partidul Brătienilor care au întregit ţara şi au făcut-o respectată în Europa interbelică a ajuns la cheremul impostorilor politici, infiltraţi de SRI-ştii promoscoviţi. Stoica şi acoliţii lui,

Continuare în pagina 5

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

Roxana IORDACHE	pagina 1
Prof. Radu ŞTEFĂNESCU	pagina 1
Dan BITU	pagina 2
Viorel PALTIN	pagina 3
Aurel BĂDĂIAN	pagina 4
Andrei BĂDIN	pagina 5
Mihai CREANGĂ	pagina 5
Florin O. SĂLCEANU	pagina 5
Ileana NICA	pagina 7
Prof. Banu SERDARU	pagina 7
Dumitru PĂSCULEŢE	pagina 8
Andrei I. RACOVIŢĂ	pagina 8
Prof. Ionel RĂDULESCU	pagina 9
Flori GEORGESCU	pagina 10
Prof. Valeriu ARBORE	pagina 11
Petru DAVID	pagina 12
Prof. G.B. LĂTESCU	pagina 12
Geolog N. CIOLOVAN	pagina 14
Prof. N. CIACHIR	pagina 18
Ana BĂDEA	pagina 19
Prof. A. Justin HOSSU	pagina 24
Av. George VASU	pagina 24

editorial

PDSR TREBUE OPRIT

Cu cât se apropie alegerile din Noembrie, cu atât cresc îngrijorările printre Românii care au un sentiment de dragoste faţă de viitorul poporului român. Adică, printre Românii care alcătuiesc *"ţara reală"* şi nu sunt bântuiţi de stafiile nostalgiei pentru comunismul care a oprit procesul de dezvoltare şi progres al ţării şi a alterat însăşi conştiinţa generală pur românească a poporului.

Îngrijorarea şi panica vin din perspectivele pe care le-ar putea aduce o nouă guvernare Iliescu. Perspective care nu sunt luminoase şi încurajatoare, ci întunecate şi sumbre.

Crezându-se deja învingător, potrivit ultimelor sondaje de opinie , PDSR-ul lui Iliescu, prin acţiunile sale publice, ne convinge încă odată că el a rămas o formaţiune politică a trecutului. Din discursurile lui Iliescu şi ale acoliţilor lui acum, în prag de alegeri, apar foarte multe schimbări, pe care nu le-a anunţat înainte. Deci, avem de-a face cu acelaşi Iliescu, care una spune şi alta face.

Riscurile unei guvernări Iliescu sunt foarte mari. El nu poate fi credibil că s'a rupt de Rusia cea nouă şi nici că are oameni noi în rândurile partidului. În fond, cadrele PDSR-ului sunt formate din aceiaşi foşti membri de partid, nomenclatura veche care nu s'a putut desprinde de educaţia din trecut, adică de ideologia marxistă.

Azi, când ţara şi poporul încearcă să se îndepărteze de legăturile cu marxismul de altă dată, Iliescu, cu întreaga lui nomenclatură încearcă să oprească procesul de progres al economiei şi al relaţiilor internaţionale.

Speculând consecinţele sociale şi economice ale lipsei de reformă, Iliescu promite că va întoarce ţara la regimul anterior alegerilor din 1996.

Ultima găselniţă pedeseristă, cu iz comunist, este anularea privatizărilor din ultimii ani. În fapt, prin anularea acestor privatizări, PDSR nu face decât, practic, o naţionalizare mascată. Anularea privatizărilor, ca şi ameninţarea că vor anula legile reformei adoptate cu chiu cu vai în ultimii patru ani, vor face, ca începând din Decembrie, dacă gaşca lui Iliescu va reveni la Putere, România să se transforme într'o ţară în care nu va mai exista stat de drept.

Totul va fi dezastruos într'o nouă guvernare a lui Iliescu şi Românii au cunoscut destul de bine, în trecutul nu prea îndepărtat, rezultatul unei astfel de guvernări. În vremea guvernărilor lui Iliescu, nu s'au restituit cu adevărat pământurile ţăranilor şi nu li s'au dat titluri de proprietate, căci în concepţia socialistă a PDSR-ului, a lui Iliescu, nu există drept de proprietate, consfinţit prin Constituţie.

Iliescu a făcut de pe acum pacte de înţelegere cu Sindicatele, care vor fi *"armatele"* lui Iliescu pentru a pune stăpânire pe ţară, într'o formă de dictatură personală, camuflată.

Odată ajuns la putere, Iliescu nu va mai putea controla pe subalternii lui. Ordinea va dispărea, şi va domni haosul.

Ceea ce poate aştepta lumea dela Iliescu, se ştie deja, din declaraţiile făcute de partizanii lui, care într'o viitoare guvernare Iliescu, dacă va fi una, vor transforma România într'un stat socialist. Minciuna va fi moneda care ar avea cea mai largă circulaţie.

Nici nu au ajuns la putere şi PDSR a ameninţat cu celule, închisori şi arestări. Va fi vai şi amar de biata noastră ţară şi de bieţii oameni.

Măsurile preconizate de PDSR vor schimba raportul de forţe din societatea românească, cu riscuri majore pentru sistemul economic capitalist, care există azi, într'o oarecare măsură, în ţară. Nu în ultimul rând, aceste măsuri vor avea un impact în demersurile pentru integrarea europeană şi euro-atlantică, deoarece este greu de crezut că Occidentul va accepta sistemul pe care vrea să-l impună PDSR şi, anume, că o nouă guvernare începe cu anularea legilor adoptate de precedenta.

Ceea ce ste grav, este faptul că Iliescu nu este conştient de acest lucru. El zâmbeşte şi face promisiuni. Promisiuni goale, prin faptul că şi el este tot aşa de gâunos ca şi idealurile pe care le promovează. El nu are dragoste de ţară, de popor şi nu se gândeşte la un viitor strălucit pentru neamul românesc. El este incapabil de aşa ceva. Un astfel de om, închipuit, utopic şi un dărâmător de idealuri, nu poate fi conducător de ţară, nu este potrivit nevoilor naţionale.

Dacă electoratul CD 2000 nu va avea suficientă responsabilitate să se prezinte masiv la vot, consecinţele se anunţă catastrofale pentru viitorul ţării.

De aceea este necesar ca societatea civilă să ia atitudine pentru a opri accensiunea periculoasă a PDSR-ului. Dacă nu, vom asista la revenirea monstrului din trecut, sub alte forme!

George BĂLAŞU

ÎN FAŢA URNELOR

George GEORGESCU

Peste câteva zile electoratul român se va afla în faţa unui veritabil examen de conştiinţă. După o campanie electorală imundă, în care s'au fololsit procedee şi argumente în dispreţul celor mai elementare reguli ale bunului simţ, confuzia şi deruta şi-au pus amprenta asupra vieţii politice, fiind întreţinute cu ajutorul sloganelor demagogice de cei ce doresc accederea la putere prin orice mijloc şi cu orice preţ. Miza alegerilor parlamentare şi prezidenţiale a fost atât de mare, încât a dat naştere unor confruntări deosebit de dure, cu atacuri la persoană, în absenţa unor confruntări ideologice, neexistând nici o limită şi nici un menajament. În aceste condiţii alegătorii se vor afla în faţa unui experiment crucial, în care vor trebui să opteze pentru candidaţii a căror prestaţie a dezamăgit aproape în totalitate. Ei vor trebui să hotărască în faţa urnelor dacă ţara noastră se va alinia curentului democraţiilor occidentale, sau va rămâne cantonată undeva în zona nisipurilor mişcătoare dintre Alianţa Nord-Atlantică şi Federaţia Rusă, ce prezintă tot mai accentuate tendinţe de revenire la politica ei tradiţională de forţă şi dictat. Importanţa covârşitoare a acestui scrutin nu mai trebue demonstrată, de el depinzând viitorul ţării noastre, care nu s'a aflat niciodată atât de aproape de realizarea aspiraţiilor ei de integrare euro-atlantică.

După evenimentele din Decembrie, am sperat într'o schimbare care să ducă la purificarea climatului moral infestat de sechelele marxismului ce ne fusese impus din afară ca o politică de Stat. Pentru aceasta era necesară în primul rând anihilarea tuturor structurilor fostei poliţii politice, cu organismele ei specializate în scenarii şi diversiuni. Din păcate, o mare parte a liderilor politici apăruţi ca ciupercile pe valurile revoluţiei, precum Iliescu, Roman, Vadim, Măgureanu, au folosit aceste organisme în scopul aplicării în lupta pentru putere a principiului machiavelic, după care în politică dictează interesele şi forţa, nu considerentele de ordin moral. Astfel a apărut fenomenul metastazei patologice, în care membrii fostei Securităţi reactivate sub alte ipostaze au pătruns în toate sectoarele de activitate, controlând la ora actuală întreaga viaţă politică şi economică a ţării, inclusiv a celei din Exil, unde s'au infiltrat având misiunea de a supraveghea şi dezbina comunităţile româneşti.

În cei şapte ani ai regimuului Iliescu, aceştia s'au dezvoltat ca virusii într'un bulion de cultură, reuşind sub mantia lui protectoare să acapareze industria, sistemul financiar-bancar, turismul şi o parte însemnată din mass-media, prin ziare şi posturi private de radio şi televiziune subvenţionate cu bani din conturile secrete ale Securităţii, sau împrumuturi la bănci care mai apoi au falimentat. În această perioadă Ion Iliescu a tolerat cel mai mare jaf din istoria ţării, flagelul corupţei cuprinzând cele mai înalte sfere ale sectoarelor de activitate, România fiind la un pas de colaps economic prin prăbuşirea sistemului bancar, datorită falimentelor în lanţ. Partidele istorice reconstituite după convulsiunile din Decembrie au fost neputincioase în faţa acestui flagel şi nu au putut da riposta cuvenită, fie datorită vârstei înaintate şi uzurii biologice a liderilor lor în universul concentraţionar în care au petrecut ani grei de detenţie, fie datorită infiltrării lor cu elemente provenite din vechea Securitate, sau menţinerii printre ei a celor care au colaborat cu organele de represiune. Fiind şantajaţi şi ameninţaţi cu deconspirareaa lor în orice clipă, aceştia au luat o poziţie non-combativă pentru a nu-i supăra pe cei care îi racolaseră, uneori fiind chiar mai virulenţi decât aceştia în critica la adresa Puterii democrate.

În perspectiva alegerilor care se vor desfăşura peste câteva zile, în viaţa politică s'a petrecut o adevărată migraţie oportunistă dela un partid la altul. Scopul acestor migraţiuni, alianţe şi unificări, a fost atât teama de a nu rămâne în afara Parlamentului după alegeri, cât şi necesitatea impunerii unui candidat propriu pentru fotoliul dela Cotroceni, care să le apere interesele şi să le acopere afacerile scandaloase. Dar cine sunt aceşti pretendenţi la funcţia supremă în Stat şi care sunt formaţiunile politice ce îi susţin?

ION ILIESCU (PDSR),

cel care a mai depus jurământul în faţa Camerelor reunite ale Parlamentului de încă 2 ori, prima oară la 20 Mai 1990 şi a doua oară la 27 Septembrie 1992, ceea ce înseamnă că, în conformitate cu prevederile constituţionale şi-a epuizat cele două mandate. Art.81, Al.4 al Constituţiei stipulează clar la acest Capitol: *"Nimeni nu poate exercita funcţia de Preşedinte al României pentru mai mult de 2 mandate"*. Cu tupeul care îl caracterizează, el încearcă încă o dată uzurparea celei mai înalte funcţii a Statului Român.

Până la intrarea sub tipar a acestei succinte analize, Curtea Constituţională nu dăduse încă verdictul în legătură cu ilegalitatea candidaturii lui, deşi fusese sesizată cu foarte mult timp înainte. Motivul se cunoaşte, în această importantă Instituţie a Statului, majoritatea membrilor au fost numiţi chiar de el. Dacă Ion Iliescu nu mai are dreptul legal de a candida, pe cel moral l-a pierdut de mult, prin implicarea lui în diversiunea din Decembrie soldată cu peste o mie de morţi, în înscenarea sângeroasă dela Tg. Mureş, în chemarea minerilor să facă *"ordine"* în Capitală, precum şi prin implicarea în afacerea *"Telefonul Roşu"*, *"Cazul Costea"*, *"Afacerea Jimbolia"*, devalizarea Bankorex, Credit Bank, Dacia Felix, Banca Albina, Bankoop, prăbuşirea financiară a FNI cu numai câteva zile înainte alegerilor locale, folosirea conturilor secrete ale Securităţii etc. La data de 31 Decembrie 1991 el a ţinut un discurs în faţa prefecţilor proveniţi din rândurile PDSR, condamnând cu mânie proletară propunerea opoziţiei de restituire a unei minime suprafeţe de 5 ha. foştilor proprietari cărora regimul comunist le furase pământul, iar în cadrul campaniei electorale din anul 1992 a susţinut cu tărie ideea controlului Statului asupra unei economii socialiste de piaţă, lăudând virtuţile agriculturii colectiviste care a dus la dezastrul satului românesc. La 1 Decembrie anul trecut, oamenii lui au huiduit la Alba Iulia drapelul ţării şi armata română, instigaţi şi organizaţi de locotenenţii lui, Miron Mitrea şi Octav Cosmâncă.

Se cunoaşte de asemenea că bunicul său din partea tatălui şi-a schimbat numele din Vasili Ivanovici în Vasile Iliescu,

Continuare în pag. 4

PDSR CONFIRMĂ CĂ ESTE UN PARTID ANTI-OCCIDENTAL

Dan BITU

Chiar dacă încearcă cu disperare să-şi construiască o imagine pozitivă în Occident, pedeseriştii nu fac decât să-şi dea cu stângul în dreptul. Ultima acţiune pedeseristă îi aparţine vicepreşedintelui partidului, Ioan Mircea Paşcu, cel care va fi probabil viitorul ministru al apărării. Într'o declaraţie de presă, Paşcu a anunţat că după ce PDSR va ajunge la Putere va modifica anual cererea de aderare la NATO, adică mai pe românește obligaţiile pe care România şi le-a asumat faţă de Alianţa Nord Atlantică. De altfel, PDSR nu face decât să-şi precizeze poziţia după ce precizase cu puţin timp în urmă că doreşte o relaţie cu NATO *"în condiţii de demnitate"*.

În fapt, aceste declaraţii, ca şi altele ale PDSR, conform cărora va anula toate legile după ce va ajunge la Putere, sunt arogante, aşa cum bine le califică analistul Şerban Orăscu într'un articol scris pentru ziarul bucureştean ZIUA.

În plus, ele confirmă jocul în două luntrii al PDSR-ului. Vrem cu NATO, dar în *"demnitate"*. Vrem privatizăre, dar nu în orice condiţii. Vrem restituirea caselor, dar nu oricum. Vrem restituirea pădurilor, dar vom anula legea Lupu. Toate aceste declaraţii reconfirmă, dacă mai era cazul, politica criptocomunistă a PDSR. Şi ca bomboana pe colivă, fostul premier pedeserist Nicolae Văcăroiu a declarat că nici intrarea în Uniunea Europeană nu este un obiectiv al PDSR-ului, căci nu suntem pregătiţi. *"Abia peste 20 de ani mai putem discuta"*, a spus fostul premier, care a confirmat că PDSR-ul nu priveşte cu ochi buni integrarea României în structurile euro-atlantice. Şi nici nu ne mirăm: la urma-urmei la Kremlin se află fostul coleg de KGB al lui Iliescu, Vladimir Putin.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că Redacţia acestui zlar nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

ULTIMUL ÎNDEMN ÎNAINTEA ALEGERILOR

Mihaela MOISIN

Visam că România, ţara mică şi rotundă ca un ban, membră a Uniunii Europene şi a NATO, dădea lecţii de democraţie Americii. Eram în 27 Noembrie 2000, Gore se lupta în continuare să-l înfrângă pe Bush, tot aşa cum Miloşevici s'a luptat din răsputeri, timp de mai bine de o lună, să-l înfrângă pe Kostuniţa. În România, Ion Iliescu, învins, rânjea cu o gaură neagră dela o ureche la cealaltă, felicitându-l pe Mugur Isărescu, preşedintele nou ales; era blând şi calm, spunând lui Petre Roman, care era lângă el: *"Am glumit / cum credeai că îţi dau palme / fiul meu iubit?"*; nu ţipa la ziarişti şi nici nu-i trata pe ceilalţi cu *"bă animalule"*. Petre Roman, cu faţa roz bonbon ca o fată mare, recunoştea jenat că nu este el cel mai bun preşedinte pentru România. Iar Vadim Tudor gândea cu voce tare: am minţit; nu m'au vrut pe mine preşedinte Românii din ţară şi nici cei din SUA şi Canada.

Brusc, m'am trezit din somn la cruda realitate. Numai alegerile din Statele Unite erau ca în vis: au devenit mascarada lumii, iar un reporter dela radio Bufallo îndemna pe Canadieni să nu se uite la televizor, că ar putea învăţa toate şmecheriile pe care le pot folosi în alegerile ce se apropie. Cât despre Români, pe aceştia nu-i îndemna la nimic; probabil că nu ştia că vor fi alegeri şi în România, iar pe de altă parte nici nu era nevoie să-i înveţe tot felul de strategeme la alegeri, pentrucă ei sunt ultraspecialişti în aşa ceva. Ar fi ca şi cum ai vinde castraveţi la grădinar. România se află în continuare dincolo de gardurile Uniunii Europene şi NATO, unde toţi cei trei candidaţi de stânga din fruntea sondajelor ar vrea s'o vadă încă vreo 20 de ani.

Mai sunt două săptămâni până la alegeri şi repetatele sondaje, comandate şi plătite cu bani grei de Ion Iliescu, Vadim Tudor şi Petre Roman îi arată pe aceştia pe primele trei locuri, în ordinea de mai sus.

Numai Dl. Isărescu, fără tam-tam, încearcă să ierte pe cei ce datorează bani la întreţinere şi care au salarii între 600.000 şi 1.000.000 lei, în dorinţa de a da căldură tuturor în iarna aceasta.

Asta este diferenţa de stil a candidaţilor la preşedinţie în România. Dar va avea caracterul fiecăruia un efect vizibil la alegerile din 26 Noembrie?

Faptul că nici unul din cei 3 candidaţi aflaţi în vârful sondajelor dictate de ei înşişi nu atacă vulgar pe Dl. Isărescu, ci se atacă între ei, demonstrează teama lor de acesta, de prestanţa şi demnitatea lui. Dar, presupunând că în turul al doilea (nici nu se poate întrevedea un câştig al vreunui candidat în primul tur) Dl. Isărescu ar câştiga în faţa lui Ion Iliescu, întrebarea se pune: ar ajuta acest lucru, ţara? Nu, pentrucă un preşedinte independent cu un guvern de stânga (o coaliţie a PDSR cu oricine vrea un os de ros) nu poate să ducă ţara spre mai bine, spre Uniunea Europeană şi NATO. Dl. Isărescu are nevoie de un guvern puternic de centru-dreapta pentru a putea pune în aplicare reformele necesare aderării României la structurile euro-atlantice. În cele 100 de zile care îi sunt acordate noului guvern român de către Uniunea Europeană, acesta trebue să facă un salt spectaculos în îndeplinirea unor condiţii impuse. Dar, pentru ca acest deziderat să poată fi realizat, România nu are nevoie numai de un nou preşedinte ca Dl. Isărescu, ci şi de un guvern pe măsură. Totul merge în lanţ. Pentru ca acest guvern să poată fi realizat, este nevoie ca tot electoratul care a dat votul său Convenţiei Democrate în 1996 să fie prezent la alegeri şi în 26 Noembrie a.c. şi să voteze cu CDR 2000 şi cu Dl. Isărescu. Absenteismul dela vot a dus la circul electoral din SUA în acest an, dar cu implicaţii neimportante pentru o ţară în care indiferent cine conduce (Republicanii sau Democraţii) economia este în floare. În România acest gen de circ, cu câştigul unui partid de stânga indiferent de preşedinte, ar duce ţara înapoi de unde a plecat cu 10 ani în urmă. Este nevoie acum, mai mult ca oricând, ca toată lumea care-şi iubeşte ţara să iasă din inerţie, să meargă la vot şi să voteze cu CDR 2000 şi Mugur Isărescu.

BUNUL SIMŢ

Urmare din pagina 1

de origine moscovito-dâmboviţeană şi nu unei democraţii a bunului simţ.

Lipsa de bun simţ ia minţile. Ardă ţara, moară de foame cine moare, fure cine apucă oricât apucă, nu contează. Bunul simţ îi ţinut sub obroc cu mineriade desfăşurate în *"moderarea"* nemoderatului poet al curţilor comuniste, fiindcă e vremea timpului fără scrupule. Când politica nu e dictată de bunul simţ ci de clocotul unei fierberi a interesului nu naţional ci egocentric, pentru o democraţie dominată de bătăliile prinderii unui loc în guvern, în cameră, în senat sau în oricare altă instituţie de stat. Bătălii care în chip obişnuit duc la scoaterea săbiilor din teacă. Când absolvenţi ai Făcultăţii de *"Bun simţ"* înseamnă un lucru rar. Iar dincolo de el, câştigul pentru sine - prin orice mijloace - este lucrul cel mai zelos şi dominant.

În zilele de cumpănă dintre milenii şi la mai bine de 10 ani dela Revoluţia din Decembrie, bunul simţ e într'o enormă criză. În chip obişnuit, expresia lui în politică este discursul moral. Dar vai cât de sărac este acest discurs în propaganda desfăşurată privind alegerile din 16 Noembrie 2000. Discursul moral este în mare parte ca şi abandonat. El a fost înlocuit cu discursul manipulator. Care în fond este demolator.

Şi uite aşa, într'o situaţie de adâncă stare de demotivaţie şi de derută a societăţii româneşti, discursul moral a încetat tot mai mult să fie o armă în disputele politice. Iar fără el nimic nu poate renaşte spre normalitatea mai binelui aşteptat de toată lumea neprivilegiată. Singurul care a mai ieşit în arenă cu promisiuni morale a fost şi este PNŢCD-ul. Dar problema a fost şi rămâne: te ţii sau nu te ţii de promisiuni?!

Nu se poate trece cu vederea peste faptul că România modernă este opera marilor ei politicieni, oameni de bun simţ. Iar dacă aşa a fost mai ieri, şi evoluţiile şi aspiraţiile societăţii româneşti de azi depind în ultimă instanţă tot de oameni politici de bun simţ. Şi, Doamne, cât îi de vătămător că politicienii proveniţi din epocă şi progenitură comunistă reacţionează extrem de iraţional şi primitiv de câte ori este evocat bunul simţ sau morala.

Acest lucru demonstrează că avem de-a face cu o rădăcină a răului, care trebue eliminat din societatea românească. Pentrucă nu se mai poate concepe o Românie care să se târască în marasmul lipsei de bun simţ. Această lipsă trebue înlocuită cu un rod al binelui, care să-i asigure ţării măcar un viitor cât de cât acceptabil. Aleşii din actualele alegeri, şi mă gândesc în special la cei aleşi de electoratul CDR-2000, îşi pierd credibilitatea dacă nu încep mandatul cu măsura absolut necesară a bunului simţ. Fără de care orice activitate politică, economică şi financiară, socială sau culturală e compromisă din start şi lăsată la cheremul vechilor vicii. Când vorbim de cele ale ţării, bunul simţ are personalităţi capabile, oneste şi de o cât mai înaltă probitate morală.

Ajuns la un punct critic al evoluţiei sale, poporul român se zbate între răul de care are parte şi binele pe care îl aspiră. Din păcate bunul simţ s'a dovedit a fi un factor de prea mică măsură în recentele alegeri, dominate, în prea mare măsură, de politicieni obsedaţi de meschine interese personale, de privilegii, de avantaje nemeritate şi măcinaţi de orgolii în grupări şi regrupări ca să prindă un ciolan.

În concluzie, bunul simţ înseamnă cinste, seriozitate, echilibru şi activitate dirijată spre binele întregii societăţi, în opoziţie cu tot ce-i corupt şi corupţie, cu oportunismul, cu ignorarea nevoilor şi idealurilor ţării, cu egoismul şi cu tot ce-a adus ţara în ultimii 50 de ani la marginea prăpastiei.

În lipsa bunului simţ numai o minune cerească ar mai putea salva ţara.

Eugen BÂRSAN

BUSOLA ALEGĂTORULUI - CINSTEA

Viorel PALTIN

În viaţa politică a unei naţiuni trăitoare într'o democraţie - reală sau simulată - alegerile reprezintă cel puţin teoretic, un moment culminant al exerciţiului democratic, menit să reorienteze sau să confirme periodic mersul lucrurilor în ansamblu, dela activitatea şi performanţele în domeniul administraţiei locale, până la Parlament, Guvern sau Preşedinte. Aceasta ar trebui să fie semnificaţia anului electoral 2000 pentru România.

Un prezicător cinic, a afirmat nu fără destul temei: *"Aceste alegeri vor pune bazele unei noi dezamăgiri"*. *"Pe ce te sprijini când faci o predicţie atât de pesimistă?"* - l-am întrebat. *"Pe tot ce s'a întâmplat în România în această ultimă jumătate de veac"* - a răspuns el.

Din nefericire mulţi oameni gândesc în aceiaşi termeni, pentru simplul motiv că, la o analiză de ansamblu, viaţa lor nu s'a schimbat în bine sub raportul nivelului de trai, ba chiar a degradat, chiar dacă aparent Românul este azi incomparabil mai liber decât în trecut... Percepţia că pe oricine ai alege lucrurile vor continua să funcţioneze la noi defectuos este proprie probabil mai tuturor oamenilor din aproape toate categoriile sociale. De aceea, mulţi Români nici nu se vor mai obosi până la secţiile de votare, considerând votul un gest superfluu, din moment ce oricine ar veni la putere situaţia nu se va putea ameliora în următorii patru ani.

Dacă se va înregistra o absenţă masivă la urne se va putea trage lesne concluzia nu că Românii ar fi apolitici, apatici, indiferenţi, ci că acest fel de democraţie nu convine poporului, care îşi exprimă în mod indirect, absentând, protestul său faţă de felul în care au fost rânduite lucrurile în procesul de maximă importanţă al scrutinului. Ar fi totodată o vădită neîncredere în actuala ţesătură politică din ţara noastră.

Personal nu agreez pasivismului, faptul de a te situa mereu de-o parte, în afară de ceea ce se întâmplă, lăsând cale liberă oportunismului să se afirme nestingherit. I-aş îndemna, prin urmare - dacă asta contează - pe toţi cei cu drept de vot să nu stea acasă, ci să se exprime la urne, alegând pe cine crede de fiecare de cuviinţă, cu gândul la binele ţării. Sunt convins că o participare numeroasă la scrutin este mai grăitoare şi mai eficientă faţă de absenţa în masă, fiind menită să pună în mare dificultate multe din calculele preelectorale înregistrate în sondaje de opinie cosmetizate, în funcţie de partidul sau candidatul-client. Numai poporul în întregul său ar putea să dejoace planurile deloc oneste ale unor candidaţi care urmăresc doar *"ciolanele şi ciosvârtele"*, cu gândul că vor putea păcăli iarăşi majoritatea, profitând de neglijenţa şi naivitatea colectivă.

Autorul acestor rânduri a avut vreme de aproape patru ani destul timp să-şi exprime opiniile, de aceea găseşte că n'ar fi *"fair-play"* să avanseze acum sugestii în legătură cu aceia pe care ar trebui să-i votăm. Eu cred că popoarele au, în anumite împrejurări - când dispun de libertate deplină - liderii pe care îi merită. Eminescu - cel mai mare spirit al neamului nostru - sintetiza astfel aceastâ idee: *"Lumea e cum este şi ca dânsa suntem noi..."* Întrebarea este deci: Cum vrem să fim, ca lumea sau ca nelumea? Lucrul cel mai indicat ar fi să ne votăm propria conştiinţă, cu gândul nostru cel mai bun, fiindcă gândul bun dă rod pe măsură... Să mergem la vot fără prejudecăţi, cu singura grijă de a alege de partea cinstei, deci împotriva hoţiei. Omul cinstit are într'adevăr toate calităţile: el e şi competent şi harnic şi temător de Dumnezeu. Altfel ar fi necinstit. Dacă ar fi incompetent şi s'ar oferi pentru vreo importantă funcţie politică, nu ar fi cinstit fiindcă ar crede despre sine mult mai mult decât este în fond. Dacă ar fi leneş n'ar fi cinstit, întrucât ar ocupa un loc pe care îl merită un altul harnic; iar dacă n'ar fi cinstit ar fi corupt, hoţ patentat, şantajist, ticălos până în măduva oaselor, gata să bage mâna în buzunarul Dv. fără nici o remuşcare, cheltuind pentru sine din banul public. Căutaţi deci cu lumânarea în miezul zilei omul cinstit şi partidul cinstit - dacă există - şi nu ezitaţi să optaţi în această direcţie. Cinstea este busola alegătorului, dacă vrem să scăpăm de atâtea din plăgile noastre naţionale.

Ceea ce are cu adevărat bun democraţia este că, atunci când funcţionează, ea poate realiza prin alegeri alternanţa la puterea politică şi administrativă, cu condiţia ca votanţii să detecteze, în evantaiul de oferte, acele partide şi acei oameni care să fie o promisiune credibilă, corectă, realizabilă de viitor. În asemenea condiţii, alegerile echivalează cu o revoluţie nonvioelntă *"de catifea"*.

Mai faceţi încă o dată, stimaţi alegători, o investiţie de încredere, dar deschideţi bine ochii, nu vă refuzaţi facultatea de a gândi şi puneţi şi sufletul în aceste viitoare alegeri.

Moara de apă de lângă dealul Mihai Vodă -Bucureşti, sec. XVIII

ÎN FAŢA URNELOR

George GEORGESCU

Urmare din pag. 2

precum şi faptul că tatăl lui a militat în cadrul Internaţionalei a 3-a comuniste (Comintern) pentru dezmembrarea României. În anul 1947 a participat la Brigada Internaţională *"Vasile Roaită"* din Albania, iar în anul 1949 a activat în CC al UTM Secţia Învăţământ Mediu şi Superior, participând la epurările masive din învăţământ, în cadrul cărora mii de profesori, studenţi şi elevi au fost îndepărtaţi, o mare parte dintre ei înfundând puşcăriile şi lagărele de muncă. După zelul depus în cursul acestor operaţii Ion Iliescu a fost trimis la studii la Moscova, unde a fost promovat în Comitetul Unional al Studenţilor şi Aspiranţilor Străini din URSS, funcţia deţinută fiind de funcţionar sovietic, subordonat Secţiei a 9-a *"Studenţi Străini"* a KGB, după cum demonstrează în cartea *"Candidatul manciurian"* analistul V. Alexe. Ca o recompensă a fost numit în structura Uniunii Internaţionale a Studenţilor, cu sediul la Praga. În acea perioadă scria celebrul articol *"Fericirea de a studia în URSS"*, precum şi altele referitoare la *"cercurile imperialiste agresive, în frunte cu aţâţătorii la război americani"*. Reintors în ţară, a primit funcţii deosebit de importante în aparatul de partid, prima fiind cea de prim-secretar al Uniunii Tineretului Comunist Român, fiind propulsat apoi ca secretar CC al PCR, ministru al tineretului, activist pe lângă Comitetul Judeţean PCR Timiş, prim-secretar PCR Iaşi etc. El a intrat în dizgraţia lui Ceauşescu în momentul în care dictatorul i-a marginalizat pe toţi acei care erau bănuiţi a fi fost racolaţi de KGB.

Acesta ar fi profilul moral al fostului activist de partid şcolit la Moscova ce şi-a lansat candidatura la funcţia supremă în Stat fără a veni cu un mesaj clar de stopare a corupţiei care a proliferat la scară naţională în regimul lui. La ora actuală Ion Iliescu pozează în prieten al Occidentului şi apărător al democraţiei. Într'un Apel în sprijinul candidaturii sale, Răzvan Teodorescu declara de curând că *"România are nevoie de Ion Iliescu, deoarece acesta este sincer ataşat valorilor democraţiei şi Statului de Drept, respectă deosebirile de păreri, este adeptul dialogului, respingând ura şi încrâncenarea din viaţa politică şi socială a ţării"*. Oare Ion Iliescu ne crede un popor de oligofreni care au uitat vocabularul lui suburban folosit la adresa adversarilor politici şi momentele când sărea la gâtul ziariştilor ce îi puneau întrebări incomode? Cu ce detergent şi-a spălat peste noapte conştiinţa şi convingerile politce, care ni l-au prezentat ca pe un incorigibil comunist, dusman de moarte al libertăţii persoanei şi democraţiei? Pentru a mai intra încă o dată în Palatul dela Cotroceni, nici o stratagemă nu este imposibilă pentru el, nici chiar falsa abjurare, sau convertirea fariseică la creştinism, pentru câteva voturi în plus.

THEODOR STOLOJAN (PNL). Activitatea politică a acestui aşa-zis tehnocrat, în realitate un om de afaceri, reprezintă una dintre cele mai clare streategii a politicii *"calului Troian"*, introdus de Valeriu Stoica în cetatea liberală pentru a duce la faliment marele partid al Brătienilor. Se pare că *"sindromul Tătărăscu"* a fost contaminat, Radu Câmpeanu, fiind următorul demolator al PNL. După refacerea acestei formaţiuni politice cu rădăcini adânci în istoria ţării, sarcina lichidării ei a revenit lui Valeriu Stoica, deoarece acest partid al făuritorilor României moderne prezenta semnale primejdioase pentru foştii feseniştti, în perspectiva noilor alegeri. Stolojan a fost, este şi va rămâne un fidel discipol al lui Ion Iliescu, către care intenţionează să orienteze partidul liberal. Într'un interviu acordat Agenţiei Mediafax, el a declarat de curând: *"Sondajele arată PDSR pe un loc important, deci mai mult ca sigur că PDSR va forma un guvern în cooperare cu PNL sau cu alte forţe politice care vor fi reprezentate în Parlament şi vor avea un scor bun. În măsura în care PDSR va coopera cu PNL în formarea guvernului, atunci evident că noi vom participa..."* Ultima găselniţă a lui Stolojan pentru cucerirea electoratului maghiar, este crearea unei Universităţi în Transilvania cu limba de predare maghiară, după ce a sfătuit pe Românii de pe acele meleaguri strămoşeşti să înveţe limba lui Atila pentru a se putea înţelege cu autorităţile locale. În ce ţară a văzut oare Stolojan universităţi cu predare în limba unor comunităţi minoritare? În SUA, unde a lucrat câţiva ani la BM, unde în absolut toate universităţile se predă în limba engleză? În Germania, Anglia, Franţa, Spania, Ungaria etc. unde nici nu se poate pune problema unei universităţi în altă limbă?

TEODOR MELEŞCANU (ApR supranumit *"Partidul coloneilor"*). După ce a stat în expectativă un timp adulmecând ca un copoi securist încotro bate vântul, fostul colonel DIE care a lucrat 20 de ani în străinătate în misiune, a pus la cale împreună cu Valeriu Stoica o fuziune cu liberalii. Datorită abilităţii deprinse la şcoala care l-a format, a reuşit să atragă un număr însemnat de susţinători, suferind însă o scădere dramatică în sondajele de opinie în momentul în care s'a aflat că partidul lui a fost creat şi finanţat în străinătate cu bani plătiţi de Ion Iliescu pentru tipărirrea de material propagandistic în cadrul campaniei electorale. După ce i s'au adus acuzaţii că a beneficiat de sprijin logistic şi financiar din partea lui Adrian Costea, Meleşcanu a făcut o declaraţie care a şocat: *"Lupta cu floreta s'a terminat, trecem la lupta cu parul"*. Şi într'adevăr, lepădând masca de diplomat, a început să lovească în actualul Preşedinte al României, în primul ministru şi în CDR. După declanşarea celor două scandaluri *"Firul Roşu"* şi *"Afacerea Costea"* în care a fost implicat, a început degringolada lui Teodor Meleşcanu, ceea ce a făcut să aibă o comportare scăpată de sub control. Într'o emisiune televizată, a apărut, după cum l-a descris editorialistul unui ziar central, cu *"un rictus şi priviri de om rău... Gentelmenul admirat de multă lume se metamorfozase peste noapte într'un politician disperat"*. La ora actuală, acest şiret fost colonel DIE nu mai are nici o şansă de întrare în Parlament cu partidul său.

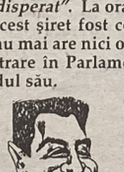

PETRE (NEULANDER) ROMAN (PD). Luat de valurile studenţilor dela Politehnică, Petre Roman s'a trezit în balconul CC, unde a fost imediat racolat de organizatorii din umbră ai diversiunii din Decembrie. A colaborat perfect cu Ion Iliescu la toate acţiunile şi scenariile acestuia, până în momentul în care i-a devenit un potenţial rival. Fiind un obstacol pentru el în cursa prezidenţială, Ion Iliescu l-a debarcat cu ajutorul minerilor în luna Septembrie 1991. Dar oare Petre Roman era complet nevinovat? Nu are nimic pe conştiinţă? Să nu uităm că el a fost implicat în diverse afaceri asupra cărora planează suspiciunea, printre care *"Airbus"*, Afacerea Flotei şi Megapower. Totodată, Petre Roman a fost cel care în Ianuarie 1990 l-a numit în fruntea Serviciului de Informaţii Externe pe generalul Caraman, cunoscut ca agent sovietic.

După desprinderea din PDSR unde rămăseseră forţele antireformiste, el a înfiinţat Partidul Democrat, copiind sigla celui din Statele Unite, de care îl desparte însă nu numai un ocean, ci şi o imensitate de atitudini şi concepte ideatice. Singura lui şansă de a intra în Parlament ca să-şi asigure imunitatea împotriva unei eventuale chemări în faţa Justiţiei pentru rolul avut în mineriada din 13-15 Iunie 1990, era să se alieze cu CDR. Astfel a luat fiinţă o Coaliţie guvernamentală hibridă, care este încă la putere în ţara noastră. Cel puţin teoretic. Se cunosc toate scandalurile provocate de PD, acest partid cârcotaş, infatuat, insolent şi agresiv, care a frânat reformele începute sub guvernul Ciorbea, reuşind să-l înlăture printr'un joc perfid pe acest onest prim-ministru, obţinând prin şantaj consimţământul Palatului Cotroceni. Deşi se consideră cel mai indicat să devină preşedintele României, Petre Roman nu are nici o şansă, deoarece jocul lui duplicitar a fost demascat de mult. Este de notorietate celebra lui declaraţie demagogică: *"Minerii au căzut pradă unor machiavelice manipulări a inocenţilor"*.

CORNELIU VADIM TUDOR (PRM). Una dintre cele mai sinistre figuri apărute după Revoluţie, acest labil psihic a reuşit cu ajutorul lui Petre Roman să-şi înjghebeze un partid şi o gazetă. *"Daţi-mi fonduri să scot un ziar care va avea asupra partidelor istorice efectul a 10 mineriade"*, a declarat el în faţa lui Ion Iliescu şi a primului ministru de atunci, Petre Roman. Rezultatul s'a văzut prin tonele de dejecţii pe care le-a deversat în Parlament, în declaraţii publice sau în fituica lui de scandal intitulată pompos *"România Mare"*. A creat cu ajutorul unui *staff* alcătuit în exclusivitate din cadre de ofiţeri ai structurilor represive ale fostei Securităţi scenarii diabolice, în care a căutat să compromită partidele democrate şi pe preşedintele României. Sunt cunoscute cazurile *"Jurnalul Ronei Hartner"*, un fals grosolan, elucubraţiile Luminiţei Neamţ care a fost manipulată şi determinată să declare că Preşedintele Emil Constantinescu i-ar fi implantat un senzor în picior pentru a o urmări, precum şi cazul *"Geologul"*, în care s'a fololsit de declaraţiile mincinoase a doi foşti ofiţeri de Securitate, condamnaţi apoi pentru sperjur.

O serie de membri importanţi ai PRM care au părăsit acest partid, au pus la dispoziţia presei o listă cu numele unor foşti ofiţeri de Securitate, SRI, SPP etc. care formează *staff*-ul lui CV Tudor. Spaţiul nu ne permite să redăm decât pe câţiva dintre aceştia: Gen. (r) Valeriu Buzea, fost general în miliţia comunistă, cel care a ordonat arestarea, anchetarea şi torturarea şoferului Gh. Samoilescu, pentru a mărturisi o crimă pe care nu o făptuise. După sinuciderea părinţilor şoferului datorită presiunilor la care fuseseră supuşi de miliţie, adevăratul asasin al studentei Anca a fost descoperit printr'o întâmplare. Gen. (r) Nicolae Niţu, implicat într'un scandal de viol, Gen. (r) Dan Băndilă şi Ion Cârciumaru, Gen. Dragu, Col. Petre Mitulescu specialist în efracţii şi instalări de microfoane, Col. Ilie Merce, şeful serviciului secret de informaţii al PRM, Sever Meşca, fost col. de Securitate, membru al comitetului director, Dumitru Badea, fost col. de Securitate, senator de Neamţ al PRM etc., etc. Există documente ale statului major al lui Vadim, din care reiese clar implicarea lui în încercările de destabilizare a statului român, printr'o lovitură de Stat pusă la cale cu ajutorul minerilor lui Cozma şi cu logistica fostei Securităţi. Un fost membru activ al PRM, Dan Hudici, a dezvăluit în presă în cursul anului trecut planul secret întocmit de locotenenţii lui Vadim, gen. Niţu şi col. Merce, prin care se urmărea destabilizarea situaţiei socio-politice din ţară, răsturnarea guvernului şi aducerea lui Vadim la putere. Deşi unii îl consideră în mod tendenţios ultranaţionalist, Vadim Tudor este în realitate un reprezentant fidel al crimina-lelor *"Brigăzi Roşii"* maoiste din Italia.

MUGUR ISĂRESCU (Independent), susţinut de formaţiunile de centru-dreapta. Actualul prim-ministru al României a absolvit Academia de Ştiinţe Economice în anul 1972, specialitatea Relaţii Economice Internaţionale, obţinând doctoratul în Economie în anul 1989. Între anii 1971-1998 a funcţionat ca cercetător principal la Institutul de Economie Mondială din Bucureşti, studiind relaţiile ţării noastre cu ţările dezvoltate. În anul 1998 a devenit director al acestui institut, funcţionând în paralel ca asistent universitar la ASE, iar din anul 1989 până în 1999 ca profesor asociat. După Revoluţia din Decembrie a petrecut o scurtă perioadă ca diplomat în cadrul Ambasadei noastre din Washington, după care a fost numit în funcţia de guvernator al Băncii Naţionale, funcţie pe care a deţinut-o 9 ani, până în ziua de 21 Decembrie 1999, când a primit votul de investitură a Parlamentului în funcţia de prim-ministru. Are o activitate editorială importantă, fiind autor al mai multor articole şi cărţi din domeniul ştiinţelor economice. Este căsătorit şi are doi copii. Într'un interviu acordat ziarului *Evenimentul Zilei*, referitor la acuzele care începuseră să i se aducă, deşi nu-şi depusese candidatura, el a declarat: *"Eu îi consider pe toţi ceilalţi candidaţi la Preşedinţia României competitori, nu adversari. Toţi dorim să ducem România spre mai bine, dar cu procedee diferite. În consecinţă, cursa prezidenţială*

Continuare în pag. 6

PLANURILE DE VIITOR ALE PDSR-ULUI

Aurel BĂDĂIAN

Aflat deja în febra câştigării alegerilor, partidul lui Ilici şi Năstase îşi face planuri privind viitoarea coaliţie. În afară de negocierile deja demarate cu PNL, PD şi ApR, PDSR-ul îşi dă seama că nu poate merge în continuare cu partidul lui Vadim, PRM, datorită imaginii proaste a acestuia în exterior. De aceea, Iliescu şi Năstase doresc să negocieze cu UDMR participarea formaţiunii minorităţii Românilor de origine maghiară la viitorul guvern. În acest sens, pedeseriştii au trimis în zonele cu populaţie preponderent maghiară oferte electorale făcute în limba maghiară. Sunt şi alte gesturi din partea PDSR care acreditează ideea că aceştia doresc o alianţă cu UDMR. Acest lucru, nu din cauza unei dragoste bruşte a lui Ilici Iliescu faţă de Marko Bela, ci mai ales datorită beneficiului de imagine pozitiv pe care l-ar câştiga un guvern din care va face parte şi partidul minorităţii Românilor de origine maghiară.

De altfel, PDSR a circulat un document secret de uz intern al partidului în care se fac menţiuni la imaginea externă a partidului. Se recunoaşte foarte clar că, în prezent, partidul lui Iliescu nu se bucură de o apreciere pozitivă în Occident. De aceea, PDSR-ul face tot ce îi stă în putinţă pentru a încerca să-şi repare imaginea şifonată. Iar atragerea UDMR-ului în acest demers are de fapt doar scopul obţinerii de puncte pozitive pe plan extern.

De altfel, PDSR-ul încearcă să se prezinte acum în Occident ca o formaţiune politică cu nuanţe liberale şi chiar monarhice, a se vedea ultima alianţă cu partidul lui Paul Lambrino, zis în mod fals *"Prinţul Paul"*. Atragerea trădătorului liberal Radu Câmpeanu în această combinaţie ca şi a Partidului Umanist condus de Dan Voiculescu, omul Crescenconturilor lui Ceauşescu se înscrie în acelaşi demers.

Vom vedea dacă PDSR-ul va reuşi să păcălească Occidentul cu falsa sa imagine de partid occidental.

FURTUL DE SEMNĂTURI PREZIDENŢIALE

Andrei BĂDIN

Ziarul *"ZIUA"* a descoperit absolut întâmplător, controlând prin sondaj listele de susţinători ai unora din cei 13 candidaţi la Preşedinţie, că multe din listele de semnături sunt false. Campania a fost susţinută imediat şi de ziarele *"Evenimentul Zilei"* şi *"România Liberă"*, care au descoperit la rândul lor o grămadă de nereguli în listele pretendenţilor la funcţia cea mai înaltă în stat.

Practic, dacă e să luăm de bune listele depuse la Biroul Electoral Central de candidaţi, reiese că cel puţin 6.200.000 de Români s'au pronunţat în susţinerea unuia sau altuia din candidaţi. Totodată, dacă ţinem seama şi de declaraţiile candidaţilor conform cărora mai au *"de rezervă"* între 300-400.000 de semnături, reiese că circa 10 milioane de Români au stat la coadă pentru a-şi susţine prezidenţiabilul dorit. Este clar pentru toată lumea că nu este vorba în nici un caz de aşa ceva, ci avem de-a face propriu-zis cu un furt la scară naţională. Deja, ziarele amintite au dovedit că pe listele de susţinători au fost trecute persoane care habar nu aveau că-l susţin pe unul sau altul dintre candidaţi. De asemenea, printre susţinători au fost trecute persoane decedate sau minori, culmea furtului, dacă poate fi calificat astfel, este trecerea pe listele de susţinători ai lui Ion Iliescu a unei fetiţe de trei ani.

În fapt, scandalul furtului de semnături nu poate fi rezolvat prin lege. Un candidat, fie el şi dovedit că a furat semnături, nu poate fi retras din funcţie, aşa cum este şi normal. Singurii care pot fi eventual făcuţi vinovaţi sunt cei care au realizat tabelele cu semnături şi despre care se bănuieşte că le-au falsificat, deoarece au primit bani în schimbul semnăturilor, suma fiind între 1.000 şi 2.000 de lei pentru un *"susţinător"*.

Chiar dacă numărul semnăturilor a fost majorat de la 100.000 la 300.000, România nu s'a trezit aşa cum era normal cu o scădere a numărului de pretendenţi la fotoliul de preşedinte ci, din contră, din pământ, din iarbă verde ieşind tot felul de persoane dubioase: Lucian Orăşel, Paul Lambrino, Eduard Manole, Ion Sassu. În mod normal aceştia nu au susţinători nici cât degetele dela o mână. Dar iată cum nişte neicanimeni pot acum să-şi treacă la C.V. faptul că au candidat la preşedinţie.

Legea în sine este proastă, ca mai toate legile din România, unde cu uşurinţă poţi să faci ce vrei. O ruşine pentru incipienta democraţie românească. În mod normal, alegerile ar trebui anulate şi candidaţii puşi să-şi refacă listele care să fie cercetate la sânge. Căci furtul de semnături este la toţi candidaţii, iar infracţiunea trebue să fie pedepsită. A accepta acum furtul de semnături a circa 70 la sută din populaţia cu drept de vot a României este o insultă la adresa Românilor în totalitatea lor.

ILIESCU - APARE, SOARELE DISPARE

Mihai CREANGĂ

Pentru cei care cred că nimic nu este întâmplător pe lumea aceasta, dar chiar şi pentru cei dispuşi să acorde un rol hazardului în mersul lumii, faptul că Ion Iliescu s'a lansat oficial în cursa pentru Preşedinţia României tocmai când la Belgrad, Sârbii au pus punct mandatelor prezidenţiale ale lui Miloşevici, are o anumită semnificaţie. De altfel, mulţi dintre comentatorii români ai evenimentelor din Serbia s'au grăbit, în primele ore febrile ale revoltei populare, să găsească similitudini cu zilele de 21-23 Decembrie 1989. Ba chiar Ministrul de Externe a speculat pe tema asta, pentru a ne reaminti, electoral, cum ar fi înfruntat (şi el) represiunea *"pe baricada dela Inter"*... Odată, însă, cu calmarea neliniştii generale faţă de o posibilă reprimare sângeroasă a manifestanţilor de pe străzile Belgradului, s'a văzut mai clar că prăbuşirea lui Miloşevici nu are prea multe lucruri în comun cu căderea lui Ceauşescu.

Acolo, aparatul represiv redutabil - de care părea să dispună ultimul dictator de sorginte comunistă din Europa - n'a repetat greşeala de a dezlănţui o teroare sângeroasă împotriva propriului popor. Mai mult, după ultimele informaţii, chiar şefii armatei i-au impus - sub ameninţarea armelor - lui Miloşevici să-şi recunoască înfrângerea în mod public şi să accepte transferul paşnic al puterii prezidenţiale în mâinile adversarului său Voislav Kostuniţa. Iar acesta nu a fost un oarecare *"emanat"*, chemat în pripă să ocupe un vid de putere, ci reprezentantul unei coaliţii politice, care a câştigat de pe urma unui scrutin democratic, după ce vreme de ani de zile se opuseseră pe faţă dictaturii lui Miloşevici. Deci, prea puţine asemănări între Belgrad 5 Octombrie 2000 şi Bucureşti 22 Decembrie 1989.

În schimb, există anumite semnificaţii în faptul că tocmai în ziua căderii lui Miloşevici, la Bucureşti se lansa (iar!) în cursa prezidenţială Ion Iliescu. Lăsăm deoparte tam-tamul de prost gust şi penibila demagogie triumfalistă care a marcat *"evenimentul"* bucureştean (Adrian Năstase a găsit cu această ocazie o nouă variantă *"celebrului"* slogan de tristă amintire *"Iliescu apare, soarele răsare"*, afirmând că *"noaptea va înceta odată cu victoria PDSR la alegerile parlamentare şi ziua va începe cu instalarea lui Ion Iliescu la Cotroceni!"*). Ca şi Miloşevici, Iliescu reprezintă trecutul; un trecut trist, presărat cu victime (în cazul nostru - opera *"teroriştilor"* şi mineriadelor) şi cu edificarea unei structuri politico-mafiote ce au condus la cantonarea României în *"coada"* ţărilor candidate la integrarea euro-atlantică.

Ca şi Miloşevici, care a modificat Constituţia pentru a-şi putea organiza realegerea, şi Iliescu profită de o foarte *"originală"* interpretare a Constituţiei, forţând al treilea mandat, ilegal. Deosebirea cea mai profundă, vine însă din faptul că Miloşevici a pierdut puterea, iar Iliescu pare - conform sondajelor de opinie - să o recâştige. În vereme ce Iugoslavia - care are totuşi multiple şi grele probleme - va beneficia de o puternică susţinere occidentală (Germania a şi anunţat acordarea unui miliard de euro pentru redeschiderea Dunării şi refacerea infrastructurilor distruse de bombardamentele NATO), România - de va fi condusă de Iliescu - va fi privită cu un spor de suspiciune, consecinţele fiind grele atât pe plan politic cât şi economic. Parafrazându-l pe Adrian Năstase, putem spune că - odată cu revenirea lui Iliescu la Cotroceni - peste România va cobori noaptea...

LIBERALII VOPSIŢI

Urmare din pag.1

cărora le-a promis fotolii şi imunităţi parlamentare au izbutit să-şi dea arama pe faţă, pactizând cu propagandiştii ciumei roşii şi inventând un nou curent politic: *"social-liberalismul!!"*. Este noua *"construcţie"* politică stoichisto-securistă, emanată de-o minte bolnavă, obsedată de menţinerea cu orice preţ la putere, fie şi acoperit de ruşinea şi oprobriul celor suprasaturaţi de bolşevism.

"Construcţia" piticului peltic urmăreşte anularea identităţii liberale şi a doctrinei proeuropene. Atacând în mod josnic pe foştii parteneri de guvernare, ţărăniştii, singurii rămaşi pe poziţii şi lucizi în bătălia cu comuniştii. Octogenarul preşedinte figurant al PNL, Ionescu-Quintus, fost ministru al *"justiţiei"* iliesciene este depăşit complet de situaţie şi uşor de manevrat, inconsecvent în declaraţii, vulnerabil, bănuit de relaţii strânse cu Secu şi pradă uşoară pentru prim-vicele său *"liberal"* de dată recentă, Valeriu Stoica.

Între *"măreţele realizări"* ale preşedintelui liberal în exerciţiu, Ionescu-Quintus, trebuesc amintite: deformarea şi amânarea Legii Ticu, respingerea candidaturii lui Patapievici în Colegiul Arhivelor Secu, îngroparea Legii Imobilelor furate de comunişti, frăţia cu *"gena meleşcană"* Secăreş, Paşti, Codiţă, stoparea creării polului anticomunist, neînceperea procesului comunismului după înlăturarea dictaturii ceauşiste ş.a. Iar aventura nesăbuită a celui care manevrează de fapt PNL-ul, V. Stoica, are deja consecinţe grave asupra liberalilor care se vor cerne treptat. Cei *"vopsiţi"*, precum Crin Antonescu, Păcuraru, Chiliman, Muscă ş.a. vor rămâne adepţii *"liniei roşii"*, în vreme ce adevăraţii liberali vor urma calea verticalităţii Seniorilor. Când se impunea blocarea revenirii stângii la putere, liberalii roşii au refuzat consolidarea coaliţiei antiiliiste de centru-dreapta, bazată pe programe şi principii clare, în termeni reali şi cu soluţii ferme. Rămâne ca pactul cu dracul tufei trandafirii încheiat de PNL-Stoica, să fie aspru sancţionat la urne.

R. ŞTEFĂNESCU

PARTIDUL NAŢIONAL LIBERAL, UN PARTID AL INTERESELOR OBSCURE

Florin O. SĂLCEANU

Partidul Naţional Liberal nu mai este partidul înaltelor valori liberale, aşa cum era el odată. Imediat după '89 a fost invadat de tot felul de indivizi, care au pus înainte scopul lor şi după aceea, dacă este cazul, doctrina liberală pentru naţiune. Când s'a făcut ruptura dintre Câmpeanu şi Quintus au apărut aripioare cu sintagme şi doctrine ciudate, apoi interesele personale s'au accentuat şi mulţi dintre *"liberalii"* intraţi în parlamentul ruşinii, au făcut alianţe dubioase cu securiştii şi activiştii de partid ai lui Iliescu. Au înţeles că numai aşa pot să jefuiască naţiunea română de valorile sale. Multe filiale din ţară au fost invadate de securişti, informatori şi intruşi ai mafiei ţigăneşti. Am fost martor la o astfel de *"infestare"* a doctrinei liberale, chiar în perioada de ascensiune a lui Quintus la conducerea PNL, de către elemente dubioase. Este vorba de filiala judeţeană Prahova. Securişti şi informatori au atras în rândurile lor membri ai mafiei ţigăneşti. Foarte *"grijulii"* cu locul lor în organizaţia judeţeană şi municipală, au început să îi încolţească şi să îi elimine din conducere pe membrii liberali cei mai cinstiţi şi curaţi moral,

Continuare în pag. 7

P(ăcăleală) D(ezastru) S(ărăcie) R(uină)

Urmare din pagina 1

S'a trecut şi la privatizarea agriculturii de stat (a cărei subvenţionare de către guvernul Văcăroiu prin credite nerecuperabile, falimentare pentru Banca Agricolă, către clientela PDSR, însemna o pierdere echivalentă cu un milion de salarii medii anuale) şi s'au subvenţionat direct producătorii agricoli. S'a restituit de cinci ori mai multă suprafaţă de teren şi de zece ori mai multă pădure. Pensiile pentru agricultori au crescut de trei până la şase ori. Deficitul fiscal a scăzut de trei ori. S'au privatizat 5.364 de societăţi comerciale, faţă de 2.725 de până în Noembrie 1996.

Investiţiile directe au fost de câteva ori mai mari în fiecare dintre aceşti patru ani decât în toţi cei şapte ani de regim Iliescu. S'a introdus reforma radicală de sistem în Ministerul de Interne, în Sănătate şi Educaţie Naţională. S'au îmbunătăţit condiţiile de viaţă din satul românesc (programele de pietruire a drumurilor şi de canalizare). S'a adoptat programul pentru reabilitarea patrimonului cultural. Autorii acestor reuşite sunt demnitari şi actuali candidaţi CDR-2000, ca Dudu Ionescu, Nicolae Noica, Ioan Mureşan, Andrei Marga, Radu Sârbu, Remus Opriş, Şerban Bubenek, Irinel Popescu, Mircea Ciumara, Ion Caramitru, Vasile Lupu, Victor Ciorbea, Traian Decebal Remeş. România a scăpat de izolare internaţională şi a început negocierile de aderare la Uniunea Europeană.

Iar acum PDSR minte că *"era mai bine înainte"*, că *"nu s'a făcut nimic"*, face promisiuni fără ruşine şi se face că plânge pe umerii populaţiei sărace, după ce săracii Români au plătit pentru îmbogăţirea clientelei regimului Iliescu, autorul de contrabandă şi patron al corupţiei. În frunte cu Ion Iliescu, PDSR vrea blocarea privatizării şi alungă investitorii străini, urmărind să preia o ţară abia pusă pe picioare şi s'o pună din nou la pământ. Cu iresponsabila complicitate a PNL, PRM şi PD. Singura şansă a ţării noastre pe drumul dezvoltării o constituie CDR-2000 şi Mugur Isărescu.

Roxana IORDACHE

MUZICA-VIDEO
CARTI-ZIARE

din ROMÂNIA, la dvs. ACASĂ!

MUZICĂ peste 500 AUDIO CASETE si CD: MUZICĂ POPULARĂ/ROMANŢE, MUZICĂ UŞOARĂ COMICE-BASME-COLINDE, muz.CLASICĂ CD-ROM-uri cu SUBIECTE DIN ROMÂNIA

VIDEO :+100 FILME: Nea Marin, Dacii, BD, Pacala, ORAŞE, DATINI; TEATRU: Caragiale-Birlic, Take-Yanke-Kadar etc. Revelion, Revoluţia 89 Muz./dansuri populare celebre, Divertis, Crăciun

CĂRŢI: 2000 TITLURI: ROMANE, ISTORIE, DICŢIONARE, FILOZOFIE, POLITICA, POLITISTE, DRAGOSTE, BANCURI, COPII, CĂRŢI DE BUCATE etc.

ABONAMENTE LA ZIARE-REVISTE! COTIDIENE,SĂPTĂMÂNALE,LUNARE: "Evenimentul" "CAŢAVENCU", "SPORT", "REVISTA VIP", "Form AS" REV.PARANORMAL,"REBUS","FEMEIA MODERNĂ" "OLIVIA","VIVA","PLAYBOY","POVESTEA MEA","BURDA"etc

Cereti formulare si liste gratis!

ARTIMMEX

import-export & distribution of publications and media
Reprezentanţi ELECTRECORD şi INTERCONT MUSIC
4 Farmington Cres.
Toronto, ON M1S 1G1 CANADA
e-mail: order@artimmex.com
INTERNET: www.artimmex.com
Tel.: (416) 332 9777
Fax: (416) 332 8777

"AŞCHIA NU SARE DEPARTE DE POM" SAU "CE NAŞTE DIN PISICĂ ŞOARECI MĂNÂNCĂ"

Aurel S.MARINESCU

Printr'o serie de manevre oculte, atât din dreapta cât şi din stânga eşichierului politic românesc, a fost lansat în cursa pentru fotoliul prezidenţial, actualul Ministru de Externe, Petre Roman fost Neulander.

El îl acuză pe Iliescu, ca şi când nu a fost părtaş la tot ce s'a întâmplat în România între anii 1990-1996; el îl acuză pe Emil Constantinescu pentru toate relele petrecute între 1996 la zi, uitând că el, fiind preşedintele Senatului ca şi preşedintele PD, a fost frâna la toate reformele necesare şi şi-a început campania electorală încă din 1996.

Azi face promisiuni şi refuză să-şi asume vreo răspundere în legătură cu dezastrul în care se află ţara. El are impresia că Românii au uitat totul, că el şi cei din jurul său au fost şi sunt în funcţii importante în toate pârghiile puterii, preşedintele Senatului şi cele mai importante ministere, inclusiv economice. Deci, că Românii sunt proşti. Şi cum electoratul român este scârbit, debusolat şi apatic, a reuşit să-l păcălească şi să aleagă primari, vice-primari, consilieri şi chiar pe primarul Capitalei din PD.

Acest succes l-a făcut pe Petre Roman să se considere viitorul României şi să-şi doarească - ros de ambiţii - să ajungă la dregătoria supremă.

L-am întâlnit pe acest *"politician"* de două-ori, odată în 1999, şi altă dată în 2000, cu ocazia adunărilor Forumului Presei de Pretutindeni, din Bucureşti. La aceste adunări au luat parte şi şefii partidelor din ţară, PD-ul fiind reprezentat de însuşi Petre Roman. Punându-i-se întrebări el a motivat prima dată că este ocupat la MAE şi a doua oară că are treburi la Senat, părăsind sala, fără să răspundă cuiva.

Întrebările ce ar fi trebuit puse ar fi fost: 1. Ce este adevărat cu AIRBUS?; 2. Ce este adevărat cu Megapower?; 3. Ce este adevărat cu flota de pescuit lichidată?; 4. Care este adevărul cu morţii dela revoluţie?; 5. Care este adevărul cu mineriadele de început, nu aceea în care a pierdut fotoliul de prim-ministru?; 6. Care este vinovatul brutalităţii cu care a fost lichidată paşnica acţiune din piaţa Universităţii? 7. De ce când a ajuns prim-ministru l-a reactivat pe Caraman, şeful reţelei de spionaj din Franţa, fapt pentru care Manfred Horner, fostul secretar general NATO a refuzat o vizită în România, atâta timp cât Caraman, care spionase NATO pentru Sovietici se afla în funcţie în România?; 8. Dacă este adevărat că şi după ce a fost scos din serviciile speciale Caraman a rămas consilierul său; şi, de asemenea, să spună adevărul, cum el, asistent la Politehnică (sau profesor) - catedra Hidraulică şi teoretician marxist care a semnat împreună cu tatăl său Cursul de Socialism Ştiinţific - a fost *"catapultat"* în pulovărul roşu în mijlocul încă neelucidat al sforăriilor ruseşti alături de Ion Iliescu în iarna '89? Cum a devenit revoluţionar?

Noi considerăm însă că nu poate fi un garant al viitorului ţării româneşti cineva al cărui nume este asociat cu suferinţele trecutului ţării în ultimii 45 de ani. Fiul Kominternistului care a avut multe crime la activ împotriva poporului, printre care cea mai gravă este decapitarea armatei române când a *"epurat"* din armata regală peste 7.000 de ofiţeri şi alţi 7.000 de subofiţeri. Walter Neulander, un aventurier care a trecut prin partidele comuniste: cehoslovac, francez şi spaniol, luptător comunist în Spania, inspector al artileriei, refugiat la Moscova, unde a uneltit contra intereselor poporului român, venit în ţară ca politruc cu divizia de prizonieri trădători *Horia Cloşca şi Crişan* şi mai apoi la Inspectoratul General al Armatei pentru Educaţie şi Propagandă ca şef al Propagandei, adică politruc şi alte funcţii importante ulterioare.

Walter Roman Neulander era caracterizat prin aroganţa sa, prin sângele rece cu care lua măsurile cele mai dăunătoare ţării - transformarea armatei României într'o armată a partidului trădător de ţară.

Petre Roman - ca şi tatăl său este ros de ambiţia de a ajunge cât mai sus, cu orice preţ, în dauna intereselor româneşti.

Situaţia obligă pe Românii să fie mai prudenţi cu viitorul lor; obligă la meditaţii şi analize cu atât mai mult cu cât trebue atenţie la politicienii cu unele moşteniri ereditare, căci pentru aceasta am pus titlul acestui articol: *"Ce naşte din pisică şoareci mănâncă"* sau *"aşchia nu sare departe de pom"*. Sunt proverbe mai vechi româneşti, izvorite din experienţa milenară a plugarului român.

Dar înainte de a mai scrie despre *"aşchie"*, câte ceva despre pom: Tovarăşul Walter Roman - Neulander, pe baza aprobării nr.21441 din 19 Iulie 1961 şi adeverinţei nr.1327 din 13 Mai 1961, eliberată de secţia Gospodăriei de partid a Comitetului orăşenesc PMR a primit în mod gratuit bunuri în valoare de 19.802 lei, printre care: un pian cu coadă scurtă cu clape de fildeş, mobilă fină şi multe altele.

Dar tovarăşul Walter Roman Neulander nu s'a mulţumit doar cu această complicitate mascată la furt. Astfel, dintr'un document din Arhiva SRI fond D, dosar 9009, vol 4, f.33-38, intitulat *"Cu privire la modul de rezolvare a situaţiei unor bunuri provenite dela unii infractori"* aflăm de exemplu că aceşti *"infractori"* au fost: Mircea Vulcănescu, Stelian Popescu, Argetoianu, Mihai Antonescu, Adalbert Marcus (fugit în Apus) ş.a.

De asemenea, mai aflăm din acest document şi lista beneficiarilor care au intrat în posesia acestor bunuri mobile, fără muncă şi cu o plată *"simbolică"*, derizorie, sau chiar fără plată. Ei, beneficiarii, erau comunişti care au activat împotriva intereselor României, trădători şi unelte ale URSS, care au devenit proprietarii bunurilor numai datorită furtului comis de statul lor comunist, demonstrând fără echivoc că de fapt sunt profitorii luptei de clasă care a avut ca rezultat îmbogăţirea lichelelor, răzvrătite social, incapabililor de a-şi realiza propria lor bunăstare altfel decât prin a-şi însuşi bunurile altora, prin furt mascat.

La poziţia nr.10 de pe listă îl găsim pe Walter Roman care, în baza dispoziţiei Consiliului de Miniştri ai RPR nr.13013 din 26 Decembrie 1964, a primit fără plată o serie de bunuri, în valoare de 8.715 lei (în 1964), însumând 33 de poziţii printre care: mobilă fină, 3 tablouri pictură, unul semnat P. Ludoşanu care reprezenta o casă ţărănească, căruţe trecând un râu ş.a.

Deci, W. Roman - Neulander a fost recidivist pe poziţia de milog alături de alţi profitori ca şi el: Athanase Joja, Popescu-Puţuri, Mihai Burcă, prof. Vasile Mârza, Alex. Horvath - inspector general MAI, Soran Anton din MAI şi alţii.

într'un raport strict secret din Iunie 1968 întocmit de Consiliul Securităţii de Stat, din ordinul lui Ceauşescu, care intenţiona astfel să se descotoroseasă de majoritatea *"oamenilor lui Dej"* reiese că: "privind rezultatele obţinute în urma verificărilor efectuate asupra modului de valorificare de către Consiliul popular al Municipiului Bucureşti, a bunurilor ce au aparţinut unor infractori şi absenteişti, din 3.000 de dosare s'au selecţionat 132, constatându-se: lipsa de documente justificative, privind destinaţia acestora, gestionarea, distribuirea şi valorificarea bunurilor confiscate s'au făcut de cel puţin 3 întreprinderi între 1945-1949, 1949-1950 şi altă întreprindere după 1950.

Beneficiarilor, persoane care au dus o activitate antifascistă sau comunistă or în mişcarea muncitorească li s'au atribuit gratuit bunuri mobile până la 20.000 lei evaluate, iar ceea a depăşit li s'a permis a fi achitat în rate lunare de către HCM 1507/1956.

138 persoane au primit gratuit 1.574.856 lei; s'au făcut şi excepţii la HCM 1507/1956, adică gratuit şi peste 20.000 lei. Astfel, lui Walter Neulander-Roman i s'au atribuit gratuit în baza HCM 1507/1956, bunuri în valoare de 19.802 lei; ulterior cu Dispoziţia Consiliului de Miniştri 13013/26 din Decembrie 1964, alţi 8.715 lei, deci 28.517 lei gratuit.

La instituţii nu au existat documente de bază. Bunurile mobile au dispărut, degradat, au primit altă destinaţie sau au fost înlocuite. În acest joc tâlhăresc la scară naţională, inventarele s'au întocmit sumar, numeric, fără descripţie, 96 tablouri care au aparţinut lui Gh. Tatărescu s'au vândut la Cinematografie cu tabel numeric; dela Mogoşoaia au dispărut. Alte bunuri au fost date în cusrodie la Evrei care au plecat în Israel. Bunuri de valoare muzeistică date la ARLUS, MAE, MAI, piaţa 7 Noembrie, fără evidenţă, dispărute (ASRI, fond D, dosar 9009 f.6-13). Care au fost meritele lui Walter Neulander Roman de a fi fost aşa de *"generos"* răsplătit?

Membru al PC din România din 1931, activist, cominternist în Cehoslovacia, Franţa şi Spania. Între 1933-1935 s'a ocupat cu propaganda din partea judeţenei PCR-Ilfov şi a CC a UTC.

În 1936 voluntar în Brigăzile Internaţionale Comuniste în războiul civil din Spania cu gradul de maior (1937) şi la începput comandantul Diviziei de Artilerie *"Ana Pauker"* iar în final inspectorul artileriei cunoscut sub numele de M. Telicin sau G. Katowski, cu grad de general.

Din 1939 s'a retras în URSS, unde a locuit până în 1945, pregătit ca om al coloanei a 5-a sovietică şi responsabilul postului de radio sovietic *"România liberă"*.

S'a întors în ţară maior, cu divizia de voluntari *Horia Cloşca şi Crişan* formată pe teritoriul URSS din foşti prizonieri români şi a fost locţiitor al comandantului regimentului 7 Artilerie şi succesiv şeful Secţiei de Educaţie a Diviziei (politruc) şi Comandantul secund al Diviziei pentru Educaţie şi Cultură (politruc). În 1945 decorat de Sovietici cu *"Steaua Roşie"*.

Prima slujbă în România a avut-o ca Inspector General al Armatei pentru Educaţie şi Propagandă (politruc cu politizarea comunistă a Armatei) cu grad din nou de general, apoi şeful M.St.M. în care funcţie, împreună cu alţii veniţi ca el din URSS, au decapitat armata română (cum am scris mai înainte), prin epurări, arestări, înlocuind cadrele valoroase ale armatei prin panduri din divizia *TV* comunizaţi din divizia *HCC*, Bulgari din Dobrogea şi Ruşi şi Evrei din Basarabia.

Acestea au fost meritele principale ale acestui trădător comunist cominternist pentru care a primit decoraţii, fel de fel de avantaje, în plus *"cadou"* bunurile burghezilor, duşmani de clasă, impotriva cărora a luptat tocmai ca să le acapareze acele bunuri.

Ca agent al Moscovei, a avut contribuţie substanţială la sovietizarea ţării şi la schimbarea gândirii tinerilor din armată.

Cunoscând toate acestea, înţelegem clar de unde a căpătat fiul său Petre-Pedro-Roman-Neulander dragostea de politică militantă şi cu ce scop.

De mic copil, Petre Roman a dormit în patul fostul al lui Mihai Antonescu, şi-a făcut lecţiile pentru şcoală la biroul lui Argetoianu, şi-a privit ca adolescent într'o oglindă venetiană fosta proprietate a lui Stelian Popescu, stăpânul ziarului *"Universul"* şi de mic şi-a plimbat degetele pe clapele de fildeş ale pianului ce aparţinuse lui Mircea Vulcănescu.

Politica anti-românească însă a moştenit-o şi şi-a însuşit-o dela tatăl său, ca şi dragostea faţă de Moscova, dar a mai moştenit ceva, dorinţa de a-şi însuşi bunuri ce nu îi aparţin, foste ale duşmanilor de clasă (ca şi tâticul său) dar care în cazul său, au aparţinut nomenclaturiştilor şi conducătorilor comunişti de până în 1990 - adică clasei de care şi el a aparţinut, în contradicţie cu vechiul proverb *"corb la corb nu-şi scoate ochii"*.

Petre-Pedro-Roman-Neulander a devenit *"disident"* şi anti-ceauşist în momentul când *"marele cârmaci"* nu a aprobat să se facă funerarii de către Gospodăria de partid lui Walter Roman şi nici să se cânte imnul naţional la înmormântarea tatălui său. Şi pe bună dreptate: tatăl său a slujit interesele internaţionaliste ale Kremlinului, nu ale României.

Apărut de nicăieri la lovitura de stat din 1989, disident, a devenit din inginer om politic - ca şi tatăl său - şi au început să-i curgă demnităţile şi recompensele - ca şi tatălui său. Numai că Petre Pedro Roman nu s'a mulţumit cu avantajele oficiale, cum ar fi vila cu 27 de camere de pe str. Gogol din cartierul rezidenţial şi şi-a însuşit bunuri şi prin furt direct, bunuri care şi ele fuseseră procurate tot prin furt de proprietar. Conform unui articol publicat în 18 Decembrie 1998, D-na Mioara Roman a făcut o vizită la fosta reşedinţă a lui Ceauşescu din strada Primăverii nr.50 în luna Iunie 1990, unde a ţinut să viziteze depozitul reşedinţei.

De acolo doamna primministru, pentru a-şi completa camerele mobilate tot prin *"acapararea"* părintească a socrului, a ridicat: 2 servicii de masă pentru 24 de persoane, din care unul din porţelan francez şi unul de Boemia, pahare şi alte cristale scumpe, obiecte de artă valoroase, alte obiecte şi bijuterii de artă trecute apoi în inventarul din 1992 *"pierdute datorită evenimentelor din 1989"*.

Abuzurile şi ilegalităţile făcute de P. Roman - cel care a frânat drumul României spre normalitate, sunt nenumărate. Dar de data aceasta sunt numai din fondul de stat căci dela particulari bunurile mobile şi imobile de mult au fost acaparate de comuniştii generaţiei lui Walter Neulander Roman, unul dintre beneficiari fiind chiar tatăl actualului candidat la preşedinţia României, Petre Roman. De ce am crede că el slujeşte alte interese, diferite faţă de tatăl său?

Să fie clar: în aceste timpuri de răscruce, pentru România, Petre Roman este favoritul Moscovei lui Putin.

ÎN FAŢA URNELOR

Urmare din pag. 4

va fi în primul rând o competiţie între programe diferite. Fiecare candidat va lupta cu ceea ce îl caracterizează. Probabil că unii vor lupta cu parul. Este treaba lor. În ceea ce mă priveşte, eu sunt adeptul unei concurenţe civilizate, cu argumente solide, bazate pe fapte nu pe vorbe". În ziua de 15 Octombrie Mugur Isărescu şi-a prezentat la Ateneul Român programul său socio-politic, în prezenţa a numeroase personalităţi ale vieţii culturale şi politice din România, declarând printre altele... *"Sunt pregătit să lupt cu trup şi suflet pentru o Românie puternică".*

Datorită popularităţii scăzute a unora dintre liderii enumeraţi mai sus, nu este exclusă retragerea spectaculoasă a unora dintre ei înainte de alegeri.

Peste câteva zile ne vom prezenta în faţa urnelor. Dintre candidaţii la cea mai înaltă demnitate a Statului menţionaţi, va trebui să alegem pe cei neimplicaţi în afaceri scandaloase care au dus România pe marginea prăpastiei, iar dinte partidele politice pe cele care ne vor asigura accederea în structurile euro-atlantice şi recunoaşterea pe plan internaţional ca ţară cu o societate stabilă, cu o economie liberă, într'o ţară democrată şi independentă. Trebue să ne mobilizăm pentru a bara calea spre Putere a tuturor impostorilor şi aventurierilor politici care au pus interesele personale sau de grup deasupra celor ale României, autori ai haosului moral şi legislativ în care se găseşte astăzi ţara.

George GEORGESCU

CINE FOLOSEŞTE CONTURILE LUI CEAUŞESCU ?

Aurel BĂDĂIAN

Prestgiosul cotidian american *"Washington Post"* se referea de curând într'un amplu articol la faptul că România este prea puţin interesată să găsească fondurile secrete depuse în Elveţia de fostul dictator Nicolae Ceauşescu. Cotidianul menţionat, cita autorităţile elveţiene care afirmau că România, alături de Quatar, Somalia şi Burundi, sunt ţările care nu au solicitat autorităţilor bancare din ţara cantoanelor investigaţii corespunzătoare pentru elucidarea cazurilor de spălare de bani în care au fost implicaţi foştii şefi de state.

Astfel, după aproape 10 ani, dintr'un ziar american de prim rang aflăm că dacă ne-am fi dat silinţa cât de cât după Decembrie 1989, am fi reuşit să indetificăm fondurile pe care clanul Ceauşescu le-a furat Românilor şi apoi le-a depozitat în conturi secrete în Elveţia. De fapt, se ştia că Ceauşescu avea aceste fonduri, dar autorităţile de atunci, Preşedintele Ion Iliescu, Premierul Petre Roman, ca şi mai apoi, Ministrul de Externe, Adrian Năstase şi Premierul Stolojan nu s'au numai, sau de proprietăţile din Canada, de exemplu. Întrebarea simplă care se pune este, de ce nu s'au făcut dmersuri pentru recuperarea fondurilor lui Ceauşescu şi familiei. Nu a fost interes deoarece nu se vroia să se ştie că de fapt, aceste fonduri au fost folosite parţial deja de cei care au luat Puterea după Decembrie 1989? De ce în Canada, undeva lângă Montreal şi acum există proprietăţile lui Ceauşescu pentru care personaje misterioase plătesc în continuare taxe de mii de dolari pe an.

Există personaje care s'au folosit sau folosesc în continuare conturile şi proprietăţile. Cine sunt aceste persoane? De ce nici regimul Constantinescu nu a făcut nimic pentru clarificarea fondurilor şi proprietăţilor lui Ceauşescu? Aceasta-i întrebarea. Probabil că o anchetă ar fi necesară, dar cine ar putea s'o instrumenteze, de vreme ce cei care probabil au folosit şi folosesc aceste conturi se pregătesc să revină la Putere.

RUŞINEA LIBERALĂ

Ileana NICA

În urma unui articol scris de Horia Alexandrescu în cotidianul *"Cronica Română"* care avansează ideea unei colaborări în ceasul al doisprezecelea între liberali şi CDR 2000, ziarul amintit a publicat a doua zi o declaraţie a preşedintelui PNL, Mircea Ionescu Quintus, care afirmă că este interesantă propunerea şi că ar fi normal ca unul din candidaţii la preşedinţie a celor două tabere să renunţe, astfel încât să fie sigură candidatura unuia dintre cei doi în turul doi, fără probleme. Declaraţia lui Quintus, care ar fi putut însemna un pas important în coagularea dreptei politice, singura soluţie pentru oprirea ascensiunii PDSR.

Din păcate, nu a fost aşa! La nici 24 de ore dela declaraţia binevoitoare a lui Quintus, PNL a cumpărat spaţii de publicitate în majoritatea cotidienelor, plătind, din calculele noastre, o sumă de circa 10.000 de dolari pentru a publica un text incendiar şi nu în ultimul rând, calomnios.

Intitulat *"CDR 2000, o alianţă care nu poate trece pragul electoral - Votând CDR 2000, votezi PDSR! Alternativa se cheamă acum PNL!"* Textul reclamei PNL este de o murdărie fără margini şi dovedeşte că partidul lui Ionescu Quintus şi Valeriu Stoica derapează uşor dar sigur spre un narcisism păgubos. Făcând cu ochiul spre PDSR, pozează în acelaşi timp în partidul predestinat a reprezenta Dreapta românească. Dar, în fapt, PNL nu este decât un ApR cu nuanţe liberale.

Insistenţa lui Quintus şi a lui Stoica de a-i convinge pe Români că *"anticomunismul nu poate fi singurul răspuns la problemele României de astăzi"* are ca substrat tactica PNL de a susţine personaje formate la şcoala comunistă de tristă amintire *"Ştefan Gheorghiu"* şi reprezentaţi la vârf în aşa numitul Partid Naţional Liberal, de reprezentanţii Institutului de Studii Liberale, nimeni alţii decât activiştii dela grupul *"Un viitor pentru România"*, sinistra mafie ştefan-gheorghistă.

Partid trădător al democraţiei în ultimii 11 ani prin cochetarea permanentă cu PDSR-ul şi reprezentanţii stângii criptocomuniste, PNL nu este o soluţie pentru România în prag de mileniu trei. Acest partid trebue să se cureţe de agenţii cripto-comunişti care l-au copleşit în ultimii ani. Altfel, Bătrânii se vor răsuci în mormânt văzându-i pe Secăreş, Paşti, Stoica reprezentanţii liberalismului românesc. O ruşine!

STOLO - CANDIDATUL SECURIMII LIBERALE

Banu SERDARU

Într'o apariţie televizată, Preşedintele P.N.L. Ionescu-Quintus deplângea faptul că în 1992 liberalii n'au avut un candidat la funcţia supremă în stat, ceea ce în opinia lui a însemnat *"o experienţă tristă"*. Acum însă, după îndelungi *"săpături"* stoichiste, dela centru dreapta până la stânga 'mprejur, cei ce se pretind urmaşii iluştrilor Brătieni au evitat repetarea *"experienţei triste"* de-atunci, descoperind în Theodor Stolojan providenţialul salvator al naţiei! Astfel, fostul Ministru al Finanţelor şi apoi prim-ministru iliescian, fanul lui Ilici în alegerile din '96 şi-a atins ţinta, infiltrându-se în PNL, spre a-l înfunda definitiv. Stolo a devenit astfel cel mai proaspăt liberal roşu, la fel de *"convins şi devotat"* doctrinei liberale precum piticul peltic şi prozeliţii săi. El s'a declarat sensibil la *"situaţia grea a ţării, în care sărăcia se extinde continuu şi care nu se poate redresa decât printr'o politică bazată pe valori liberale: libertatea individuală, proprietatea privată, competiţia şi statul de drept"*.

Cuvinte frumoase din gura lui Stolo, dar banale, seci şi găunoase, golite de conţinut. *"Ca om politic, voi promova competiţia şi valorile societăţii şi mă voi opune demagogiei, vorbelor goale, promisiunilor fără acoperire. Acestea sunt angajamentul şi promisiunea mea pentru începutul mileniului trei: realizarea tuturor obiectivelor tranziţiei"*. Cu seninătate şi dezinvoltură ca oricare oportunist la modă, Stolo n'a exprimat nici cel mai mic regret că a colaborat cu Ilici şi ai săi *"săraci şi cinstiţi"*, fiindcă de fapt el a fost şi a rămas unul dintre aceştia: - acţionar al Fondului de investiţii româno-american, acţionar majoritar la SC Rolast Piteşti, şi la SC Policolor Bucureşti, etc. - unul din afaceriştii superîmbuibaţi ai tranziţiei iliesciene spre un stat de borfaşi.

Stolo a ţinut să precizeze că programul lui economic diferă de strategia naţională de dezvoltare şi integrare în U. E., prezentată La Bruxelles. După părerea lui, ca să pornim pe drumul dezvoltării şi să ne crească coşul zilnic, trei ar fi ţintele majore de rezolvat: ineficienţa structurilor politice, ineficienţa economică şi corupţia. *"Vremurile"* l-au determinat pe Stolo să se infiltreze în istoricul PNL, pentru ca din interior să-i fie mai uşor să-l mâture de pe scena politică. Pentrucă, orice s'ar spune, de liberali se tem cel mai mult comuniştii deghizaţi în social-democraţi iliescieni. Stolo a promis naivilor că odată uns candidat liberal pentru Cotroceni se va retrage din orice activitate de afaceri. Moş Ilici a mimat că digeră anevoie infiltrarea lui Stolo cu sarcini precise în PNL chiar de către securiştii lui pedeserizaţi şi a glăsuit în stilu-i specific: *"Apelarea liberalilor la outsideri este expresia cea mai clară a handicapului şi impotenţei"*. Aperistul Mele în schimb s'a arătat contrariat de aventura total nepotrivită a lui Stolo, incapabil să-i reprezinte pe Români, ci doar interesele unor grupuri sau cercuri de afaceri, deoarece *"Cotrocenii n'au nevoie de-un contabil"*.

La începutul acestui an, Iniţiativa Securist-Liberală a Grupului *"Un viitor pentru România"* l-a scos la înaintare pe magnatul Stolo, în chip de *"tehnocrat independent"*, să-i salveze pe *"liberalii"* stoichişti de căutările disperate ale *"comandantului suprem"*. Acum fostul *boss* al Tofan Corporate Finance s'a avântat în campania electorală vorbind despre scăderea inflaţiei, tranziţie, privatizare şi reformarea instituţiei prezidenţiale, din care *"să nu mai iasă pe viitor zvonuri sau dosare"*.

Analizat cu atenţie, Stolo pare un personaj marcat fizic de o suferinţă care i se citeşte pe chip, lipsit de anvergură intelectuală, cu un vocabular limitat şi-o exprimare chinuită, în partea din dreapta jos a gurii (gen Cristoiu), cu ochii duşi în adâncul orbitelor şi cu un surâs nervos, forţat, o figură lipsită de personalitate şi cu atât mai mult de credibilitate. Stolo se va dovedi *"experienţa tristă"*, dar cu ţintă precisă a cărtiţelor liberale, de care vorbea Ionescu-Quintus şi care-i va costa pe liberali la fel de scump precum episodul Câmpeanu! Istoria liberală scurtă, postdecembristă se repetă în chip nefericit.

"Salvatorul" Stolo n'are nici una din calităţile unui viitor preşedinte al ţării. În apariţiile televizate s'a dovedit paralel cu atribuţiile total diferite în stat ale funcţiilor de preşedinte şi prim-ministru, lăsând impresia că el le-ar dori pe amândouă, ca o veritabilă... moaşă comunală! Reclivă a trecutului roşu, Stolo visează la fuziuni şi alianţe de partid, indiferent de orientări, curente sau doctrine, spre refacerea probabilă a celui unic, vital!! El nu va fi în alegeri decât cobaiul lui Ilici, ca atâţia candidaţi roşii din '92 şi '96. Electoratul buimac naiv, năuc şi credul a uitat când înaintea scrutinului din '96, Stolo la braţ cu Ilici şi fascinat de bolşevic, a decretat în colţul din dreapta, jos, al gurii: *"Iată pe cine îl susţin, el e omul cel mai nimerit!"*. Cu alte cuvinte, nu renunţaţi la *"raiul"* Estului comunist, Ilici e cordonul ombilical cu mama Rusia!

Cert e că prin susţinerea cărtiţei stolojene, liberalii vopsiţi, în frunte cu Ionescu-Quintus şi Valeriu Stoica trădează liberalismul şi cântă'n struna comuniştilor, pentru a-şi păstra demnităţile şi a-şi spori averile.

PARTIDUL NAŢIONAL LIBERAL UN PARTID AL INTERESELOR OBSCURE

Urmare din pag. 5

opozanţi ai comunismului. În câţiva ani această organizaţie PNL Prahova a fost total acaparată de ţigani. Şi pe drept cuvânt mulţi cetăţeni îi dau numele de partid al ţiganilor, nu PNL.

În organizaţie sunt prezenţi chioşcari, afacerişti de mâna a doua, mijlocaşi de afaceri dubioase sau societăţi comerciale. În fruntea acestei mafii tuciurii se află viceprimarul Adrian Vasilescu (PNL), dar şi alţi *"proeteni"*. El şi-a strecurat soţia în conducerea unei societăţi de alimentaţie publică: S.C. Muntenia-Comal S.A. împreună cu administratorul acestei societăţi, pe nume Virgil Gaftoi (PNL), consilier municipal, împreună cu alţii de teapa lui, au hotărît cu două luni înaintea privatizării, refacerea organigramei, în programul de restructurare. Au desfiinţat un serviciu: postul de director comercial şi au înfiinţat mai multe compartimente care nu îşi au rostul în buna funcţionare a societăţii, care are în administraţie 50 de magazine. Angajaţii societăţii spun că noua organizare nu aduce nici o diferenţă din toate punctele de vedere şi tot ei spun că în spatele *"iniţiativei originale"* a soţiei viceprimarului se află interese personale, să falimenteze această societate, pentru a fi cumpărată la un preţ de nimic, de către mafia liberală.

Desigur, pentru aşa-zişii liberali, care au ocupat posturi cheie în conducerea PNL Prahova, atacul la patrimoniul avuţiei naţionale nu înseamnă furt calificat la lumina zilei. Ei nu au teamă de Justiţie, căci ministrul Justiţiei este *"coleg"* de partid, Dl. Valeriiu Stoica, vicepreşedinte PNL. Nerespectând Legea Constituţiei, *"doctrina"* liberală, s'a ridicat la rangul de hoţie, care prin ţiganizarea PNL are ca obiectiv: distrugerea valorilor democraţiei.

Exemplul organizaţiei judeţene Prahova este asemănător altor organizaţii locale, care au votat ca Teodor Stolojan să fie candidatul PNL la preşedinţie. Participarea cu orice preţ, chiar şi alături de PDSR la guvernare a PNL, condus de Valeriu Stoica, va duce la degradarea identităţii acestui partid. Dând apă la moara partidelor de stânga, Partidul Liberal s'a depărtat de linia linberalismului, acest izvor de lumină, atât de necesar viitoarei noastre democraţii.

Fl. O. SĂLCEANU

Maria Globe Tours Inc.

UNDE CĂLĂTORIA MULT VISATĂ DEVINE REALITATE

Servicii de turism

- Bilete de avion
- Vacanţe la soare
- Croaziere
- Închirieri de maşini
- Asigurări medicale pentru vizitatori
- Asigurări de călătorie
- Bilete de tren
- Rezervări de locuri la hoteluri

Servicii speciale

- Curier săptămânal spre România
- Invitaţii pentru vizitatori
- Comenzi de alimente pentru Bucureşti, distribuite la domiciliu
- Şampanie, flori şi tort pentru cei dragi la aniversări

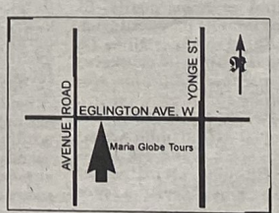

Luni - Vineri 10 am - 6 pm; Sâmbătă 10 am - 3 pm

261 EGLINGTON AVENUE WEST, TORONTO, ONTARIO M4R 1B1 Tel 416.481.2227 Fax 416.481.2067

mariagt@idirect.com

Dezvăluiri

EVENIMENTELE DIN DECEMBRIE 1989

Martorul ocular Dumitru Hriţac face dezvăluiri zdrobitoare potrivit cărora,

LOVITURA DE STAT DIN DECEMBRIE 1989 A FOST DIRIJATĂ DE MOSCOVA

Prin natura atribuţiunilor de serviciu, Dumitru Hriţac s'a aflat în multe puncte fierbinţi în perioada 15-25 Decembrie 1989. Nefiind protagonist sau implicat în vreun fel în evenimente, el nu poate fi acuzat de interese sau partizanat. Valoarea extraordinară a mărturiei este întărită de imparţialitatea martorului.

Dacă teama de repercursiuni nu ar fi existat, poate că depoziţia sa ar fi fost mai cuprinzătoare. Însă, sfârşitul tragic al martorilor incomozi din *"revoluţie"* dictează oricui s'ar fi aflat în mijlocul evenimentelor, cu sau fără voie, un minimum de reticenţă...

Dumitru PĂSCULETE

Am fost şef de tren pe ruta Bucureşti - Iaşi - Ungheni - Chişinău, la trenurile internaţionale Moskova-Sofia şi Moskova-Bucureşti. Lucrez la CFR dela începutul anilor '50, locuiesc într'o garsonieră în urma demolării casei mele din Iaşi, împreună cu soţia şi cei doi copii studenţi. Nu am fost membru PCR. Sunt pensionar din anul 1991.

Voi povesti în cele ce urmează ce am văzut cu ochii mei, în timpul serviciului, în perioada 15-25 Decembrie 1989.

Serviciul meu însemna să iau trenul în primire dela Bucureşti sau Ungheni (Chişinău când nu eram schimbaţi de Ruşi) şi să-l supraveghez, ca şef de tren, pe teritoriul ţării. Dela Moskova până la Bucureşti (sau Sofia), era prezent la cursă şi personalul rusesc: un şef de tren, un electromecanic şi doi însoţitori la fiecare vagon. Ultimii doi de regulă de sex feminin.

În noaptea de 16-17 Decembrie, România a închis graniţele. Românii puteau merge la Ruşi, dar pasagerii ruşi, chinezi, arabi etc. dinspre Moskova erau opriţi de grănicerii ruşi, la cererea celor români.

La 15 Decembrie, spitalul din Ungheni a fost evacuat, bolnavii fiind înghesuiţi într'un singur pavilion. La cele două licee, în şcolile generale din oraş, precum şi la şcoala din comuna Dănuţeni, s'au adus paturi, fiind amenajat un spital militar.

Nu era multă armată, dar în zonă au apărut trupe de paraşutişti în 15-16 Decembrie.

Un vameş rus (care era cunoscut de noi, în timp, ca fiind maior KGB şi se ocupa de punctul de frontieră Ungheni) supraveghea şi controla toate trenurile ce veneau din România în perioada 15-22 Decembrie. Întreba pasagerii la fiecare cursă, ce se întâmplă la Timişoara. Răspundeam evaziv; afirmam că e pace, linişte. Ne era frică să spunem ceva, ştiind ce hram poartă. El însă întărâta pasagerii (vorbea bine româneşte): *"- Ţiganul vostru (Ceauşescu) ce mai face? Daţi-l jos, scăpaţi de el!"*

Pe 22 Decembrie, am preluat trenul dela Chişinău, seara. Când am ajuns la Ungheni, şeful vămii mi-a spus: *"La voi e revoluţie. Ceauşescu a fugit"*. Era lumină multă (becuri), pe tot malul Prutului era înşirată armată. Am constatat că se deschisese graniţa românească. La orele 23.00 am ajuns pe malul românesc. Şi aici era masată multă armată: infanteria marinei militare, înarmată cu muniţie de război.

Am ajuns la Bucureşti în jurul orei 5.00, pe 23 Decembrie. La Gara de Nord se trăgea; de trenul rusesc nu s'a atins nimeni. Pe peron am văzut o pereche de bătrâni - el ducea un braduţ, iar ea căra două coşuri.

Când au ajuns în faţă, spre *"Biroul Informaţii"*, au scos din coşuri două pistoale militare şi au început să tragă. Patru poliţişti au reuşit să-i neutralizeze cu greu.

Am predat trenul, urmând ca seara să-l preiau pe cel dela Sofia pentru Moskova. Am mers să mă odihnesc la dormitoarele special amenajate la Atelierele Griviţa.

Spre seară, nu s'a mai putut ieşi din dormitoare, deoarece circa 20 de persoane veneau dinspre Giuleşti pe pasarelă, trăgând. Ni s'a spus să stingem luminile în dormitoare. Săreau de pe pasarelă pe vagoane ca pisicile. Erau îmbrăcaţi în uniforme negre şi kaki spălăcite, ca nişte muncitori. Pantalonii tip salopetă, aveau gumă la mijloc. Pe cap aveau şepci sau căciuli. În picioare bocanci cu tălpi flexibile (ulterior am văzut unul de aproape căzut).

Din talie până la genunchi, salopetele aveau buzunare, iar la brâu avea două arme automate.

Clădirea dormitoarelor fiind compusă din demisol, parter şi etaj, eu mă aflam la etaj. Se retăseseră lângă peretele dormitoarelor şi vorbeau prin aparate radio emisie-recepţie. Vorbeau şi româneşte, dar şi în altă limbă (nu rusă, ştiu binişor ruseşte). De pe calea Griviţei veneau două blindate din care se trăgea. Teroriştii au început să dispară în clădirea anexă (nu departe de dormitor). Schimburile de focuri au durat până în jurul orei 02.00. Toţi teroriştii au dispărut. În clădire au fost găsiţi numai lăcătuşi dela revizie vagoane.

Pe 24 Decembrie în jurul orei 04.00, soldaţii au găsit un terorist. Era îmbrăcat aşa cum am descris mai sus, avea radioreceptor la piept, capsulă microfon, fir cu receptor în ureche, două arme cu infraroşu după cum spunea ofiţerul, rezerva de cartuşe şi un cuţit. Ori era foarte obosit, ori era instruit; nu scotea nici o vorbă. L-au ridicat cu o maşină a armatei. În dimineaţa aceleiaşi zile (24 Decembrie), am luat în primire trenul de Sofia. Mi s'a spus să anunţ călătorii, pe şeful de tren rus şi însoţitoarele de vagoane că se trage şi sunt rugaţi, până ieşim din Bucureşti, să stea lungiţi pe podele, pentru a evita gloanţele. S'au adus tărgi, cu răniţi, pe care urma să-i transportăm, cred că la Ruşi. Nu ni s'a spus unde.

Au apărut îndivizi tot în salopete, care au început să tragă omorînd răniţii, după care i-au luat.

Ruşii, în tren spuneau că este tipic pentru mercenari şi trupe speciale, dacă unul este rănit grav, colegul este dator să-l împuşte.

În tren erau foarte mulţi Ruşi, diplomaţi, dar şi zdrahoni, dintre care cei care veneau tot cu trenul în România în lunile Noembrie şi Decembrie.

Erau şi răniţi, dar cu răni uşoare, puteau merge pe picioarele lor. Aveam impresia că toţi Ruşii din Bucureşti fug ca potârnichile. N'au fost probleme pe traseu. Se trăgea doar în zona Râmnicu Sărat-Buzău. La Ungheni, surpriză. Fiecare tren era aşteptat de 10 salvări, însoţite de medici. Se ştia, deci, că trebuia să sosească oameni răniţi. M'am întors dela Ungheni la Nicolina şi am fost trimis iar la Bucureşti, cu acceleratul 624 de data asta. Am preluat trenul la Nicolina. Poliţia T.F. a predat 300 de puşcăriaşi, eliberaţi dela Penitenciarul Iaşi, fără bilete. Mergeau cu toţii la Bucureşti.

Bizar, toţi erau îmbrăcaţi în blugi noi, tunşi scurt, aceeaşi vârstă. N'am crezut că sunt puşcăriaşi, chiar dacă fiecare avea bilet de ieşire din închisoare.

La Mărăşeşti, unde se schimbă vagoane, dar nu se ataşează niciodată vagoane, am stat mai mult, pentru a se ataşa 4-5 vagoane sosite dela Suceava. Marea majoritate nu aveau bilete. Era deci noaptea de 24-25 Decembrie şi mergeau să apere televiziunea şi pe Dl. Iliescu. Mirosea a *"cursă specială"*, aşa cum aveam să vedem ulterior la mineriadă.

ALTE PRECIZĂRI ALE ŞEFULUI DE TREN - DUMITRU HRIŢAC

1. Înainte de 17 Decembrie, un medic chirurg dela Chişinău, pe care îl vedeam adesea pe tren, mergea cu soţia la Bucureşti. Mi-a spus că l-a chemat unchiul său. În Ianuarie 1990, în primele zile, l-am reîntâlnit. Se întorcea. M'a invitat în compartiment. Am mâncat împreună şi am stat de vorbă... Mi-a spus că unchiul (?!) îl chemase deoarece Românii aveau nevoie de medici. A operat în această perioadă la Sibiu şi la Bucureşti. Înclin să cred că era vorba de pacienţi mai speciali. El a spus că erau răniţi români, negri şi arabi. Avea gloanţe de diferite calibre pe care mi-a spus că le-a extras din răni. Povestea că nu avea timp de odihnă şi ronţăia boabe de cafea, de oboseală, ca să reziste.

2. La fiecare sosire în Bucureşti, în timp ce noi ne ascundeam în dormitoare de frica gloanţelor, însoţitoarele din vagon (Rusoaice) închideau trenul şi plecau în oraş cu genţile pline. Veneau cu alte genţi. N'am idee ce puteau avea în ele şi unde plecau în acele zile. Întrebate unde se duc, spuneau că aşa au primit ordin (?!) şi plecau.

3. Trupe ruseşti au fost masate şi la graniţa cu Ungaria. Mai mulţi cetăţeni din Ungheni (o vânzătoare şi o femeie de serviciu dela dormitoare) aveau copiii plecaţi în armată, în unităţile din Ungaria. Ei au povestit că, din 16 Decembrie 1989, au fost mutaţi pe graniţa de Vest (lângă Timişoara).

4. În cursa din 24 Decembrie, pe ruta Sofia-Moskova Ruşii comentau aprins cele întâmplate la Bucureşti. Mulţi vorbeau curat româneşte. De exemplu, unul din Leningrad afirma că a terminat Facultatea de Romanistică. Ascultau pe aparatele de radio ce se anunţa la Moskova. Am stat mult de vorbă şi unii dintre ei mi-au spus: *"Muriţi degeaba, ca nişte câini. Sunteţi tot ai noştri. Ruşii, Bulgarii, Românii şi Iugoslavii, rămân în aceeaşi troică"*.

5. După venirea lui Gorbaciov la putere, personalul Căilor Ferate din Chişinău şi Ungheni a fost deseori prelucrat de ideea că românofobia este o minciună. Românii sunt fraţii lor, trebue să-i iubească, să se poarte bine, mai ales cu Moldovenii. Ceferiştilor nu le venea a crede urechilor, după propaganda anti-românească anterioară. Şi după *"revoluţie"*, până spre alegeri, toţi Basarabenii ţineau la Iliescu şi erau împotriva lui Corneliu Coposu.

Urme şterse

Andrei RACOVIŢĂ

După Decembrie 1989, Ion Iliescu şi camarila sa de agenţi sovietici şi-a fixat printre sarcinile prioritare şi pe aceea a eliminării celor care cunoşteau amănunte despre trecutul lor, despre conspiraţia lor, despre modul cum au acţionat în timpul loviturii de stat, ori de care s'au servit şi acum trebuiau reduşi la tăcere.

O parte dintre aceşti oameni şi-a găsit sfârşitul în următorii ani de după '89, în situaţii pe cât de diverse, pe atât de suspecte. Despre împrejurările în care au dispărut se cunosc suficiente date, pentru a se putea concluziona că au fost asasinate de ordin politic ori militar, dictate de interesele unui grup ocult, format şi instruit de serviciile de informaţii ruseşti.

Vă prezentăm în continuare unele dintre cele mai semnificative cazuri de acest fel:

• **Generalul Vasile Milea** - fost ministru al Apărării în Decembrie 1989. Împuşcat în Sediul Comitetului Central pe data de 22 Decembrie '89 în jurul orelor 9.30 din ordinul lui Ceauşescu, ca urmare a intrigilor grupului de conspiratori, reuşind astfel ca generalul (r) Nicolae Militaru - spion înrăit al Ruşilor să poată prelua conducerea Ministerului Apărării şi să pună în aplicare diversiunea şi teroarea soldată cu mii de morţi şi răniţi. Generalul Milea a fost împuşcat în timp ce vorbea cu soţia sa la telefon, de către unul din oamenii de încredere ai lui Ceauşescu. A fost plimbat aproape două ore cu salvarea prin oraş şi apoi dus la Spitalul Elias, unde a decedat în următoarele clipe.

• **Generalul magistrat Gică Popa** - fost preşedinte al Complotului de judecată dela Târgovişte, care a pronunţat condamnarea la moarte a Ceauşeştilor sub presiunea generalului Stănculescu, a lui Gelu Voican Voiculescu şi Virgil Măgureanu, prezenţi la proces.

El nu a făcut parte din grupul celor care urmau să ia puterea. A fost folosit ca magistrat militar de decor, după care a fost asasinat prin împuşcare, la fel ca generalul Milea. El cunoştea cum s'au desfăşurat evenimentele, altfel decât cele prezentate pe casetă pe postul naţional de televiziune.

• **Generalul Ştefan Guşă** - fost şef de Stat Major al Armatei, naţionalist, care s'a împotrivit chemării trupelor ruseşti de către Ion Iliescu şi generalul Militaru în zilelele fierbinţi din Decembrie '89. Pentru aceasta în special, cât şi din alte motive nu a fost iertat: retrogradat din funcţie, plimbat pe la comanda armatei a IV-a dela Cluj şi a III-a dela Buzău, după care iradiat. A murit în chinuri groaznice în 1995. După 2 săptămâni, medicul său curant a avut aceeaşi soartă.

• **Colonelul Ardeleanu Gheorghe** - fost comandant al Unităţii de luptă Antiteroristă, asasinat cu o substanţă toxică ce i-a produs insuficienţă respiratorie şi apoi stop cardiac. A decedat în Iunie 1995 în oraşul bihorean Ştei. El avea probe că subordonatul său Lt. col. Trosca, împreună cu alţi 4 subofiţeri dela U.S.L.A., fuseseră mitraliaţi de un TAB în Drumul Taberei pe 23 Decembrie 1989, din ordinul generalului Militaru care-i chemase să descopere *"teroriştii"*.

• **Lt. Col. Trosca şi 4 subofiţeri dela USLA** - fost şef de Stat Major la USLA. Împuşcat împreună cu subordonaţii săi din ordinul generalului Militaru. Trosca fusese cu ani în urmă ofiţer de cotrainformaţii militare şi il lucrase pe Gr. Militaru Nicolae prin dosar de urmărire informativă (Cod *"Mitică"*) pentru apartenenţă la serviciul militar de spionaj sovietic (G.R.U.) îi percheziţionase de câteva ori locuinţa oficial, însă Ceauşescu a ezitat să-şi dea acordul pentru arestarea şi condamnarea sa.

• **Generalul Doicaru Nicolae** - fost şef al Departamentului de Informaţii Externe care a avut în subordine şi unitatea ultrasecretă UM.0920/A, condusă de col. David, documentând în paralel cu Direcţia a IV-a toată pleiada de spioni sovietici în frunte cu Ion Iliescu, generalul Ion Ioniţă, generalul Ştefan Kostyal, generalul Şerb, comandorul Radu Nicolae etc. A fost împuşcat în 1992 la o partidă de vânătoare, în acelaşi loc şi în acelaşi mod ca fratele Preşedintelui Libiei - Moammer El Kaddafi, care se afla în vizită oficială în România şi care a apelat la prietenul său Ceauşescu să-l scape de fratele incomod.

• **Colonelul Georgescu** - fost Inspector Şef al Inspectoratului M.I. jud. Dâmboviţa, care i-a raportat pe 14 Decembrie 1989 generalului Vlad Iulian găsirea şi reţinerea de către subordonatul său - plut. Olaru Petre, a unui plic la locuinţa regizorului George Vitanidis, adus de un diplomat sovietic şi care detalia modul cum avea să decurgă lovitura de stat din Decembrie 1989 şi persoanele implicate. Decedat în 1992, ca urmare a unei insuficienţe respiratorii, urmate de un stop cardiac, la vârsta de 43 de ani.

• **Şoferul Cosmin** - omul de casă al regizorului George Vitanidis, cel ce a primit plicul sigilat dela *"diplomatul"* sovietic în data de 13 Decembrie 1989, pentru a-l înmâna regizorului, plecat de-acasă în acea zi. Imediat după 22 Decembrie 1989 a fost căutat de 3 indivizi şi este dispărut până în ziua de azi.

• **George Vitanidis** - regizor, emigrant comunist grec, cetăţean român, agent K.G.B. şi aflat o perioadă la Berlin în legătura STASI (ca şi colegul său - regizorul Sergiu Nicolaescu, senator român, membru marcant al autorilor loviturii de stat), căruia i-a fost adresat plicul adus de *"diplomatul"* sovietic. Dispărut imediat după percheziţie câţiva ani. Găsit mort în 1995 în împrejurări suspecte, după ce reclamase furtul din vila sa de vacanţă a unor casete şi documente personale, de către indivizi necunoscuţi.

Reţinut şi cercetat, el putea deconspira o mare parte din agenţii sovietici

Continuare în pag. 10

FOSILA KGB-ISTĂ

Ionel RĂDULESCU

Ion Ilici Iliescu este un agent bolşevic incurabil, care inspiră compasiune, un slugoi devotat şi privilegiat al dejismului şi ceauşismului. A fost şi a rămas o reclivă a totalitarismului, un blestem al celor doi paranoici, împuşcaţi din ordinul lui. Acum, înaintea alegerilor, grijuliu cu propria imagine, Iliescu şi-a introdus pe internet un nou *"curriculum vitae"*, retuşat şi bine garnisit cu afişele electorale de contrabandă, încă neachitate. Regândirea propriei vieţi de politruc moscovit, KGB-ist nărăvit şi nomenclaturist căpătuit, rescrierea în culori trandafirii a biografiei de proletar parvenit este modalitatea caracteristică dinozaurilor erei comuniste. Aşa apare pe internet un alt Iliescu, *"Etern şi fascinant"*, curat ca lacrima, intelectualul distins, sărac şi preacinstit, luptător neînfricat antitotalitar, antibolşevic, fondator de uniuni şi organizaţii de tineret, patri(h)ot devotat până'n măduva oaselor etc., etc.

Ce lipseşte din biografia mincinoasă de pe internet a tovului, este începutul cultului personalităţii acestui scăpătat activist, care a debutat în '90 cu: *"Iliescu apare - Soarele răsare"*; *"Un om dintre noi, pentru liniştea noastră"*, ca să ajungă în 2000: *"Mai aproape de oameni, împreună cu ei"*; *"Linişteşte ţara, când vorbeşte"*; *"Pe Iliescu ni l-a dăruit istoria"* etc., etc. Rămâi blocat să afli de pe internet că omul Rusiilor a stat toată viaţa cu spatele la ei şi cu faţa spre valorile ştiinţifice, culturale şi politice ale Occidentului, că *"marea bucurie de a studia în Uniunea Sovietică"* n'a fost de fapt atât de mare, iar Komsomolul şi KGB-ul i-au îndrumat paşii lui Ilici de Olteniţa spre principiile democraţiilor europene. El a fost într'atât de *"antitotalitar"*, încât l-a înfricoşat până şi pe bulldogul Brejnev, darmite pe maidanezul Ceauşescu, deşi n'a avut curajul să-i... latre în faţă. Nu se aminteşte nicăieri faptul că to'arăşul Iliescu n'a făcut pe inginerul în viaţa lui, n'a *"trudit"* decât cu gura, dar a trăit domneşte.

A absolvit Institutul Energetic din Moscova, ca un brav agent roşu şi stâlp de rezistenţă al bolşevismului în România, vizat de Ruşi încă de prin anii '70 să-l înlocuiască pe *"cârmaciul"* dezaxat. În 24 Decembrie '89, din postura de simplu muritor, Ilici a format acel tribunal militar ad-hoc şi a ordonat lichidarea stăpânilor pe care i-a slujit cu abnegaţie, de teamă ca nu cumva lovitura de stat să iasă la suprafaţă şi să împrăştie duhoarea de crimă stalinistă.

Ilici a rămas şi la 70 de ani credincios marxismleninismului, obsedat de putere şi consecvent egalităţii oamenilor în mizerie, în lipsuri şi în permanenta teamă a zilei de mâine. Ilici continuă să fie bântuit de spaima duşmanilor care-l pândesc la tot pasul, vede în jurul lui numai viruşi monarhişti, legionari şi moşieri.

În şapte ani a pus la pământ economia ţării, a tolerat şi încurajat jaful de proporţii, corupţia generalizată, mineriadele criminale, reţelele mafiote de securişti care au devalizat băncile şi au creat caritasurile feseniste de sărăcire a credulilor. Ilici s'a opus sistematic privatizării giganţilor industriali falimentari, pentru a dispune de muncitorii uşor de manipulat, a căror inactivitate ori ineficienţă au fost suportate din banul public.

Bătrânul politruc, atins de morbul ciumei roşii, se consideră mai presus de lege, nerecunoscând evidenţa dovedită cu probe solide în ceea ce priveşte - firul roşu cu Kremlinul, - afacera Costea cu afişele electorale de contrabandă, - afacerea Jimbolia, cu încălcarea flagrantă a embargoului impus fostei Iugoslavii. Toate matrapazlâcurile şi ticăloşiile eternului bogat şi hoţ kaghebist, redate în amănunt şi cu dovezi indiscutabile în ziarele *"Ziua"*,*"România Liberă"*, *"Cronica Română"*, *"Evenimentul Zilei"*- ş.a. nu înseamnă nimic pentru electoratul lui Ilici, care se dă în vânt după inepţiile presei scrise la comanda miliardarilor trandafirii.

Sub Ilici au făcut averi mărimele fostei Securităţi care s'au priceput la furtişaguri, precum *"tunarii"* Păunescu, Hrebenciuci, Voiculeşti, Cataramele şi celelalte Pleşiţe inginereşti, descurcăreţe în păienjenişul sistemului juridic şchiop şi corupt din România. Tot sub Ilici au înflorit birurile apăsătoare pe prostia multor naivi şi credili, dornici de căpătuire fără muncă, *"cotizanţi"* fideli la Caritas, Safi, FNI şi alte asemenea capcane şi curse pentru fraieri. Sub Ilici s'a furat ca'n codru, vechile structuri roşii din conducere au devalizat întreprinderile şi le-au adus în stare de faliment, căpătuindu-se pe multe generaţii.

Ultimul *"buletin meteopolitic"* anunţă pentru Ilici un îngrijorător şi cutremurător 43%, în mandatul ilegal şi imoral dela apropiatele alegeri. Masa de manevră electorală iliesciană cuprinde ţăranii, muncitorii, pensionarii şi'n general amărâştenii cu prea puţini ani de şcoală, dar înfrăţiţi tovărăşeşte cu cei ce i-au lăsat goi puşcă în şapte ani de jaf naţional.

După ce ne-a panicat cu viruşii, cu substanţele letale şi cu armele de foc, dovedindu-se vasta-i experienţă de bătrân pion KGB, dar şi de victimă psihiatrică, Ilici a voiajat electoral prin Statele Unite şi prin Europa Occidentală, spre a convinge că e un democrat sadea. După o viaţă îndestulată ca nomenklaturist format pe tipicul bolşevic, Ilici *"europeanul"* a virat-o în anii '80 spre perestrioka gorbaciovistă, iar după '90 a bătut câmpii cu modelul chinezesc, apoi cel suedez, ca să ajungă acum la cel elveţian, băsmind că România va deveni o Elveţie a Balcanilor! Adevărul este cel exprimat de Comisia Helsinki: *"Dacă Ion Iliescu şi PDSR revin la putere şi formează o coaliţie guvernamentală cu partidele extremiste, consecinţele pentru preşedinţia română a OSCE* (Adrian Năstase s'a pedeserizat recent!) *vor fi dezastruoase"*. Asta pentru simplul fapt că Ilici nu prezintă garanţii în respectarea valorilor democraţiei reale (şi nu originale!).

Acum, Ilici este citat de judecătorii Tribunalului de Mare Instanţă din Paris, fiind bun de plată a circa nouă milioane franci francezi, reprezentând afişele expediate de Adrian Costea eternului apărător al neîntinatelor idealuri comuniste. Că Ilici a fost cu adevărat un blestem ceauşist pentru România s'a văzut timp de şapte ani, atât din interior, cât şi din afară. Au fost anii în care s'ar fi impus delimitarea fermă de regimul terorii şi al minciunii. Reforma morală şi schimbarea mentalităţii trebuiau să preceadă reforma economică, iar pct. 8 al Proclamaţiei dela Timişoara să fie literă de lege. Acum, este susţinut financiar de *"polul democrat-social"* PDSR - PUR - PSDR, iar lansarea oficială a lui Ilici la al treilea mandat a coincis cu înălţurarea sângerosului dictator dela Belgrad.

"Lumea trebue să vadă că sunt iubit!" este obsesia iliesciană de campanie electorală.*"Să fiţi liniştiţi, să nu vă consumaţi, noi vă iubim"* l-au asigurat pedeseristele tufei rozelor, în speranţa că vor prinde şi ele câteva demnităţi.*"Ce om, câte a făcut şi a îndurat, ştie să asculte, are tehnica ascultării"* - sunt doar câteva din elucubraţiile unui electorat stupid, primitiv şi lipsit de memorie, incapabil să-şi ia destinul în propriile mâini şi să nu mai aştepte *"totul"* dela cel mai KGB-ist*"tătuc"* est-european al trecutului utopic comunist.

"INFILTRAREA" CA DIVERSIUNE COMUNISTĂ DE RUTINĂ

Marin PÂRVULESCU

Trăsătura esenţială în atitudinea acelor politicieni care au jucat un rol nefast în destinele României ultimilor zece ani, a fost aşa zisa *"schimbare de opinie"*, (doar aparent surprinzătoare), urmată de un comportament politic diametral opus faţă de imaginea pe care şi-o fabricaseră anterior, cu care câştigaseră încrederea unui segment al populaţiei, se plasaseră în ierarhia superioară a unui partid de orientare democratică sau pătrunseseră în parlament. În realitate, trecerea cu tupeu şi aroganţă dintr'o tabără în alta sub pretextul că le-au fost înşelate aşteptările, a fost în toate cazurile, dinainte plănuită şi a urmărit destabilizarea din interior a formaţiunilor politice democratice parazitate, potrivit străvechiului procedeu troian.

Acum se ştie cu certitudine că principala modalitate de acţiune a serviciilor secrete de tip KGB, încă dela apariţia acestora sub denumirea de CEKA, a fost aceea a infiltrării masive a organizaţiilor rivale de orice tip, cu oameni de încredere care să distrugă din interior credibilitatea acestora. Odată pătruns în structurile politice ale organizaţiei vizate, agentul de sorginte neo-comunistă avea misiunea ca, prin declaraţii şi acţiuni de aparentă loialitate, să ajungă cât mai sus în ierarhia acesteia. Din această poziţie avea posibilitatea ca, prin acţiuni riguros dozate, să o compromită şi să înlăture prin defăimare, pe conducătorii legitimi ai acesteia, căutând să nu se descopere decât în cazul în care altfel nu-şi putea îndeplini misiunea. Locul urma să-i fie luat de către un alt agent aflat în rezervă şi cu care intra într'un înscenat conflict pentru ca acesta să poată acapara la rândul său, o poziţie cât mai convenabilă continuării misiunii.

Această metodă, ridicată de comunism pe cele mai înalte culmi ale diversiunii, nu putea lipsi, ca moştenire, din arsenalul mijloacelor folosite de către structurile Securităţii române, rămase în funcţiune după 1989 şi care au îndrumat evoluţia formaţiunilor politice izvorîte din trunchiul F.S.N.

Cel mai relevant exemplu de început al distrugerii bazelor structurale şi de credibilitate ale democraţiei româneşti născute după 1989, este cazul Radu Câmpeanu. Ajuns şef al Convenţiei Democrate din România, el a încercat să dizolve această coaliţie a partidelor democratice doar cu puţin timp înaintea alegerilor din 1992. Deşi această tentativă nu a reuşit, Radu Câmpeanu a împiedicat totuşi, cu preţul deconspirării sale ca agent PDSR, câştigarea alegerilor de către formaţiunile realmente democratice. Prin propunerea, aberantă a regelui ca preşedinte de republică, a reuşit să îndepărteze şi ultimii potenţiali votând pentru PNL, care a pierdut astfel şansa intrării în parlament. Fără această propunere diversionistă, doar cu 4-5% din voturi pe care le-a primit PNL, însumate la voturile primite de către CDR şi UDMR, chiar împotriva voinţei şefului Partidului Naţional Liberal, s'ar fi asigurat cu opt ani în urmă, o majoritate parlamentară democratică şi prin consecinţă, o evoluţie a României, identică cu cea a Poloniei, Ungariei şi Cehiei.

Diversiunea anti-CDR avea să fie reluată însă, ulterior, prin revenirea în interiorul său a PNL, de astă dată fără Radu Câmpeanu, mult prea compromis. Misiunea va fi însă cu succes îndeplinită de către grupul în frunte cu Mircea Ionescu Quintus, secondat de Valeriu Stoica. Acceptaţi cu naivitate de către PNŢCD, ca parteneri loiali, aceştia vor submina în continuare credibilitatea CDR, vor avea rol hotărîtor în înlăturarea guvernului Ciorbea şi vor boicota, pactizând cu partidul lui Petre Roman şi cu opoziţia, legile care ar fi dus la îndeplinirea promisiunilor făcute de către CDR în campania electorală. Ar fi urmat, într'un scenariu ce nu s'a realizat integral, ca un alt agent al opoziţiei de sorginte FSN, Radu Vasile, să acapareze concomitent cu funcţia de prim-ministru şi şefia PNŢCD.

Cele de mai sus sunt îndeobşte cunoscute dar nu în suficientă măsură ca acţiuni diversioniste, în prealabil puse la cale, o mare parte a semenilor noştri fiind tentaţi să creadă că instabilitatea din interiorul formaţiunilor politice democratice, inclusiv din interiorul PNL, s'ar datora unor interese meschine, individuale şi întâmplătoare. Pentru mulţi oameni de bună credinţă, până şi stupefianta apariţie ca pretendent la şefia statului român a celui considerat liderul democrat al studenţilor din Piaţa Universităţii, drept candidat al partidului înfiinţat de către fostul şef de după 1989, al Securităţii rămasă în funcţiune, s'ar datora, iată, tot *"schimbărilor convingerilor politice"* ale acestuia. În realitate este evident vorba de o recompensă, destul de târzie, pentru a nu crea suspiciuni, pentru rolul jucat de către cel care la vârsta de 28 de ani, nu era numai student.

Privite cu luciditate evenimentele determinante din ultimii zece ani pot fi evaluate fără mari dificultăţi de interpretare. În România anului 2000 s'au cristalizat, în ciuda hăţişului de formaţiuni politice pretins independente, două formaţiuni politice cu intenţii clare, diametral opuse. Există pe de o parte o coaliţie de stânga dominată de PDSR, a cărei ierarhie de vârf, dela centru şi din teritoriu, este interesată în menţinerea în funcţiune a statului patron şi proprietar, prin mijlocirea căruia urmează să-şi desăvârşească şi să-şi consolideze statutul de clasă politică românească, în curs de dezvoltare pe baza jefuirii unei părţi importante a avuţiei naţionale. Jaful generalizat din perioada 1990-1996 este în curs de instituţionalizare la adăpostul unei legislaţii confuze şi premeditat interpretabilă, izvorîtă dintr'o constituţie plină de ambiguităţi. Ne interesat decât în vorbe de integrarea vest-europeană, acest segment puternic care domină prin manipulare electoratul de stânga, nu este interesat, din motive de mai sus, de instaurarea unui stat de drept în care să funcţioneze justiţia. Din această cauză, formaţiunile politice de stânga din România sunt anti-occidentale şi prin consecinţă, pentru înglobarea României în zona gri, în curs de formare a capitalismului rezultat prin jaf, dominată de Rusia post-comunistă.

Există, pe de altă parte, tabăra interesată în lichidarea urmărilor dictaturii comuniste şi instaurarea unui stat bazat pe valorile morale ale poporului român şi ale lumii civilizate. Acum, după deconspirarea PNL, şi PSDR, ca grupări aflate sub controlul PDSR, această tabără este formată în exclusivitate din ceea ce se numeşte *"Convenţia Democrată Română 2000"*.

O analiză retrospectivă a evoluţiei politice care a marcat acest an electoral,

Continuare în pag. 11

Dezvăluiri

CARACATIŢA ROŞIE NU IARTĂ

Flori GEORGESCU

La începutul anului 1996 am cunoscut un pensionar care lucrase cu ani în urmă la Securitate. Îmi povestea fapte şi întâmplări din activitatea sa, fără mari eforturi de memorie.

Se numea Dumitru Mircea şi locuia în apropierea parcului Ciurel din Bucureşti, într'un apartament modest situat la etajul I al unui bloc.

Avea o mobilitate lejeră şi incitantă în prezentarea faptelor şi baleia cu uşurinţă aspecte care în mod normal interesau pe orice individ.

Se arăta profund îngrijorat de faptul că spionajul rusesc, omniprezent, face tot ce-i stă în putinţă ca România să rămână în sfera de influenţă a Rusiei, prin politica dezastruoasă practicată de oamenii Moscovei care au luat puterea după lovitura de stat din Decembrie 1989. Cu evidente urme de căinţă, recunoştea că a lucrat în sistemul de informaţii comunist dar, după cum spunea, trecutul nu trebue să se mai repete sub nici una din formele lui.

Printre altele, mi-a relatat că o bună perioadă de timp a fost subordonat generalului Ion Mihai Pacepa, cu care se afla în relaţii amicale. (Nota redacţiei - fost secretar de stat în Ministerul de Interne, rămas în Occident în vara anului 1978 şi stabilit apoi în S.U.A., unde se află şi în prezent sub protecţia guvernuluui american. Defectarea sa a produs un adevărat cutremur în serviciile de informaţii româneşti şi a zdruncinat din temelii regimul comunist ceauşist).

Îi admira curajul pentru ruperea sa de sistemul comunist şi îşi exprima opinia că un asemenea om, dacă s'ar întoarce în România şi ar prelua conducerea Serviciilor de informaţii, altul ar fi fost mersul ţării şi am fi scăpat da cârtiţele kaghebiste.

Simţeam pe undeva că mă tatonează, deoarece aducea în discuţie acest subiect ori de câte ori ne vedeam.

Într'o bună zi, i-am spus că în principiu îi împărtăşesc ideile, numai dacă vârsta, curajul şi fargilitatea sistemului politic românesc, i-ar permite aşa ceva. El era sigur că poate şi mai erau oameni care gândeau la fel, spune el.

Mi-a confiat că în mod discret se strâng semnături pentru revenirea generalului Pacepa, lucru pe care el deja l-a făcut.

O perioadă nu ne-am mai văzut, el fiind plecat împreună cu soţia la fiul său stabilit în Belgia.

Revenind în ţară, a constatat că apartamentul i-a fost spart, iar autori necunoscuţi îi răscoliseră toată casa. Îi lipseau fotografiile de când era ofiţer, unele scrisori şi însemnări personale. În rest, nici un alt obiect. Era spre sfârşitul anului 1997. A reclamat la poliţia de cartier. Au venit, au fotografiat, au prelevat urme digitate şi i-au luat o declaraţie. După aceea, tăcere. A reclamat apoi la Poliţia Capitalei.

După aproximativ 6 luni a primit un telefon dela un individ care s'a recomandat a fi colonel de poliţie la Capitală şi că se află pe urmele hoţilor, dar situaţia fiind puţin mai delicată (?!) este necesar să se întâlnească pentru a discuta.

Deşi avea o reţinere, după cum avea să-mi spună apoi, Dumitru Mircea s'a dus totuşi la întâlnirea fixată la o terasă din apropierea Arcului de Triumf, la propunerea celui care s'a recomandat de a fi dela poliţie. La întâlnire s'au prezentat doi indivizi care sosiseră înainte de ora fixată fiind aşezaţi la o masă cu cafele şi răcoritoare deja comandate, atât pentru ei, cât şi pentru Dumitru Mircea care urma să apară.

Decât unul din ei s'a legitimat, iar din discuţiile purtate a rezultat că ştiau amănunte despre spargerea locuinţei.

Au lăsat de înţeles că ar fi vorba de o reţea de spărgători, cu relaţii la poliţie, identificată în parte, dar orice alte intervenţii sau reclamaţii le-ar îngreuna investigaţiile. Spre finalul discuţiilor, l-a întrebat ce mai ştie despre gl. Pacepa, dacă a mai corespondat cu el.

Acestea, chipurile, ca fapt divers.

Pe durata întrevederii Dumitru Mircea a băut, din spusele sale, cam jumătate din cafea şi răcoritoare, după care s'a despărţit de cei doi.

La aproape o lună dela această întrevedere s'a prezentat la medic cu o insuficienţă respiratorie. După alte două săptămâni, în urma unei biopsii, primeşte diagnosticul de cancer pulmonar. A venit fiul său în ţară, l-a dus la oncologi renumiţi, cu eforturi financiare considerabile. Pe toată această perioadă a spus tuturor cunoscuţilor, inclusiv autorului acestui articol, că l-au omorît cei doi ofiţeri, punându-i ceva în cafea.

Reţinuse numele celui ce se legitimase. Din verificările ulterioare, numele acelui colonel *"Prunescu"* nu figura la Poliţia Capitalei ori la Inspectoratul General al Poliţiei. După 20 de zile dela biopsie Dumitru Mircea a decedat. Era luna Iulie 1998. Toate rudele şi prietenii săi îl ştiau ca având o sănătate bună şi au insistat pe lângă soţia sa pentru o autopsie, urmată de analize toxicologice.

Soţia a refuzat, spunând că-i este frică acum şi pentru viaţa ei.

Probabil că şi cu alţii care au semnat pentru revenirea generalului Pacepa au procedat la fel.

Coincidenţă sau nu, în perioada următoare toate ziarele de stânga *(Cotidianul, Adevărul, România Mare)* înfierau activitatea şi numele generalului Pacepa. Era o adevărată campanie de denigrare. Pe postul de televiziune TELE 7abc, generalul Neagu Cosma - fost şef al Direcţiei a III-a (contraspionaj) o perioadă, sugera că *"s'o găsi cineva să-i dea un par în cap lui Pacepa, dacă nu ar avea cumva un glonţ"*.

La începutul anului 1999 justiţia română era somată să se pronunţe asupra reabilitării generalului Pacepa. Condamnarea sa la moarte de către regimul comunist fusese abolită în România încă din 1990!

Câţiva parlamentari şi oameni de presă cunoscuţi (Sorin Roşca Stănescu - directorul ziarului *Ziua* şi Cornel Dumitrescu co-editor al ziarului *Lumea Liberă* din New York) au cerut în mod repetat reabilitarea generalului Pacepa, dând exemplul colonelului Kuklinschi din Polonia care a fost primit cu ovaţii de populaţia Warşoviei, după un gest plin de curaj ca cel al generalului Pacepa.

Oameni politici şi jurnalişti, printre care şi subsemnatul, au fost interpelaţi direct de ofiţeri şi generali români activi, cu privire la poziţia noastră faţă de reabilitarea generalului Pacepa. Aceasta în 1999.

Tupeul comuniştilor instalaţi sau rămaşi la putere după Decembrie 1989 nu are nici un fel de limite.

Iliescu - preşedinte, gl. Militaru - Ministrul Apărării, gl. Vasile Ionel -şeful de Stat Major al Armatei şi consilier prezidential, gl. Chiţac - Ministrul de Interne, Virgil Măgureanu - şeful Serviciului Român de Informaţii, etc., toţi conoscuţi şi documentaţi ca agenţi ai Ruşilor, cocoţaţi la putere pe vieţile a 1.104 tineri răpuşi de gloanţele diversioniştilor, au dreptul să hotărască destinele României.

Dacă este vorba despre o persoană ce a colaborat cu un guvern occidental în scopul slăbirii şi doborîrii sistemului comunist, acela nu are ce căuta nici măcar în ţara unde s'a născut. Cine gândeşte altfel poate avea complicaţii... pulmonare. Un virus al democraţiei originale româneşti. Antidotul împotriva lui, îl găsiţi în Buletinele dumneasvoastră de vot. Întrebuinţaţi-le, votând acum în Noembrie.

Urme şterse

Urmare din pag. 8

care au acţionat în Decembrie 1989.

• **Generalul Bălteanu Gheorghe** - şeful metroului şi al ITB-Bucureşti, care primise sarcini dela colegii săi agenţi ruşi, să blocheze circulaţia tuturor mijloacelor de transport în comun din Bucureşti, pentru a amplifica dezordinea în 22 Decembrie 1989. Totodată el a pus la dispoziţia Direcţiei de Informaţii a Armatei planul metroului şi subteranele adiacente pe care *"teroriştii"* leau folosit ca baze de acţiune şi adăposturi în sprijinul loviturii de stat, cât şi după aceea. Mort în împrejurări necunoscute, ca urmare a unui stop cardiac.

• **Generalul Bunoaica Gheorghe** - comandantul trupelor de Securitate din Timişoara în Decembrie 1989. Prin intervenţia şi identificările efectuate în rândul celor ce comiseseră acte de dezordine, incendii, provocări, constatase că ei erau dela Direcţia de Informaţii a Armatei şi dela trupele de cercetare-diversiune SPEŢNAZ din cadrul GRU (cei 5.000 de turişti sovietici intraţi cu autoturismele în acele zile în România).

Mort în accident de elicopter (1995) împreună cu alte 3 persoane, în condiţii inexplicabile, iar rezultatul anchetei nepublicat nici după 6 ani.

• **Generalul Nuţă Constantin** - şeful Inspectoratului General al Miliţiei care se deplasase la Timişoara în data de 17 Decembrie 1989, împreună cu adjunctul său - general Mihale Velicu, pentru a restabili ordinea. Generalul Nuţă fusese o perioadă de timp şeful contrainformaţiilor militare (Direcţia a IV-a) şi coordonase urmărirea informativă a mai multor generali, printre care Militaru, Hortopan, Şerb, Pletos etc., pentru colaborare cu serviciul de informaţii militare rus - GRU.

Elicopterul în care se aflau a fost doborît de o rachetă trasă din ordinul generalului Hortopan în data de 22 Decembrie 1989, în apropiere de oraşul Alba-Iulia.

• **Colonelul Vasile Maluţan** - pilotul elicopterului lui Nicolae Ceauşescu, chemat de generalul Stănculescu pentru a prelua cuplul dictatorial în ziua de 22 Decembrie 1989, orele 12.05 de pe acoperişul Sediului CC al PCR.

După o scurtă escală la Snagov, a zburat spre judeţul Dâmboviţa şi lângă localitatea Găeşti a aterizat pe câmp, unde i-a lăsat pe soţii Ceauşescu şi aghiotanţii lor, care au fost reţinuţi şi predaţi armatei. Elicopterul militar pe care lucra în 1995 s'a prăbuşit în primele momente ale decolării. Era a doua zi după ce fusese audiat la Comisia Parlamentară de cercetare a evenimentelor din Decembrie 1989, unde spusese lucruri interesante...

• **Generalul Puiu Ion** - comandantul aviaţiei civile în Decembrie 1989, pilot de excepţie. Fiind invitat la Timişoara pentru un zbor demonstrativ, avionul nu i-a mai răspuns la comenzi şi s'a prăbuşit imediat după desprinderea dela sol (1992). Totul a rămas învăluit în mister.

Gl. Puiu ştia de zborul avionului Rombac dela Sibiu, care transportase trupe dela D.I.A. (*"teroriştii"*) şi care făcuse un adevărat măcel în oraş. Cunoştea de asemenea despre teroriştii străini îmbarcaţi în grabă în avioane ale Tarom în noaptea de 24/25 Decembrie 1989 pe aeroportul Băneasa, pentru a părăsi România. Gl. Puiu s'a aflat în primele zile ale loviturii de stat în preajma şi sub controlul generalului Militaru Nicolae.

• **Echipajul avionului A.N.24 cu fotoreporterul irlandez** - în noaptea de 23 Decembrie 1989, o cursă Tarom Bucureşti-Beograd cu un echipaj de 4 persoane şi câţiva pasageri, printre care şi un fotoreporter irlandez, a fost doborîtă deasupra localităţii Vişina, de către o baterie de rachete, din ordinul generalului Militaru Nicolae, care preluase Ministerul Apărării.

Fotoreporterul irlandez luase imagini deosebit de compromiţătoare din sediul C.C. privind preluarea puterii de către autorii loviturii de stat, cu sprijinul teroriştilor şi diversiunii T.V.

• **Liviu Constantin** - şef de gară în comuna Periş, sectorul agricol Ilfov în Decembrie 1989, când un tren cu teroriştii a fost tras pe o linie de aşteptare şi staţionat peste 12 ore, aşteptând ordine de acţiune. Pentru faptul că a cunoscut acest aspect, avea să-şi lase singure soţia şi cele 2 fete, care l-au înmormântat discret şi au refuzat după aceea orice fel de comentarii.

Despre acest caz a vorbit atât comandantul Radu Nicolae la Comisia de cercetare a evenimentelor din Decembrie 1989, cât şi plut. Olaru Petre în raportul său.

• **Virgil Tatomir** - prezentator de ştiri la Televiziunea Română, un om cinstit, cu o gândire profundă. A militat pentru unirea Basarabiei cu România în mod public, nu numai ca prezentator, ci şi ca istoric.

Condamna regimul comunist dela Moscova ori de câte ori avea prilejul, într'o manieră obiectivă, dar caustică. A strâns şi colecţionat casete de imagini compromiţătoare privind preluarea puterii de către regimul Iliescu, dela persoane particulare dispuse să i le dea în scopul aflării adevărului. Devenise un adevărat pericol pentru Sovietici şi regimul instalat de ei la Bucureşti. A decedat în împrejurări inexplicabile, iar o parte din casetele strânse au dispărut.

• **Marin Ceauşescu** - fratele dictatorului, şeful Agenţiei economice dela Viena, cel care manipula şi plasa în conturi din străinătate sume considerabile în valută, provenite din operaţiuni speciale ale Securităţii. Sumele de bani depuse (unele în contul lui Nicolae Ceauşescu) au fost apoi recuperate parţial sau în totalitate de către unii autori ai puciului din 22 Decembrie 1989, deveniţi după aceea milionari şi oameni de afaceri.

Sigur, cei prezentaţi până acum sunt victime cu mai multă rezonanţă în plan mediatic, dar vocaţia crimei kaghebiste s'a dezlănţuit şi asupra a 2 militari în termen aflaţi în serviciu la centrala telefonică a M.Ap.N. în noaptea de 22/23 Decembrie 1989, asupra a 4 militari în termen din trupele de Securitate aflaţi în incinta sediului CC, asupra servanţilor rachetişti care au doborît la ordin aparate de zbor, asupra unor subofiţeri din Direcţia de Informaţii a Armatei care executase misiuni în acele zile la Braşov etc.

Toţi au fost reduşi la tăcere pentru cele auzite, văzute sau executate la ordin.

Andrei RACOVIŢĂ

Noaptea Sfântului Andrei

În noaptea Sfântului Andrei, Căpitanul, Nicadorii şi Decemvirii sunt scoşi din închisoarea Râmnicul Sărat şi strangulaţi în pădure pe şoseaua spre Bucureşti.

...Îi văd cum îşi fac grăbit bagajele. Li s'a spus că merg la altă închisoare. Unde? Nu ştiu. Dar sunt liniştiţi. Socotelile cu viaţa şi le-au făcut de mult, nimic nu îi surprinde. Unul coase cu evlavie în căptuşeală rândurile stângaci scrise de buna lui bună, care l-a crescut de mic: bătrâna se roagă Prea Curatei să nu închidă ochii pân'nu l-o vedea acasă; pe scrisoare se pot observa urme de lacrimi... Altul păturește dulce o batistă cu miros de levănţică, cusută de draga lui. O aştepta de Crăciun; de-or fi duşi prea departe, ar' să mai vină oare?...

După miezul nopţii, sunt chemaţi la cancelarie. Tot mai slab se aud urările camarazilor rămaşi după zăbrelele celulelor. Lângă poartă, ajuns înaintea lor, Căpitanul îi priveşte cu dragoste şi grijă. Alături, câţiva gradaţi, cu funii ascunse sub mantăi. Privirea li-i piezişă, faţa fără'ndurare. Condamnaţii încep să aibă bănuieli. Unul din ei, cu pretextul c'a uitat ceva, aleargă pe scări înapoi, spre celule, unde-l ştia pe Gheorghe Clime, răcnind cu desnădejde: *"Domnule inginer... domnule inginer... l-au luat şi pe Căpitanul... este jos cu noi..."*; dar un pat de armă şi o sudalmă îl readuc între ceilalţi...

Afară aşteaptă două brecuri deschise. Sunt poftiţi în ele. De bagaje nu e loc, dar vor sosi în urmă, ei să le depună la cancelarie... Căpitanul cată cu drag în urmă: între zidurile mohorîte ale închisorii rămân tovarăşii săi cei mai încercaţi: credinciosul Clime, vrednicul Banea, devotatul Istrate, Bănică, Niculăiţă Totu... I-au fost alături în toate luptele; cu ei, cu rănile lor a reuşit să redea unuia neam încredere în propriile-i forţe. Gându-i trece fugar pe la Ciuc, la Vaslui... Căpitanul urcă decis în maşină; dac'o fi să fie, rămân aceştia, care în numele său vor zgâlţâi cerul de toarte, vor frământa pământul ţării în lung şi'n lat spre târpirea neghinei ce împiedică grâul curat să se înalţe către soare.

Brecurile au mai multe rânduri de bănci fixe. Legionarii sunt legaţi de ele cu mâinile la spate. Picioarele, le sunt şi ele prinse de stinghia băncii din faţă. Fiecare are un jandarm în spate. Afară e urât. Burniţează. Şi e beznă. Maşinile se urnesc greu din zloată: convoiul morţii e în marş. Vântul lipeşte picături reci pe frunţile înfierbântate. E târziu. Lumea doarme. Toată ţara doarme. În ceasul acesta greu nu e nimeni să-i scape, să-i mângâie. Satele dorm. Nici o lumină nu alintă fereastra unei case. Din cerul de tuci continuă să cadă picături mărunte. Sunt aşa de singuri! Aşa de părăsiţi! Unde's cârdurile de copii, ce se ţineau grămadă după colindătorii verzi, prin pulberea şoselelor, gângurind marşurile dătătoare de nădejdi? Şi ţăranii ce purtau, în tabere, care de bunătăţi? N'a fost niciodată larma voioasă dela Carmen Silva, vuietul sutelor de bătălii, miile de oameni ce-i aclamau din tribunal în tribunal. Basme! Singura realitate e bruta dela spate, ce pândeşte cu ştreangul pitit sub haina de ostaş. E noaptea Sfântului Andrei; noapte rânduită, după credinţa populară, să se sorteasscă hrana pe tot anul, haitelor de lupi...

Iată-i în pădurea Tâncăbeşti. Burniţa a mai stat. Cânt de cocoş n'ajunge pân' aici. Şi nici lătrat de câine. Larma cocorilor s'a stins demult peste arborii goi. Maşinile pătrund adânc în codru, apoi încetinesc. Un maior începe să agite lanterna dela drepata la stânga: este semnalul. Jandarmii aruncă laţurile. Horcăitul victimelor, gâfâitul călăilor, zgomotul motoarelor, huruitul roţilor, - totul formează o lugubră simfonie, demnă de tronul cui a patronat-o. Vor urla câinii la stânile din Macedonia, niscai măicuţe din Ardeal vor fi sărit din pat în chin de vise rele, va fi scheunat furios crivăţul prin hogeacurile din Moldova, vor fi mugit mai aprig valurile la Constanţa... Dar lumea doarme. Doar strigoii veghează. Din 14 culmi de autentică şi dârzâ Românie, maşinile duceau acum la Jilava 14 cadavre. Lumânări n'au avut. Nici flori, şi nici colivă. Clopote, nu s'au tras. Bocitoare, n'au jelit. Grijanie le-a fost sângele din vinele plesnite, şi bura înghiţită. Spovedania vor face-o în faţa Tatălui de sus...

SCRISOARE ÎNTREDESCHISĂ CĂTRE NIŞTE COLEGI

Valeriu ARBORE

Mulţumiri pentru invitaţia de a participa la reîntâlnirea de 50 de ani dela terminarea liceului. N'o pot însă onora, din binecuvântate motive. Firește, nu e vorba de voie - ne-voie personală, ci de nişte *"detalii"* ce deosebesc pe un om normal de unul anormal. *"Detalii"* pe care îmi iau libertatea de a le face aici publice. Deşi le cunoaşteţi prea bine. Mai ales că *"iniţiative"* de acest gen ar fi fost necesare, să zicem, în 1950, dar n'au fost; apoi, până'n 1990, nici atunci! Pentru subsemnatul, *"pofteala"* de-acu vine mult prea târziu. Dacă ***abia*** după ce s'a dat aviz dela poliţie vă exprimaţi *"dorinţa de a ne revedea"*, *"banditul"*, *"duşmanul poporului"*, *"contrarevoluţionarul"* (tot aşa am rămas în gura a nu puţinilor dintre domniile-voastre) de mine, refuză să se regăsească *"prieteneşte"* cu acei care antedecembristic au ales ***colaborarea fără nuanţe cu inchizitorii roşii***, aservindu-şi conştiinţa şi profesiunea. În vremea în care noi preferasem temniţa, în demnitate. Nu mi-i dor de mutrele lor, monologhişti prin excelenţă! Asta este, şi nu alta. ***Pour la bonne bouche***!

În anul 1950, de pildă, după ce ***"buni colegi"*** de clasă, de şcoală, ne-au *"demascat"* scârbavnicului organ represiv, un sfert de lacrimă n'au vărsat organizatorii *"întâlnirii semicentenare"*, mari activişti utemişti (azi lichele bătrâne) atunci. Nimeni, dar nimeni (excepţii se subînţeleg!), nici liceeni, nici profesori, nici amici, nici rude, nu s'a solidarizat cu noi, n'a schiţat un gest protestatar cât de firav sau vreo smerită cerere de explicaţii. Adică n'a ridicat un deget (să se vadă?) în apărarea noastră. Nu s'a opus nici cu un geamăt (să se audă?) în faţa violentatorilor de meserie. Nu îndrăznea parcă nici să respire (s'ajungă răsuflarea la aparatul de partid şi de stat), când, din întâmplare, se pomenea numele vreunuia dintre noi, încarceraţii *"reacţionari"*.

"Învăţaţi, învăţaţi, învăţaţi!" era sloganul leninist ce ţinea de rugăciune, în toate zilele şi ceasurile, pentru dascăli şi învăţăcei. Ba, au batjocorit în şedinţe *"spontane"*, cu fioroase luări de cuvânt, pe cei care luptă (au luptat) în mişcarea de rezistenţă împotriva ocupaţiei ruso-comuniste. Iar la 23 August, coloana de manifestanţi, alcătuită din colegi şi profesori, s'a oprit vigilent, câteva zeci de secunde numai (cât durează o execuţie sumară), în faţa sinistrului sediu al Securităţii huşene, pentru a scanda brucaniene istericale ale timpului: "Cei ce zac în închisori sunt bandiţi şi trădători, / Moarte lor, moarte lor" Vă mai aduceţi aminte onorabili colegi? Sau v'aţi *"purificat"* memoria! Noi, nu toţi am murit. Am supravieţuit... ca şi idealul împărtăşit.

Buun! Mai departe. După revoluţia din Ungaria, am fost exmatriculaţi, ***în 1957***, din facultăţi. Aproximativ, scenariul se repetă. Cu prea-puţine excepţii, colegi şi magiştri de cea mai pură extracţie *"ştiinţifică"* şi *"morală"* (sic), nu s'au arătat cumva indignaţi de acest act injust, neuman altminteri, împotriva *"drepturilor omului"* (şi-acu ei vorbesc în numele promoţiei). Dimpotrivă, câte unul-altul, în patru ochi, ne dojenea cam aşacumva: *"Măi, măi, ce ne faceţi voi nouă...!"*, în sensul că din pricina noastră, care am stat în puşcărie şi *"nu ne vedem în continuare de treabă"*, ceea ce însemna de *"cultură şi educaţie comunistă"*, au dânşii, bieţii, necazuri. Şi-au turnat ei vreodată cenuşa căinţei în cap? Aferim!

Pe urmă, pe urmă, directori comunişti de şcoli săteşti, unde-am fost încadrat suplinitor vreo 15 ani, se uitau chiorâş ori de câte ori ne prezentam la post, cu un soi de: *"Asta mai trebuia!"* Colegi de cancelarie - las deoparte cozile de topor, codaşi din vocaţie, dela elevi, femei de serviciu, pedagogi, până la doctori în ştiinţe -, dacă felul nostru de a fi şi a ne purta devenea, la un moment dat, vădit neconformist, le eram non-persoane. Grija de a ne ocoli dovedea că ne simt prezenţa; însă numai spre a se feri, se strecurau ades pe lângă noi ca pe lângă o primejdie ori o necurăţie. Unii expediau anonime sau scrisori iscălite la publicaţii/edituri ce eventual ne tipăreau, pentru a pune la curent redacţiile respective asupra *"adevăratei (noastre) identităţi politice"*. Trist şi dureros - lucrul acesta se petrece şi în prezent. Suntem atacaţi mârşav, sub centură, pe la gazeturi. Curat-murdar democratic... Şi, să nu uit, supravegheaţi dela distanţă.

A venit vârtejul istoric ***22 Decembrie '89***. Personal, fui ales inspector şcolar general. Brusc, miracol, colegii au prins a mă copleşi cu simpatii!!! Dar nu în intenţia sinceră de a pune umărul pentru decomunizarea învăţământului, pentru reforma morală şi redresarea şcolii, ci cu gândul (tupeu) de a-şi satisface interese ***îngust*** personale, probleme ***strict*** individuale şi de familiuţă. În rest, majoritatea sabota fără complexe. La ieşirea la pensie, nimeni nu a găsit de cuviinţă măcar să-mi strângă mâna ca la o despărţire, să rostească acolo, o propoziţie de mulţumire şi respect. Dacă sunt o non-persoană? Acuma, corectitudinea, eleganţa cu care m'am purtat nu-i împiedică pe cei mai numeroşi foşti colegi să se facă a nu mă mai cunoaşte. Dacă n'am declarat, ca ei, amor lui Stalin, Dej, Ceauşescu!?

Şi ce mai băgăm de seamă ***actualmente***? Că o mulţime de ex-colegi, până deunăzi în relaţii de batere pe epoleţi cu comisari pecerişti şi cu gradaţi dela Secu (care tot ei, veşnic profitori, unii la alţii îşi dau premii, titluri, decoraţii) ne *"convoacă"* la reuniuni tip *"adunare de promoţie"*, *"fiii satului (oraşului)"*, *"zilele laşului"*. etc., în care sunt îndemnaţi victime şi călăi să se îmbrăţişeze *"în spiritul reconcilierii"*, să se pupe frăţeşte, să se împreune într'ale democraţiei universaliste.

Verbul ***a sărbători***, cum scrie Vasile Băncilă, este drag sufletului românesc. A aniversa reprezintă un redutabil reper al unei anumite concepţii despre Dumnezeu, lume şi viaţă, străine însă nemeritelor structurale ale uneltelor lui Anticrist, care, când nu au mai putut nelegiui ca înainte, îşi fac cruci farisee... Gesticulaţia nostalgic-rituală, rânjetul festiv, surâsul fals solidar, ceremonialul scremut, îmbătarea cu apă rece, urările formaliste şi lăcrămoase, nu pot fi *"scuze"* tardive pentru nişte putreziţi şi putrezitori de care ne este ruşine că le-am fost colegi. Şi, la urma urmei, cu ce drept organizaţi această... ceremonie de onorabilizare, de legitimizare a celor fără coloană vertebrală, de spălare a creierului? Iertăciunea oarbă i-responsabilă, implicată în asemenea ***acţiuni diversioniste***, riscă a avea (ptiu, dracel) ***rost principal***: foşti tovarăşi-de-nădejde, justliniştiţi, trataţi *"colegial"*, vor căpăta nerușinata îndrăzneală, ei, copiii, nepoţii lor, să facă iară porcăriile, nesimţitorismele, ticăloşiile de-odinioară, ba mai mult decât atâta. Neobarbaria băştinaşă ar putea reuşi performanţe unice mâine!

Vai vouă, din pricina smintelilor acestea *"Dacă ochiul tău cel drept te sminteşte pe tine, scoate-l şi aruncă-l dela tine"* (Matei 5, 29-30). Să nu îngăduim ca libertatea noastră să ajungă a fi poticnire, în acest mod, de către cei ceau contribuit la batjocorirea şi asasinarea unei generaţii.

"INFILTRAREA" CA DIVERSIUNE

Urmare din pag. 9

face evident faptul că în scenariul lichidării CDR, celor două partide principale, PNŢCD şi PNL, li se pregătise o scoatere diferită din scena politică românească. În timp ce PNL urma să fie acaparat şi *"telepurtat"* în tabăra PDSR, PNŢCD urma să fie lichidat prin denigrare şi calomnii folosindu-se în acest scop mai ales însuccesele actualei guvernări.

În acest scenariu însă, succesul a fost repurtat numai în privinţa PNL, aflat deja în tabăra PDSR şi încercând să atragă acolo acel electorat al CDR, îndeajuns de naiv, pentru a nu fi sesizat o astfel de manevră. În schimb, dovedind o nedezmințită tenacitate, PNŢCD a supravieţuit reafirmându-se ca simbol al consecvenţei şi moralităţii, în ciuda faptului că şi-a recunoscut cu demnitate răspunderea pentru ceea ce nu a putut realiza ca partener de guvernare al unor partide ce s'au dovedit a fi de orientare nedemocratică.

Dacă în privinţa preşedinţiei statului alegătorul român de orientare democratică şi prooccidentală, este îndreptăţit să se întrebe dacă la actualele alegeri este reprezentat de vreunul dintre actualii candidaţi, este neîndoielnic faptul că prin candidaţii CDR 2000 va fi reprezentat în parlamentul României pentru următorii patru ani.

Marin PÂRVULESCU

BISERICA CREŞTINĂ

De trei ori centenară

BISERICA GRECO-CATOLICĂ

Motto: Pro Sancta Unione omnium romanorum
Vasile LUCACIU

——Petru DAVID——

La sfârşitul veacului al XVII-lea, românii din Ardeal trăiau sub spectrul deznaţionalizării lor, al absorbirii lor fie de ***cultul calvin***, fie de ***cultul slavofil***, iniţiat şi condus de ***emisari ai mitropoliei sârbeşti dela Karlovits***. De notat: călugărul sârb dela Karlovits nu ştia deloc româneşte!

Prin ***Diplolma Leopoldină din 2 Decembrie 1699*** s'a acordat Românilor libertatea de a se uni cu oricare dintre cultele creştine existente in imperiu: catolică, luterană, calvină şi unitariană sau de a rămâne aşa cum sunt, inclusiv ca stare socială. După tratative purtate sub episcopii Teofil şi Atanasie, timp de mai mulţi ani, la ***Sinodul din 4 Septembrie 1700*** s'a consfinţit ***Unirea cu Biserica Romei***.

Mitropolitul Teofil în 1697 şi apoi, după moartea lui, mitropolitul Atanasie, în numele a 54 protopopi şi 1.640 preoţi, aproape totalitatea Bisericii Româneşti din Transilvania, au cuprins în ***Manifestul de Unire*** cele 4 puncte importante din acordul ecleziastic şi canonic, prin care Biserica Unită cu Roma îşi păstra ritualul grecesc, dar recunoştea că ***"Patriarhul Romei este cap văzut a toată Biserica lui Hristos, care este întinsă peste toată lumea"***. Credinţa catolică recunoştea existenţa purgatoriului, iar Duhul Sfânt purcede dela Tatăl şi Fiul.

Trezirea conştiinţei naţionale în Ardeal şi nu numai a reprezentat principala binefacere a Unirii cu Roma dela 1700. Întâi de toate a stat întemeierea şcolilor româneşti dela Blaj, Beiuş, Gherla, Năsăud şi întemeierea, de către învăţaţi ardeleni în Principate a şcolilor superioare, cu limba de predare română. Gheorghe Lazăr întemeiază Şcoala dela Sfântul Sava, biruind *"Academia grecească"*. Gheorghe Asachi, el însuşi cu studii la Roma, întăreşte Seminarul Teologic dela Socola, aducând din Ardeal patru profesori. La Cernăuţi, organizarea învăţământului românesc revine lui Aron Pumnul, unul dintre organizatorii, în 1848, a Marii Adunări de pe Câmpia Libertăţii dela Blaj. Conlucrarea perfectă dintre prelaţii greco-catolici şi prelaţii ortodocşi s'a văzut cu prisosinţă în zbuciumatul an 1848. De altfel, Marea Adunare dela Blaj a fost condusă de episcopul unit Ioan Lemeni şi de mitropolitul ortodox Andrei Şaguna.

Spiritul Blajului Catolic a fost marele vlădică Ioan Inochentie Micu Klein, cel care a ridicat naţiunea română la nivelul unei naţiuni politice, cel care a făurit Primul Program de revendicări al Românilor transilvăneni. De aceea, fără Unirea cu Roma nu ar fi apărut nici ***Marea Suplică dela 1791***, ironizată de către detractorii neamului românesc ca fiind Supplex Libellus Valachorum. Aşa a rămas în istorie, spre mândria noastră (amintinţi-vă de Peneş Curcanul: *"ne dase nume de curcani un hâtru bun de glume; noi am schimbat lângă Balcani porecla în renume!"*

După frământaţii ani 1848 şi 1849 au urmat ***Pronunciamentul dela Blaj*** în 1868 şi faimosul ***"Memorandum" dela 1892***, prin care naţiunea română şi-a afirmat răspicat drepturile istorice şi sociale. Vorba lui Ion Raţiu, în Procesul memorandiştilor dela Cluj: ***"Drepturile unui popor nu se discută, ele se afirmă!"***

Trezirea conştiinţei naţionale în Ardeal aparţine Şcolii Ardelene, care prin învăţaţii, istoricii şi lingviştii ei greco-catolici a difuzat în masele populare ***ideile-forţă*** ale acestei treziri. Nume ca Samuil Micu, Klein (a nu se confunda cu Inochentie Micu Klein) şi Gheorghe Şincai şi-au lăsat pecetea în lucrări istorice de o deosebită

Cele opt pietre preţioase de pe coroana Bisericii Române Catolice Martire

valoare (Brevis Notitia Historiae Valachorum), în timp ce Petru Maior şi Ioan Budai Deleanu aprofundează studiul filologiei. Şcoala Ardeleană a cuprins într'un tot coerent ***ideile forţă ale conştiinţei naţionale redeşteptate***:

- Românii sunt de origine română (de *"neam împărătesc"*, spunea Gheorghe Lazăr);
- Limba română derivă din limba latină;
- Românii sunt cei mai vechi şi mai numeroşi locuitori ai Ardealului;
- Românii locuiesc neîntrerupt, din primele începuturi, pe pământul strămoşesc; de aceea ei sunt moştenitorii de drept ai pământurilor locuite de ei; ***"noi suntem de aici"*** spun Românii, care n'au nevoie să-şi precizeze data venirii lor în Transilvania!

Trezirea conştiinţei naţionale în Ardeal, pornită de Şcoala Ardeleană şi continuată cu osârdie în secolul XIX de asociaţiile culturale pentru promovarea intereselor poporului român, de tipul *"Astrei"* a cuprins, practic, întreaga populaţie românească din Ardeal. Cu deosebire şi în replică faţă de încercările de maghiarizare forţată, care au atins apogeul după realizarea ***dualismului austro-ungar dela 1867*** (guvernele Andrassy şi Tisza) mişcarea de emancipare a Românilor ardeleni s'a concretizat prin ***Mişcarea Memorandistă dela 1892***.

Parohul bisericii greco-catolice dela Şişeşti (Maramureş), marele Vasile Lucaciu, supranumit, pentru curajul său, *"Leul dela Şişeşti"* a ridicat, cu contribuţia credincioşilor greco-catolici din comună, o preafrumoasă biserică de piatră, o copie în mic a Catedralei Sfâtului Petru dela Roma. Asemeni părintelui Lucaciu, pe întreg cuprinsul Ardealului, prelaţii greo-catolici s'au situat în fruntea rezistenţei naţionale a tuturor Românilor. Vorba lui Vasile Lucaciu, cu valoare profetică, era: ***"pentru toţi Românii soarele dela Bucureşti răsare"!***

După cel de-al Doilea Război Mondial, ***grava siluire a Bisericii Unite cu Roma s'a săvârşit din ordinul lui Stalin, în 1948***, când trecându-se cu tăvălugul peste conştiinţa religioasă a Românilor ardeleni, aruncând în detenţie şi transformându-i în martiri pe capii Bisericii Greco-catolice, regimul comunist ateu a încercat să şteargă din memoria colectivă aproape două secole şi jumătate de istorie pontificală românească. Motivul? Inflexibilitatea Bisericii Catolice faţă de autorităţile comuniste, doritoare de neantizarea credinţei şi de renegare a rădăcinilor noastre în Biserica Unică a lui Christos!

In ***Scrisoarea Apostolică a Sfântului Părinte Papa Ioan Paul al II-lea*** prilejuită de cel de al III-lea centenar al Unirii Bisericii Greco-Catolice din România cu Biserica Romei, se spune: ***"În această imensă mulţimne de martiri şi mărturisitori ai Bisericii voastre..."*** *şi care stau înaintea tronului lui Dumnezeu, strălucesc nume ilustre de Episcopi ca Vasile Aftenie, Ioan Bălan, Valeriu Traian Frenţiu, Ioan Suciu, Tit Liviu Chinezu, Alexandru Rusu, cardinalul Iuliu Hossu... Mărturia martirajului şi profesiunea de credinţă în Christos şi în unitatea Bisericii Sale se înalţă ca fumul de tămâie al jertfei de seară spre tronul lui Dumnezeu în numele întregii Bisericii, bucurându-se de stima şi devoţiunea ei"*.

În ziua de azi, ***tendinţele ecumenice*** sunt tot mai puternice. La recentul pelerinaj la Roma din 15-20 August 2000, pentru a celebra ***Ziua Mondială a Tineretului Catolic***, din partea Diocezei de Timişoara au participat 171 pelerini tineri, în majoritatea lor romano-catolici, dar şi ortodocşi şi reformaţi. La Vatican s'au adunat peste două milioane de tineri pelerini veniţi din întreaga lume. Sanctitatea Sa Papa Ioan Paul al II-lea s'a adresat direct acestor tineri creştini de pe întreg mapamondul, rugându-se ca pacea şi buna înţelegere să triumfe pretutindeni. Capitala Creştinătăţii Catolice i-a primit cu braţele deschise pe aceşti tineri pelerini, prin slujbele ecumenice ţinute în cele peste 3.000 de biserici şi bazilici din Roma. Vizitarea monumentelor şi muzeelor din cetatea Sfântului Scaun a produs o puternică impresie asupra acestor pelerini.

Reîntoarcerea spre începuturile Creştinătăţii încearcă să şteargă deosebirile de dogmă şi de apartenenţă. Vizita în România, din Mai 1999 a Sfântului Părinte Papa, a întărit credinţa în ***Unitatea Bisericii lui Chirstos***. Ea trebue să stea ca o pavăză în faţa noilor primejdii ce ameninţă astăzi omenirea; necredinţa, intoleranţa, violenţa şi practicile răufăcătoare pentru moralitatea socială.

BISERICA ÎNDRUMĂTOARE A NAŢIUNII

——G.B. LĂTESCU——

Am profunda convingere că tragedia comunistă a secolului are la origine pierderrea credinţei din sufletele oamenilor şi slăbirea Bisericii Creştine. Acolo unde instituţia Sfintei Biserici a fost puternică şi a avut strânse legături cu poporul, comunismul a fost mai puţin nociv şi, treptat, a pierdut teren, pentru ca în final să se prăbuşească.

Polonia cardinalului Karol Wojtyla constituie un strălucit exemplu al capacităţii Bisericii, îndrumătoare a naţiunii polone, de a doborî, prin forţa credinţei, anticristul comunist.

Cei 11 ani postrevoluţionari din România, caracterizaţi de insuccese şi derută în reconstrucţia economică, morală şi culturală a ţării, atestă că efectele terifiante ale propagandei comuniste anticreştine au fost şi mai nefaste la noi ca în unele dintre ţările vecine care, după 1990, au reuşit paşi importanţi pe calea redresării generale. Tristeţea acestei constatări mai poate fi atenuată dacă privim procesul de renaştere a credinţei, ca fenomen de masă în România ultimilor câţiva ani. Într'adevăr, cele două milioane de oameni, veniţi să se închine în această toamnă, la Iaşi, moaştelor Sfintei Cuvioase Paraschiva şi celor ale Sfântului Gheorghe, reprezintă unul dintre cele mai impresionante pelerinaje creştine din Europa şi nu pot fi ignorate de un analist atent al reîntoarcerii spre spiritualitate a poporului român în anul de graţie 2000.

Se confirmă, astfel, şi cifrele din sondajele de specialitate care arată că populaţia are cea mai mare încredere în Biserică.

Faptul că reîntoarcerea spre Biserica lui Iisus este acum un fapt incontestabil în România reprezintă un motiv de sfinţită bucurie pentru reprezentanţii clerului, ca şi pentru toţi compatrioţii noştri. Totodată, fenomenul arată ce imensă răspundere apasă pe umerii Bisericii, călăuzitoare de facto, în acest moment, a naţiunii noastre.

Împlinirea misiunii călăuzitoare a Bisericii s'a putut vedea, între altele, şi prin poziţia înţeleaptă pe care a adoptat-o în problema atât de spinoasă a homosexualităţii în ţara noastră. Această problemă, având fără îndoială o mare importanţă în asanarea moravurilor, nu constituie, din nefericire, nici singura şi nici cea mai gravă ameninţare pentru sănătatea morală, fizică şi materială a naţiunii. Poporul român se află din nou (pentru a câta oară în ultimele decenii ?) la un moment de cotitură tragică a destinului său. După cei şapte ani de guvernare criptocomunistă (1990-1996), în care forţele aservite pe faţă sau ascuns Moscovei, au făcut tot ce s'a putut pentru a împiedica desprinderea definitivă a ţării de influenţa nefastă a imperialismului rusesc, au urmat patru ani de speranţe irosite în care, cu toate succesele privind apropierea de Occident, noua putere instalată în Noembrie 1996 nu a reuşit să aducă o reală echilibrare a vieţii social-economice, continuând criza generată de guvernările dinainte de 1996.

Treptat, populaţia, în mare măsură nemulţumită şi pauperizată, a fost diabolic manipulată, ajungând să creadă că vina dezastrului economic o poartă guvernele din perioada 1997-2000. Asistăm acum, în ajunul alegerilor parlamentare şi prezidenţiale, la o revenire în forţă a stângii criptocomuniste, sondajele de opinie indicând o probabilă victorie a candidaţilor PDSR şi a aliaţilor declaraţi sau camuflaţi ai acestui partid - principal urmaş al fostului PCR. Pericolul, pentru ţara noastră, a unei asemenea victorii, este imens. Cu toate programele electorale, cosmetizate pentru uz intern şi în special extern, din declaraţiile liderilor PDSR şi ai aliaţilor săi, răzbate ideea că, în cazul victoriei lor, vor manevra pentru îndepărtarea ţării dela obiectivele vitale ale ţării noastre: aderarea la NATO şi la Uniunea Europeană.

Deunăzi, de pildă, fostul premier Nicolae Văcăroiu, lider marcant al PDSR, într'o confruntare televizată cu Varujan Vosganian, reprezentant al CDR-2000, a declarat: *"aderarea la Uniunea Europeană trebue făcută când ne vom considera noi pregătiţi pentru aceasta, adică peste 15-20 de ani"*. Este evident ce doresc liderii PDSR să se întâmple până atunci: reîntoarcerea în sfera *"pieţelor*

Continuare în pag. 14

Anul 2000 - Anul Eminescu

MIHAI EMINESCU - DARUL NOSTRU CEL MAI DE PREŢ

Prof. Elena NEACŞU

Era vreme de iarnă când, în cele dintâi zile ale lui Ianuarie 1850, în casa căminarului Gheorghe Eminovici - administrator al moşiei boierului C. Balş, a răsărit o floare rară, sau poate o stea, cel de-al şaptelea copil - pruncul Mihai.

Bucuria tatălui a fost mare, deşi greutăţile nu erau puţine, căci, gospodar descendent din pălmaşii Călineştilor lui Cuparencu el chivernisea cu grijă mica avere agonisită gândindu-se la zestrea celor două fete pe care le avea ca şi cei patru băieţi, deoarece zestrea Ralucăi Jurascu, soţia sa, moşioara Ipoteştia ca şi rangul de *"Căminar"* nu făceau din el un om bogat.

Copilul Mihai, botezat la 21 Ianuarie în biserica Uspenia din Botoşani, va creşte în căldura căminului şi a dragostei materne în casa din Ipoteşti care nu era mare.

Doar patru încăperi de locuit şi un chiler cuprindea casa cu mobilă amestecată, mai veche şi mai nouă. Pete de culoare pe pereţii văruiţi, puneau doar scoarţele şi velinţele înflorite. Seara, sfeşnicul sau lampa de masă aruncau umbre jucăuşe prin unghere şi pe sobele de zid. Miros de mere şi de gutui stăpânea iarna în casă.

În plăcuta linişte ce domnea în casă, mai ales în lipsa căminarului, copilul a crescut sub ochii grijulii ai mamei, care s'a simţit întotdeauna legată în mod deosebit de al şaptelea fecior al ei.

Deşi îşi iubea mama cu căldura şi duioşia acelei copilării aurite, curând casa i-a fost neîncăpătoare. A pornit întâi în curtea mare şi în livada întinsă, unde a întâlnit pe argaţii tatălui său, care aveau să-i toarne în auz farmecul palatelor de argint, al pădurilor cu scorburi de tâmâie, cu zâne minunate şi cu doi-trei sori pe cer.

Cei dintâi prieteni de joacă i-au fost, firească, fraţii. Cei mai mari - Şerban, Nicolaie, Iorgu - mai puţin, fiind mai mult la şcoală la Cernăuţi, căci căminarul şi-a dorit copiii învăţaţi. Cel mai mic Ilie l-a întovărăşit în toate năzdrăvăniile copilăreşti, pe care le va evoca în versurile postume:

Copii eram noi amândoi, / Frate-meu şi cu mine / Adesea la scăldat mergeam / În ochiul de pădure. // Din coji de nucă car cu boi / Făceam şi înhămam la el / Culbeci bătrâni cu coarne / La balta mare ajungeam / Şi l-al ei mijloc înnotam / La insula cea verde. "Copii eram noi amândoi"

Când i se ura acasă - şi i se ura adesea - pleca încotro vedea cu ochii. Hoinărea prin cimitirul din preajma bisericii printre buruieni şi aglice, chiar şi mai departe. Îi plăcea deopotrivă mireasma dulce slabă a ierbii încolţite şi a mugurilor care stau să se spargă, ca şi parfumul tare al fânului cosit, al sulcinei ori al **frunzei de nuc încinse de soare** arzător al zilei. Pe toate le vom regăsi în versurile:

Fiind băiet păduri cutreieram / Şi mă culcam ades lângă izvor, / Iar braţul drept sub cap eu mi-l puneam, / S'aud cum apa sună'ncetişor: / Un freamăt lin trecea din ram în ram / Şi un miros venea adormitor. / Astfel eu nopţi întregi am mas, / Blând îngânat de-al valurilor glas.

"Fiind băiet păduri cutreieram".

Se simte că susurul şipotelor fusese înregistrat de un suflet şi o ureche sensibile, de o potrivă, la zbaterea vântului, la murmurul neîntrerupt al popoarelor de gâze. Sunetul din bucium pe dealuri sau ecoul cornului de vânătoare toamna, în păduri, se integrau şi ele acestui sonor univers rustic, pe care-l mai umpleau scârţâitul cumpenelor dela fântână, fluierul ori buciumul şi, din când în când - în asfinţit - toaca unei mânăstiri aflată prin apropiere.

Toate acestea se vor acumula în suflet şi vor izbucni mai târziu, când trecând anii, personalitatea sa va deveni tot mai complexă.

Dar până atunci îi va fi dat să aibă parte numai de nefericiri aşa cum va descoperi mai târziu şi va spune:*"Dacă geniul nu cunoaşte nici moarte şi numele lui scapă de noaptea uitării, pe de altă parte, însă, pe pământ nu e capabil de a fericii pe cineva, nici capabil de a fi fericit. El n'are moarte, dar n'are nici noroc".*

A spus-o pentrucă a trăit-o, căci nefericit a fost copilul care, în loc să fie lăsat să cutreiere codrul, ori să zabovească în prisaca lui moş Miron, era obligat să îndure disciplina aspră dela Obergimnasium din Cernăuţi.

Nefericit va fi tânărul care, adorându-şi profesorul - Aron Pumnu - îl va trăda, neaderând la limba latinizată a profesorului şi va căuta bogăţia şi frumuseţea limbii populare.

Nefericit va fi tânărul care, prin cunoştinţele sale dela filosofie la lingvistică, dela economie politică la folclor şi la ocultism devenise, poate unul din oamenii cei mai culţi, dar care era nevoit să scrie la ziarul *Timpul*, blestemându-se singur spunând: *"scriu, scrie-mi-aş numele pe hârtie şi n'aş mai fi fost să fiu."*

Nefericit îl va face inadaptabilitatea sa, ori iubirile naufragiate în trivialul cotidian ca şi marea iubire nerealizată.

Puţine momente de fericire i-au fost dăruite: mai întâi de dragostea nemăsurată a mamei sale Raluca, ori a Harietei, sora tot atât de nefericită.

Poate se va fi simţit fericit în puţinele clipe de discuţii cu Slavici, Chibici Râvneanu şi alţi tineri români la Viena, ca şi în întâlnirea în gând şi suflet cu Românii din toate ţinuturile veniţi la comemorarea lui Ştefan cel Mare - dela Putna - sau în discuţiile cu prietenul cel mai drag I. Creangă, care-i va

scrie la Bucureşti:... *"Vino, frate Mihai, fără tine laşul e pustiu"*.

Dar fără îndoială fericit va fi atunci când va găsi răgazul în goana pentru existenţă, să-şi aştearnă gândurile pe hârtie.

Vârsta la care şi-a creat opera, astralitatea înfăţişării, simbolurile profunde ale creaţiei sale, ca şi existenţa în manuscris a unei opere atât de vaste în raport cu cei 17 ani valizi ai autorului uimesc. Între 1866-1883 el scrie peste 17.000 de pagini, ceea ce cantitativ - cel puţin - echivalează cu opera lui M. Sadoveanu, elaborată vreme de şaptezeci de ani, ori a lui Goethe aşternută de-a lungul a peste şapte decenii. S'ar putea crede, dată fiind vastitatea operei, că ar fi pradă unei superficialităţi, cel puţin în parte. Nimic mai fals, căci creaţiile sale, păstrând adesea chiar şi forma poeziei populare, exprimă într'o formă desăvârşită geniul poporului român.

Cultura asimilată în timpul studiilor în străinătate îi va îmbogăţi sensibilitatea şi gândirea, mărturie fiind tematica atât de variată a operei sale.

Dragostea trăită în cadrul romantic al unei naturi învăluitoare, filosofia vieţii şi a morţii, nostalgia ţinutului natal ca şi avântul patriotic, din care nu lipseşte nota critică, vor umple miile de pagini ale manuscriselor sale.

Mărturie a înaltului său patriotism stă *"Glosa"*, una dintre cele mai valoroase poezii filsofice din creaţia eminesciană. Ea este nu numai o profesiune de credinţă a pesimismului ci şi o satiră acoperită la adresa societăţii timpului său. Ironia romantică, dură, vehementă din *"Scrisori"* este ascunsă aici în detaşarea rece, superioară, în sarcasmul abia reţinut:

Nu spera când vezi mişeii / La izbândă făcând punte, / Te-or întrece nătărăii, / De-ai fi chiar cu stea în frunte.

Denunţarea lumii corupte şi a falselor valori implică, firesc, apelul la luciditate, la refuzul complicităţii cu cei înfieraţi:

Teamă n'ai căta-vor iarăşi / Între dânşii să se plece, / Nu te prinde lor tovarăşi: / Ce e val ca valul trece.

Pesimismul şi ironia romantică devin la Eminescu puncte de plecare şi mijloace în realizarea unei subtile şi originale satire de o forţă artistică deosebită.

Dacă avem în vedere, în afara bogăţiei de motive, idei şi valorile stilistice precum: perfecţiunea geometrică a construcţiei, stilul sentenţios şi rece, expresia aforistică foarte concentrată, simplitatea tradusă în lipsa de podoabe şi în lexicul popular şi familiar ca:*"te'ntreabă şi socoate"... "feri în lături"... "ce e val ca valul trece"... "zică toţi ce vor să zică"* şi altele putem afirma mândri de poetul nostru - nepereche - că prin *"Glosa"* a dăruit literaturii universale o piesă de antologie a genului, realizată cu minunata limbă română.

Cât de profund Român era Eminescu ne-o dovedeşte şi prin poemul *"Luceafărul"* considerat în critica literară una dintre cele mai frumoase creaţii în poezia europeană a secolului al XIX-lea. Aşa cum este cunoscut, autorul prezintă drama eternă a geniului care atinge nemurirea, dar niciodată nu poate cunoaşte norocul terestru. Acţiunea acestui poem se desfăşoară pe într'un cadru cosmic, parte într'un castel legendar românesc. Scris într'un minunat ritm popular el este imposibil de imitat.

În aceste capodopere Eminescu nu este numai un exemplar tipic al culturii româneşti culte; într'un anumit sens este chiar definiţia acestei culturi, pentrucă, ceea ce atrage atenţia în cultura românească este faptul că cea mai mare parte a geniilor creatoare sunt oameni extrem de culţi şi în acelaşi timp buni patrioţi, mari iubitori ai pământului strămoşesc ca de exemplu: D. Cantemir, Haşdeu, Odobescu, Pârvan, N. Iorga, Eminescu face parte dintre aceştia, sau mai bine zis încununează această galerie de valori româneşti.

Acolo, însă, unde îl găsim pe poet cel mai adânc ancorat în dragostea pentru plaiul natal, este în poezia de inspiraţie folclorică.

Încă din 1869 poetul intrase în societatea folclorică *"Orientul"* din Bucureşti şi-şi luase sarcina de-a aduna poezii populare din Moldova. Cunoaşterea acestora ca şi ecourile păstrate în suflet de anii peregrinărilor copilăreşti, îl vor face să se identifice cu creaţia folclorică.

Sub influenţa romantismului german, care îndrumase literatura spre făgaşul nou al inspiraţiei din folclor, în 1870 va publica basmul *"Făt Frumos din lacrimă"* iar în 1873 începe să lucreze la basmul versificat *"Călin Nebunul"* ca şi la *"Călin - File din poveste"*.

Concepţia sa cu privire la literatura de inspiraţie folclorică o spune astfel: *"Pentru crearea unei astfel de literaturi, este necesar ca oamenii culţi, care au bineînţeles talent literar să se îndrepte spre popor, pentru a-i cunoaşte atât limba, cât şi manifestările spirituale"*.

Consecvent acestor idei, Eminescu va scrie poezii populare cu idei culte, fără să paştişeze. În folclorul lui este o complexă îmbinare de mitologie populară şi filosofie a nimicului într'o formă ce pare liniară, dar care e de-o savantă împletitură ca în doina:

Codrule, Măria-ta,
Lasă-mă sub poala ta,
Că nimica n'oi strica
Fără num-o rămurea,
Să-mi atârn armele'n ea,
Să le-atârn la capul meu,
Unde mi-oi aşterne eu.
Sub cel tei bătut de vânt
Cu floarea pân'la pământ,
Să mă culc cu faţa'n sus,
Şi să dorm, dormire-aş dus.

Sufletul răvăşit şi pustiit al poetului de pe la 1881 îşi găseşte expresia în versurile de factură populară, dar atât de adânc filosofice din poezia *"Ce te legeni, codrule"*.

Aici el însufleţeşte codrul, presupunându-i stări omeneşti pline de nostalgii de toamnă. Dragostea lui pentru codru îl face să i se substituie şi să-i atribuie propria sa simţire. Personificat, codrul are gânduri şi noroc şi trăieşte inefabila stare a dorului românesc:

...Şi de ce să nu mă plec,
Dacă păsările trec!
Peste vârf de rămurele
Trec în stoluri rândunele,
Şi norocul meu cu ele.
.....
Şi mă lasă pustiit,
Veştejit şi amorţit
Şi cu doru-mi singurel,
De mă'ngân numai cu el!

Realizate într'o rimă populară, aceste versuri au o armonie deosebită, care alături de expresii originale ca: *"Bate vântul frunza'n dungă"* fac dovada geniului eminescian.

La fel de plină de sensibilitate ne apare şi poezia *"Somnoroase păsărele"* care, prin elementele ei generale poate fi comparată cu orice *"berceuse"*. Este ea oare scrisă pentru legănarea unui copil? Poate fi tot aşa de bine scrisă şi pentru încântarea unei **femei iubite**, ca şi pentru **încântarea autorului însuşi** în momentele lui de reverie în mijlocul unei naturi calme şi fermecătoare:

Doar izvoarele suspină,
Pe când codrul negru tace;
Dorm şi florile'n grădină -
Dormi în pace!

Trece lebăda pe apă
Între trestii să se culce -
Fie-ţi îngerii aproape,
Somnul dulce!

Arta poetului se vădeşte aici în organizarea vocalelor, alta în fiecare strofă, ducând la realizarea unei armonii speciale. Versurile constituie astfel o adevărată magie, care ne copleşeşte ca un descântec psalmodiat.

Spiritul său arhaic nu-i dădea prea multă încredere în sine. De aici şi indiferenţa şi resemnarea faţă de curgerea lumii, de fapt filosofia sa.

Această filosofie a îndrăgit-o şi a cântat-o genial M. Eminescu. El s'a afundat în gândirea, simţirea şi creaţia românească, diferenţiindu-se, totodată, numai prin puterea geniului. Nimeni ca el n'a ajuns la o mai desăvârşită întrepătrundere poetică a veşniciei naturii cu veşnicia limbii româneşti.

Intraductibilitatea simţirii sale, a poeziei eminesciene l-a făcut pe poetul B. Fundoianu să exprime: *"Poate fără Eminescu, n'am fi putut exista, nu-i el singurul nostru orgoliu şi singura noastră scuză?"*

Completându-l E. Cioran spune: *"Afară de Eminescu, totul este aproximativ... Ce-a căutat pe aici acel pe care şi un Buda ar putea fi gelos? Fără Eminescu am fi ştiut că nu putem fi decât esenţial mediocri, că nu este ieşire din noi înşine şi ne-am fi adaptat perfect condiţiei noastre minore. Suntem prea obligaţi faţă de geniul lui şi faţă de tulburarea ce ne-a vârsat-o în suflet"*. Şi parcă, continuându-i şi explicându-i gândurile, M. Eliade scrie: *"Neamul românesc simte că şi-a asigurat dreptul la <nemurire> mai ales prin creaţia lui M. Eminescu. Petrolul şi aurul nostru pot într'o zi seca. Grâul nostru poate fi făcut să crească şi aiurea. Şi s'ar putea într'o zi, nu prea îndepărtată, strategia mondială să sufere asemenea modificări încât poziţia noastră de popor de graniţă să-şi piardă însemnătatea pe care o are de un secol încoace. Toate acestea s'ar putea întâmpla. Un singur lucru nu se poate întâmpla: dispariţia poemelor lui Eminescu. Şi cât timp va exista undeva prin lume, un singur exemplar din poeziile lui Eminescu, identitatea noastră este salvată"*.

Să rămânem deci cu gândul că Eminescu este partea noastră mai bună, mai gravă, este adâncimea noastră, dar şi răspunsul nostru din adânc dat viitorului şi viitorimii. Să fim fericiţi că, aşa cum spuneau soţii Doina şi Aldea Teodorovici, de-a lungul istoriei mult încercatului nostru popor, ne-am ales cu DOMNUL EMINESCU.

În duh şi adevăr

NEBUNIA PROPOVĂDUIRII CRUCII

Sergiu GROSSU

Apostolul Pavel, vorbindu-le Corintenilor despre înţelepciunea lumii şi înţelepciunea lui Dumnezeu, scrie aşa: *"Căci întrucât lumea, cu înţelepciunea ei, n'a cunoscut pe Dumnezeu în înţelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioşi prin nebunia propovăduirii crucii"* **(1 Corinteni, 1.21)**. Această propovăduire indispensabilă, pentrucă duce la mântuire, cade în sarcina fiecărui suflet de creştin - deci şi în sarcina fraţilor noştri din Exil -, dacă în locul unei credinţe îndoielnice, aproximative, ***crede în inima sa că Iisus este cu adevărat Mântuitorul său*** şi că Dumnezeu, prin Iisus, l-a inviat din moartea păcatului. Fiindcă, acelaşi sfânt apostol, deja amintit, ne atrage atenţia asupra necesităţii mărturisirii *"cu gura"* a Domnului Iisus: *"prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire"* **(Romani, 10. 9-10)**, bazându-se pe îndemnul Celui ce Şi-a dat viaţa pe lemnul crucii, pentru răscumpărarea oamenilor înaintea cărora trebue să-L mărturisim. După cum Fiul a mărturisit oamenilor despre Tatăl, tot aşa şi noi avem obligaţia să vorbim oamenilor despre Fiul, pentru ca oricine va crede în El *"să nu piară, ci să aibă viaţa vecinică"* **(Ioan, 3.15)**.

Mărturisirea lui Hristos, însă, este mai mult decât o obligaţie, este o ***datorie***. Noi suntem datori să facem ce-au făcut şi ucenicii Domnului: *"Iisus ne-a poruncit să propovăduim norodului şi să mărturisim că El a fost rânduit de Dumnezeu Judecătorul celor vii şi al celor morţi"* **(Fapte, 10.42)**. Să-L mărturisim pe Iisus ***atunci*** când prin faptele noastre, prin trăirea noastră de fiece zi nu-L răstignim pe Fiul lui Dumnezeu şi nu-L dăm *"să fie batjocorit"* **(Evrei, 6.6)**. Atunci, când strigând: *"Doamne, Doamne!"*, îi împlinim şi voia. Să nu cădem în categoria acelora pe care ucenicul lui Gamaliel îi apostrofează cu destulă violenţă: *"Tu, care propovăduieşti <Să nu furi>, furi? Tu care zici <Să nu preacurveşti>, preacurveşti? Tu care te făleşti cu Legea, necinsteşti pe Dumnezeu prin călcarea acestei Legi?"* **(Romani, 2.21-23)**.

Dacă necredincioşii nu-L mărturisesc pe Iisus, pentrucă nu cred în El; dacă indiferenţii, *"căldiceii"* care cred în El, dar nu sunt de acord cu *"nebunia propovăduirii crucii"* se scuză: *"Asta-i treaba preoţilor"* sau: *"Să mărturisească acela care are darul vorbirii!"*; dacă oportuniştii cred într'un Iisus convenabil comodităţii vieţii lor şi-L mărturisesc atâta vreme cât le merg bine socotelile, iar când li se înneacă *"turma de porci"*, întocmai Gherghesenilor, îl grăiesc de rău şi n'au nevoie de prezenţa Lui, - mărturisitorii cei înflăcăraţi şi îndrăzneţi, nu ţin seama nici de insulta lumii sau de huiduielile celor fără Dumnezeu, nici nu se ruşinează de oameni, ci Îl mărturisesc pe Iisus şi Evanghelia Sa urmând pilda primilor creştini, după cum citim: *"Toţi s'au umplut de Duhul Sfânt şi vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală"* **(Fapte, 4.31)**.

Mărturisirea lui Iisus, propovăduriea Lui trebue făcută ***oricând*** şi ***oriunde***. Cu alte cuvinte ***nu numai Duminica şi nu numai la Biserică***. Ce ne învaţă Evanghelia? *"Şi pe drum propovăduiţi şi ziceţi: Împărăţia cerurilor este aproape!"* **(Matei, 10.7)**. Nu să-i aşteptăm pe oameni la biserică, în faţa amvonului, ci să-i căutăm *"pe drum"*, să ne suim *"în car"* (în carul vieţii lor de toate zilele) şi să le vorbim de Iisus, cum a procedat Filip cu Etiopeanul care *"a rugat pe Filip să se suie în car"*. Atunci Filip a luat cuvântul, în car fiind, *"şi i-a propovăduit pe Iisus"* **(Fapte, 8, 27-37)**.

Să nu ne fie jenă sau frică să-L propovăduim pe Iisus, de teama autorităţilor politice sau a celor ecleziastice. Să nu folosim vorbirea în şoaptă, când ştim că Iisus ne povăţueşte să-L propovăduim *"de pe acoperişul caselor"*. Mărturisirea *"în şoaptă"* sau *"pe ascuns"* - de frica *"Iudeilor"* sau a *"Fariseilor"* din toate vremurile (a se citi **Ioan, 7.12** şi **12.42**) - nu-i pe placul lui Dumnezeu, deşi este foarte des întâlnită. Însă însoţită de rugăciune **(Fapte, 6.4)**, va duce la îndrăzneala lui Petru şi-a lui Ioan, care, cu toate ameninţările mai marilor Sinedriului, au strigat: *"Noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut şi am auzit"* **(Fapte, 4.13-20)**. Să evităm să-L mărturisim pe Hristos cu cuvintele noastre, ţinând cont de revelaţia proorocului: *"Iată, zice Domnul, am necaz pe proorocii care iau cuvântul lor şi-l dau drept cuvânt al Meu"* **(Ieremia, 23.31)**.

Centrul grăirii noastre să fie şi astăzi, cum a fost în Biserica primară: ***învierea lui Iisus şi proclamarea divinităţii Lui.*** Din Faptele Apostolilor aflăm că ei *"mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Iisus"* **(cap.4, vers 33)** şi că Pavel *"s'a dedat în totul propovăduirii şi dovedea Iudeilor că Iisus este Hristosul"* **(cap.18, vers.5)**. Deci *"în totul"*, aceasta este invitaţia Evangheliei: orice vorbă şi orice acţiune, absolut totul să poarte amprenta propovăduirii lui Iisus, Fiul lui Dumnezeu cel înviat din morţi.

* * *

În cartea mea ***"În aşteptarea unui nou pământ"***, apărută acum doi ani în editura *"Duh şi Adevăr"*, înfiinţată de mine la Bucureşti, încerc să scot în evidenţă urgenţa *"nebuniei propovăduirii crucii"*, respectiv urgenţa mărturisirii lui Iisus Hristos, hrana noastră cea de toate zilele, *"pâinea care S'a pogorît din cer"* pentru toţi păcătoşii pământului, pentru toţi flămânzii şi însetaţii Românilor de pretutindeni - din ţară şi din afara ţării. De aceea, *"orice suflet care L-a aflat cu adevărat pe Domnul* - scria părintele Iosif Trifa, fondatorul Oastei Domnului - *se face un vestitor al Domnului; aşa a fost la începutul creştinismului, aşa trebue să fie şi azi"*. Cu alte cuvinte, orice creştin militant, fie preot sau laic, are datoria să mărturisească ***"despre adevăr"***, să-L propovăduiască pe Iisus Hristos, întruchiparea Adevărului veşnic, în mijlocul unei societăţi neopăgâne, ostile Evangheliei, pentru a-L înălţa pe Iisus în sufletele împovărate de păcat şi a-L fixa în conştiinţele îndoielnice, pentru a da vieţii sociale un sens nou şi o dimensiune nouă, pentru a-L oferi nealterat culturii decadente a acestui sfârşit de veac şi de mileniu.

Iisus trebue propovăduit *"cu îndrăzneala"* poporului, dela omul simplu la savant. Prin propovăduire, El trebue dezabstractizat şi coborît, din transcendenţă şi mit, pe pământ, în clocotul real al vieţii, ***ca o prezenţă reală***, care participă, alături de noi, *"în toate zilele"*, conform promisiunii, la toate prăbuşirile şi ridicările noastre cotidiene. În joc este sufletul omenesc, izbăvirea sau pierzarea unei colectivităţi, a unei ţări, ***şi nu*** apoteozarea unor înguste concepţii bisericeşti.

Ca nişte străjeri ai lui Dumnezeu - pe pământul românesc sau în Exil - să trâmbiţăm vestea cea bună a mântuirii peste barierele artificiale care frânează răspândirea creştinismului şi împuţinează evoluţia spirituală a creştinătăţii, strigând în gura mare şi dând în vileag nelegiuirile la care asistăm, mărturisindu-L pe Iisus înaintea oamenilor de ştiinţă, a cărturarilor agnostici, a mânuitorilor de condei, a artiştilor, intelectualilor, academicienilor, clericilor şi a tuturor jonglerilor de virtuţi dubioase, a tuturor vânturătorilor de ideologii politice ipocrite, spre a-i convinge de incapacitatea lor de a ridica o ţară din dărâmăturile moştenite dela călăii de ieri, spre a le arăta care sunt soluţiile infailibile ale Sfintei Scripturi şi în ce constă datoria noastră atât faţă de Dumnezeu, cât şi faţă de poporul pe care pretindem că-l iubim.

Iisus ne cere, cu insistenţă, să-L mărturisim, să vorbim de El, să-L propovăduim. Să lucrăm pentru Iisus. Să devenim voluntarii Crucii lui Iisus. Să credem în Domnul şi Mântuitorul nostru cu entuziasmul dragostei dintâi, cu o credinţă *"în clocot"*. Să nu ţinem ascunsă taina propriei noastre învieri, ci s'o răsfrângem în afară, s'o facem cunoscută tuturor. Să-L mărturisim *"în gura mare"*, ***tinerilor***, care îşi vântură frumoşii ani ai tinereţii şi ucid în ei curăţenia sufletului; ***bătrânilor***, care preferă pocherul sau cafeaua Evangheliei; ***soţului***, care prin adulter îşi distruge familia; ***soţiei***, care din cauza luxului neglijează creşterea copiilor; ***mamei***, care omoară în ea viaţă din viaţa trupului ei; ***celor ce abia s'au căsătorit***, avertizându-i că fără Iisus, iubirea lor va fi o simplă plăcere a cărnii; ***muribunzilor***, repetându-le cuvintele Mântuitorului: *"Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi"* **(Ioan, 11.25)**.

Cunoştinţa, la care am ajuns, s'o dăm şi altora, pentru ca nu cumva semenii noştri să piară din ignoranţă. Să rămânem, până la capătul existenţei noastre vremelnice, adepţii *"nebuniei propovăduirii crucii"*, asemenea lui Pavel. Ai acestei sfinte şi salvatoare propovăduiri...

VICTORIA DELA POSADA

9 - 12 Noembrie 1330

Anul acesta se împlinesc 670 de ani dela bătălia dată la Posada unde Basarab I, domnul Ţării Româneşti şi bravii săi oşteni au obţinut victoria împotriva armatei maghiare condusă de Carol Robert de Anjou, consolidând astfel independenţa Ţării Româneşti.

După cum se spune în cronicile vremii (*Cronicon Pictum Vindobonensis* - Cronica pictată dela Viena), oastea numeroasă a lui Carol Robert a pătruns în Ţara Românească pe la Turnu Severin, pentru cucerirea de teritorii transalpine şi pentru înlăturarea lui Basarab I din domnie. Respingând propunerea de stingere a conflictului şi retragere, făcută de Basarab I, suveranul angevin a înaintat spre inima Ţării Româneşti traversând Oltenia şi Muntenia până la Curtea de Argeş, capitala ţării, în timp ce oastea lui Basarab se retrăgea strategic aplicând tactica pârjolirii căilor de acces şi a hărţuirii adversarului.

Fiind lipsit de subzistenţa oamenilor şi cailor, şi pentrucă venea iarna, suveranul maghiar a hotărît să se retragă, fără să dea lupta, spre Transilvania, pe drumul cel mai scurt care este între Curtea de Argeş şi Sibiu, folosind drumul vechi istoric, *"Drumul Mare"* ce trece prin defileul *"Ţării Lovişţei"*, pe stânga Oltului, prin depresiunea dintre Munţii Cozia şi Munţii înalţi ai Făgăraşului.

Majoritatea istoricilor localizează Posada victoriei din 9 - 12 Noembrie 1330 între localităţile Sălătrucu şi Câineni. Căzând în capcana pregătită de oastea română, armata maghiară a fost surprinsă în defileu şi nimicită. Carol Robert s'a salvat părăsind lupta. Folosind hainele, armele şi calul unui cavaler din suita sa, a reuşit să iasă din defileu.

Geolog N. CIOLOVAN

BISERICA ÎNDRUMĂTOARE A NAŢIUNII

Urmare din pag. 12

tradiţionale" ale fostei Uniuni Sovietice, cu toate consecinţele economice şi politice dezastruoase care vor urma.

Există, oare, vreun cetăţean lucid şi cinstit, care să nu înţeleagă că accederea la putere a lui Iliescu, sau Vadim, sau Meleşcanu, sau Măgureanu etc. împreună cu partidele lor, va însemna, fără îndoială, izolarea ţării de Occident şi recăderea, pentru mulţi ani, în sfera de influenţă rusească? În cazul victoriei în alegeri a acestor forţe, evident criptocomuniste, România va ajunge în curând la nivelul tragic al Republicii Moldova şi a Republicii Belarus - înfrăţită pe faţă cu Moscova. Oare am uitat, cu toţii, că datorită şi sub preşedinţia lui Ion Iliescu, am ratat, în 1992, unirea Basarabiei cu Ţara Mamă, că s'au petrecut oribilele mineriade din 1990 - binecuvântate de şeful de atunci al Statului, că a fost lichidată flota românească şi numeroase alte întreprinderi rentabile iar mai toţi lederii politici aflaţi atunci la putere s'au înfruptat din avutul public generând apariţia miliardarilor mafioţi? Iliescu însuşi, împreună cu Hrebenciuc, Meleşcanu, Boda şi alţi complici, au făcut afaceri grase, în beneficiul personal sau de partid cu excrocul internaţional Adrian Costea care, acum, vrea şi el să candideze la fotoliul prezidenţial.

Cu profundă îngrijorare, îmi îngădui să întreb: oare cei ce conduc Biserica noastră strămoşească nu ştiu toate acestea? Vrednică de cinstire este lucrarea lor de îndrumare a Românilor spre credinţă, lăudabilă atitudinea privind moravurile (vezi problema homosexualităţii) dar tăcerea pe care au adoptat-o asupra posibilei reîntoarceri la guvernare a unor partide cunoscute ca ateiste şi mafiot-criptocomuniste nu echivalează cu refuzul de a lupta împotriva anticrtistului?

În aul 1946, *"Blocul partidelor democratice"* condus din umbră de partidul comunist şi aservit în mod cinic ocupanţilor sovietici, cuprindea mai multe grupări ce se declarau neocomuniste (*"liberalii"* lui Tătărescu, *"ţărăniştii"* lui Anton Alexandrescu, *"social-democraţii"* lui Ştefan Voitec), precum şi pe unii clerici *"progresişti"* printre care Preotul Burducea, devenit primul preot român ministru într'un guvern comunist. Prezenţa acestuia în guvern, alături de Tătărescu, Voitec şi alţi trădători, a indus în eroare pe mulţi cetăţeni, privind intenţiile guvernului *"de largă concentrare democratică"* condus de Petru Groza.

Până la urmă, acest guvern şi-a arătat adevărata-i şi sinistra-i faţă, falsificând grosolan alegerile din 19 Noembrie 1946, după care au urmat: teroarea generalizată, puşcăriile, Canalul, colectivizarea agriculturii şi jaful cumplit al ţării în beneficiul Ruşilor.

Toate acestea le cunosc, desigur, şi membrii Sfântului Sinod precum şi Prea Fericitul Patriarh. După cum, nu mă indoiesc că ei recunosc în PDSR şi aliaţii săi pe urmaşii de facto ai celor care au martirizat şi sărăcit ţara timp de 45 de ani. Atunci, de ce conducătorii înţelepţi ai Bisericii noastre tac acum şi lasă să se repete tragedia deceniilor care au urmat după 1946?

Cu cuvioasă rugăminte ne adresăm clerului din România şi, în special conducătorilor acestuia: nu lăsaţi anticristul deghizat să ia din nou puterea spre a înrobi din nou poporul român!

Mai este timp să spuneţi oamenilor ADEVĂRUL despre cine este Ion Iliescu, care are nemaipomenita neruşinarre să se închine moaştelor Sfintei Paraschiva, pentru a fi văzut de mulţime şi a obţine voturile cerştinilor. Timp de 40 de ani ateu declarat şi adept al ideilor marxist-leniniste, Ion Iliesacu este răspunzător şi el de crimele comise de comunişti în România. Iar cei ce-l secondează în conducerea PDSR, la fel cu celelalte căpetenii criptocomuniste, sunt complicii săi.

Singura forţă care mai poate bara acum drumul anticriştilor criptocomunişti şi complicilor acestora spre putere este Sfânta Biserică.

În numele sutelor de mii de Români morţi în închisorile comuniste şi a milioanelor de compatrioţi asupriţi de-a lungul guvernărilor comuniste şi criptocomuniste, cu smerenie şi sentimente româneşti ne adresăm Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe strămoşeşti să-i îndemne pe credincioşi să voteze pe Mugur Isărescu, singurul candidat la Preşedinţia României care, împreună cu forţele politice care îl susţin, poate asigura redresarea economică şi morală a ţării. Pentru binele naţiunii şi slava Bisericii.

Profd.univ.
Gh. BOLDUR-LĂTESCU

FARA ARMÂNEASCĂ

GENEZA ŞI EVOLUŢIA CONŞTIINŢEI NAŢIONALE LA MACEDO-ROMÂNI

Constantin PAPANACE

Urmare din numărul trecut

La aceste popoare organizate în clanuri, în munţi compartimentaţi, greu accesibili, influenţa grecească exercitată mai mult pe cale mercantilă, lipsită de o voinţă politică masivă, nu reuşea să pătrundă în adâncime. Şi acolo unde pătrundea, ea rămânea circumscrisă la un cerc de elită restrâns, un fel de *"bonjurişti"* care însă nu aveau priză cu mentalitatea aspră a masei de păstori sau ţărani neciopliţi. Cum scrie Th. Capidan:

"Grecii, deşi geograficeşte se aflau situaţi în adevărata parte peninsulară a Balcanului, din pricina caracterului civilizaţiei lor, care era lipsită de iniţiativă politică şi militară, n'au reuşit să se întindă în interiorul Macedoniei şi Albaniei. Politiceşte divizaţi în mai multe fracţiuni, n'au reuşit o să se impună unor tulpini războinice cu organizaţii de clanuri patriarhale cum erau neamurile ilirice, care erau foarte numeroase.

Sub raportul politic, nu aveau puterea necesară care ar fi putut trece obstacolele pe care atât oamenii cât şi configuraţia fizică a solului le opuneau unei penetraţiuni pacifice în Balcani. Cu totul alt caracter a avut civilizaţia romană... Dela cucerirea Iliriei până la părăsirea parţială a Daciei sub Aurelian, veacuri de-a rândul s'a menţinut influenţa binefăcătoare a Romei care a schimbat cu desăvârşire faţa Peninsulei Balcanice, prin atâtea îmbunătăţiri aduse în viaţa publică şi privată a locuitorilor, dar mai ales prin introducerea acelui instrument de unificare etnică şi sufletească, limba, care a reuşit să se impună la toate popoarele băştinaşe".

Înainte ca limba latină să se impună, a fost nevoie ca forţa politică şi militară a Romei să se manifeste după împrejurări, sub toate formele şi gamele ei. Brutalităţi, ca distrugerea Corintului, sau a celor *"70 de oraşe epirote"*, cu dislocarea populaţiei în Italia şi aducerea în locul ei de populaţii italice, au fost alternate cu impresionante acte de clemenţă şi justiţie romană, impregnate de pragmatismul şi caracteristicul simţ de măsură latin. Forţa, care în general impune, fiindcă aderă cu unele din instinctele fundamentale ale omului, devine şi mai impunătoare, când ea apare controlată. Cu prestigiul şi armătura pe care o avea organizaţia militară şi statală romană, au fost biruite toate piedicile fizice ale terenului, întărite şi de rezistenţa morală a unor populaţii dârze şi războinice, care se înşirau dela golful ambracic (Arta) şi până la Pontul Euxin. Mai mult - aceste populaţii - cum am văzut, aflate în discrepanţă sufletească cu grecismul decadent dela Sud sau de pe litoral - aderau organic la stilul de viaţă roman, devenit prin răspândirea limbii latine ca factor comun, elementul catalizator, pentru închegarea sintezei romano-*"barbare"*. Fără a ţine seamă de acest important factor sufletesc, nu se va putea explica romanizarea acestor populaţii pastorale izolate în cantoanele muntoase greu accesibile. Explicaţia fenomenului este valabilă nu numai populaţiei traco-ilire, dar şi pentru Epiroţi, Macedoneni şi chiar unele triburi greceşti din Aetolia, aflate într'o stare atât de primitivă, încât, cum am văzut, Tucidide le numeşte *"agnostaţi tin glossan kai omofagoi"*. Standardul lor de viaţă nu era cu nimic superior acelui avut de contemporanii lor traco-iliri.

În Macedonia, chiar în momentele de splendoare politică, când influenţa greacă inundase curtea regală şi clasa conducătoare din oraşele de pe litoral, majoritatea populaţiei îşi continua nestingherită traiul ei primitiv pastoral. Lanţul de munţi greu de trecut, n'a permis o pătrundere adâncă a civilizaţiei greceşti de esenţă citadină şi caracter mercantil. La fel şi terenurile paludice ale Emathiei dela delta Axiosului (Vardarul) până dincolo de acea a Aliakmonului (Bistriţa), aproape de promontoriul Olimpului, constituiau un obstacol spre mare. Majoritatea populaţiei, formată mai mult din păstori sau cărbunari, era sănătoasă şi robustă, dar necioplită şi incultă. Aceşti Macedoneni trăiau, ca şi Epiroţii şi Etolii, între munţi păduroşi, în sate risipite cu turmele lor, conduşi de şefi de triburi (ca şi celnicii aromâni), foarte zeloşi de independenţa lor. Ei erau străini şi refractari vieţii rafinate dela Pella. Pe versantul Pindului, unde Homer în Iliada povesteşte de *"Parhebei, şi Selli Dodonei şi sălbaticii Dolopi"*, viaţa a rămas cam tot atât de primitivă.

"Aceste populaţii de păstori rătăcitori şi briganzi - scrie Em. Burnouf - *formau un corp de trupe probabil neregulate în armata lui Alexandru cel Mare. În ziua bătăliei dela Issos (333 a. chr.), acest rege care le cunoştea bine, le-a adresat, câteva cuvinte citate de Quinte-Curce şi care ar fi perfect potrivite pentru un corp de briganzi din Pind dacă ar exista astăzi".*

Am amintit aceste lucruri spre a sublinia încă odată cât de ineficace rămâne influenţa citadină grecească în aceste ţinuturi muntoase, fapt care aruncă îndoieli aspra grecizării locuitorilor de acolo, socotiţi tot timpul ca *"barbari"* de către Greci. De altfel, ineficienţa acestei influenţe greceşti este admisă - fie şi cu alt scop - mai ales în ultimul timp, şi de unii istorici greci cunoscuţi pentru naţionalismul lor vehement. Teza lor este că *"până în secolul al IV-lea, legăturile Macedonenilor cu coloniile greceşti din Calcidica, erau foarte limitate, spre a valida ipoteza grecizării lor"*.

Daskalakis susţine că ei au fost un trib doric, care după mai multe peregrinări, s'a stabilit în munţii Pindului, unde a continuat să ducă o viaţă primitivă de ţărani şi păstori, trăind în sate de colibe, cele mai multe aşezate pe înălţimi, în poziţii inaccesibile, ferite de incursiuni. Izolaţi în munţi în afară de Tessalieni cu care au trăit tot timpul, în raporturi strânse, ei au rămas veacuri de-a rândul, necunoscuţi Grecilor dela Sud, ducând aceeaşi viaţă aspră ca a strămoşilor dorieni, poate în continue lupte pentru existenţa lor etnică. Când în secolul V şi VI, Grecii dela Sud, înaintaţi în civilizaţie, i-au văzut în această situaţie primitivă, i-au considerat ca *"barbari"*, aşa cum făceau şi cu ceilalţi fraţi ai lor mai înapoiaţi: Aitoloi şi Lokroiozolai. Unii arheologi şi istorici greci, care au colaborat la *"Marea Enciclopedie Greacă"* , ca K. Gheroianis, H. Makaronas, G.D. Kapsalis, A.T. Samutrakis, A.G. Dalezios, admit existenţa de populaţii trace negrecizate în Macedonia la ocupaţia de către Romani.

Dar, indiferent de limba vorbită, toate aceste populaţii amintite mai sus, datorită condiţiilor sociale şi politice în care se găseau şi, mai ales structurii sufleteşti care le făcea refractare mentalităţii greceşti din perioada ei de decadenţă, erau predispuse procesului de romanizare iniţiat de Republica Romană. Aici, cum am spus - se poate găsi în primul rând, cheia romanizării acestor populaţii din regiuni muntoase greu accesibile, unde de totdeauna le-a pomenit istoria, alături de Albanezi.

Pentru înlăturarea greutăţii rezultă din presupunerea firească precum că legionarilor veterani colonizaţi sau coloniştilor italici aduşi în provinciile balcanice cucerite, li s'ar fi rezervat terenuri fertile şi nu coclauri din munţi, în general arizi, s'au dat mai multe explicaţii. În primul rând că populaţia romanizată din Munţii Pindului ar proveni din populaţia italică compusă în majoritate din soldaţi-păstori, să umple golurile lăsate de populaţia deportată după distrugerea celor 70 de oraşe epirote şi să constituie pe coamele strategice ale Pindului -cum rezultă din rapoartele militare rezumate de Tit Liviu - un fel de cordon sanitar între Arta şi Zeitun (Lamia) pemtru a pune capăt turbulenţelor întreţinute de Grecii dela Sud. Pe această linie a romanităţii, Iorga mai punea ipoteza unei penetraţii populare de păstori italici premergătoare cuceririi statale.

Mai târziu, la aceste populaţii latine s'au adăugat fugarii din legiunile lui Pompei, după biruinţa lui Cezar la Farsala (Tessalia) la 48 a. Chr. După bătălia dela Philippi unde Antoniu şi Octavian au învins pe Brutus şi Cassius, s'a născut acest mare centru roman la graniţa Macedoniei cu Tracia, prin aşezarea în acele părţi ale învinşilor, iar ca urmare a victoriei navale a lui Octavian asupra lui Antoniu la Actium (golful din Arta), survenită după 11 ani (la 31 a. Chr.), partizanii acestuia din urmă, ale căror pământuri le confiscase August şi le dăduse veteranilor săi, au fost colonizaţi o parte la Dyrrachium (Durazo), întărind acest principal cap de pod al latinităţii, de unde începea via Egnatia, iar cealaltă la Philippi. Aceste două centre importante şi de autentică elită latină formau polii prin care trecea axa via Egnatia, pe parcursul căreia se înşirau garnizoane şi alte colonii de elemente italice riguros selecţionate. Aceste colonizări pe teritoriul Macedoniei (luată în graniţele ei cele mai extinse), au continuat şi sub imperiu. Tacit menţionează că sub Tiberiu (14-37), fiul adoptiv şi succesorul lui August) *"numeroşi coloniştii romani"* au fost stabiliţi în Macedonia.

Aceste colonii, cu incomparabilul aparat de stat civil şi militar de care dispuneau, difuzau limba şi civilizaţia romană în toate direcţiile. Dacă se ţine seama că cele trei mari războaie civile care au decis soarta statului roman: Farsala, Philippi şi Actium, s'au desfăşurat pe teritoriul tessaliot, macedonean şi epiro-etolian, se poate aprecia mai bine că climatul moral latin era mult mai accentuat decât în oricare altă parte a imperiului unde s'au făcut colonizări romane. Spre a aprecia cât de mult s'a deplasat centrul de greutate al politicii romane în aceste părţi, este suficient să admitem că în decursul războaielor cezaro-pompeiane, lumea nobilă, dregători înalţi şi equestri găseau la modă să se mute din Italia pe ţărmurile epirote şi dalmate, precum şi pe cele egeice, unde, la Salonic, Senatul fugar al celor 300 inşi ţinea şedinţele.

Vechimea Macedo-Românilor în aceste părţi este atestată şi de multe denumiri toponimice. Nume de localităţi ca Băiasa (comună aromânească situată la izvoarele râului Voisa (în albaneză Vijose), Epir, la a cărui parte de jos, spre Răsărit de Valona (armâneşte Avlona) era situată prospera colonie romană Byllis (lângă Appolonia), Lăsun (Elasona) în Tessalia, Săruna (Salonic) în Macedonia etc.; sau nume locale cum sunt vârfurile de munţi: Moaşa (Smolcu-Moaşa), Dzâna, Gurguliat, toate în apropiere de Samarina, după aceea Ciuma-naltă (vârful înalt), Suma cu brad (vârful cu brad) care se arată foarte vechi, cum scrie Th. Capidan, că *"primele rădăcini ale românismului să fi prins în Pind, încă din epoca cuceririi romane"*.

La aceste populaţii latine sau latinizate din Iliria, Epir şi Macedonia, care au constituit baza de plecare pentru romanizarea Nordului Peninsulei Balcanice, până dincolo de Dunăre, în Dacia, s'au refugiat în regiunile muntoase, mai ales în timpul năvălirilor barbare, alte populaţii romanizate dela câmpiile limitrofe, adaptându-se noului mediu pastoral.

Unii istorici ca Aravandinos, Rangabe, Paparrigopolos, Spiru Lambru, N. Beis, K. Amantos etc. susţin, fie şi cu diferite nuanţări, provenienţa nordică a Aromânilor, determinată de năvălirile barbare. Alţi istoriografi ca Konst. Koumas, Mihail Hrisohou, Spiros Papagheorghiou, K. Nikolaidis şi Antonios Keramopoullos, resping teza coborîrii Aromânilor din Dacia sau din părţile de Nord ale Peninsulei şi susţin teza latinizării elementelor autohtone din spaţiul considerat ca *"grecesc"* (Macedonia, Epir, Tessalia).

Cum vom vedea în paginile ce urmează, în sprijinul celei de-a doua teze se va invoca şi mărturia cronicarului contemporan cu Justinian, Ioannes Lydus, din care rezultă existenţa de populaţii *"latinoglose"* în mijlocul populaţiilor greceşti. Cel mai pasionat susţinător al originii sudice (autohtone) a Aromânilor devenise în ultimul timp, academicianul grec, A. Keramopoullos, arheolog da faimă mondială. Acesta, după ce îşi exprimă amărăciunea că în Grecia *"nimeni nu s'a ocupat temeinic despre Kuţovlahi şi nici o cercetare ştiinţifică nu s'a făcut asupra lor"*, face, în şedinţa solemnă a Academiei dela Atena, la 29 Decembrie 1938, faimoasa sa comunicare: *"Ti einai oi Koutsoblahoi"* (Ce sunt Kuţovlahii), pe care a publicat-o la Atena.

(Va urma)

Soldaţi romani -basorelief

Popas în ţara minunilor

Motto: "Multe semne şi minuni s'au săvârşit în ultimul timp la noi. Să fie România o ţară aleasă de Dumnezeu, aşa cum spun unii vizionari şi oameni ai Bisericii?
(Formula AS, nr. 341, Dec. 1998)

—Erast CĂLINESCU—

"Minunea" este manifestarea nefirescului Divin. Pentru mintea noastră omenească, nefirescul nu înseamnă ceva contra firii ci ceva neobişnuit, ceva ce iese din comun şi, din această cauză, nu se poate explica material, adică în limitele înţelegerii noastre.

În faţa *"Minunii"*, reacţia omenească diferă, în funcţie de atitudinea individului faţă de Divin. Ateul sau şovăitorul (*"cred că nu sunt practicant..."*) fug cu mintea, imediat, la fals, la excrocherie. La aceasta îi ajută duşmanii Credinţei, care mediatizează cu râvnă cazurile de excrocherie, grăbindu-se, astfel să răspundă la întrebarea: *"Cum este cu putinţă?"*

Pentru credincioşi, însă, răspunsul vine în mod firesc şi simplu: *"Ceea ce este cu neputinţă oamenilor este cu putinţă lui Dumnezeu"*.

Am făcut această introducere pentru a ilustra şi atitudinea Românilor faţă de minunile care, descătuşate de cenzura comunistă, sunt mărturisite acum ca o datorie care nu trebue dusă în mormânt, de către oamenii care le-au trăit şi care le-au văzut cu ochii lor, cât şi despre cele multe, care se petrec în zilele noastre, în România.

Fiecare popas pe care îl fac în Ţară, îmi întăreşte convingerea că niciodată credinţa oamenilor nu s'a manifestat cu atâta ardoare ca în prezent, cel puţin în regiunile prin care am colindat.

Din goana trenului, dela Vatra Dornei spre Bucureşti, vezi ridicându-se zeci de biserici noi, căci biserica comunei nu mai ajunge şi fiecare sat îşi face biserica lui.

În Bucureşti, în cartierele de blocuri, se ridică prin contribuţia credincioşilor, din sărăcia lor, biserici spaţioase, dar, până la terminarea lor, se slujeste în bisericuţe din lemn, cu megafoane afară pentru lumea care nu mai încape înlăuntru, în timpul liturghiei.

Bucureşti. De Bobotează

Preoţi tineri şi inimoşi antrenează credincioşii în activităţi sociale, de binefacere: colete pentru familia Ilaşcu şi ale, celor închişi cu el, pelerinaje la mânăstiri, meditaţii gratuite pentru admiterea în

Preoţi tineri şi inimoşi antrenează credincioşii în activităţi sociale, de binefacere: colete pentru familia Ilaşcu şi ale celor închişi cu el, pelerinaje la mânăstiri, meditaţii gratuite pentru admiterea în facultăţi, colocvii teologice etc.

În situaţia grea prin care trec, oamenii au nevoie de minuni, iar atunci când nu se produc şi le imaginează. În parcul din Drumul Taberii din Bucureşti, s'a ridicat o bisericuţă din lemn, în aşteptarea terminării unei biseici încăpătoare. În faţa bisericuţei, pe un copac cu două crengi ca două braţe deschise, un felinar aruncă seara o umbră, în care lumea L-a văzut pe Iisus Hristos crucificat. Pelerinaj, flori şi lumânări aprinse în jurul copacului... Şi nu a fost uşor pentru cei doi preoţi ai bisericii, să convingă lumea să se închine la biserica de alături şi nu la copac, ca şi păgânii.

Şi tot aşa, venind vorba despre minuni, vecinul meu mi-a povestit că, pe când era copil, în satul său de pe lângă Buzău, Maica Domnului cu Pruncul s'a arătat pe geamlâcul verandei unui ţăran. S'a adunat satul şi s'a dus şi el să vadă minunea şi să se închine. Miliţianul, pentru a dovedi oamenilor că e o facătură, a spart geamul. Atunci imaginea Maicii Domnului s'a mutat pe geamul unei case de peste drum!

Părintele Cleopa, dela Sihăstria, povesteşte că, la mânăstire, slujea un preot, Calistrat. Bun preot, dar avea o îndoială despre prefacerea pâinii şi a vinului în trupul şi sângele Mântuitorului. Aşa că, în timpul unei liturghii, în anul 1932, s'a produs Minunea şi totul s'a umplut de sânge.

În una din povestirile sale, părintele Paisie, tot dela mânăstirea Sihăstria, ne vorbeşte despre un călugăr care se retrăsese în munte şi nimeni n'a ştiut despre el timp de o iarnă întreagă. Cu toţii se întrebau ce mănâncă şi dacă mai trăieşte. Până ce, într'o

lugărul căutat, pe care îl hrăneau păsările Cerului.

Înaintea Primului Război Mondial, graniţa dintre Austro-Ungaria şi România trecea pe creasta muntelui Rarău, din Bucovina. Versantul din-

Rugăciune la Icoana Maicii Domnului, făcătoare de Minuni dela Mânăstirea Rarău

spre apa Moldovei şi oraşul Câmpulung era în Austro-Ungaria, iar versantul dinspre apa Bistriţei şi satul Crucea era în România. Pe versantul austro-ungar, în Poiana Sihăstria se afla Mânăstirea Rarău, zidită în anul 1504, care adăpostea Icoana Făcătoare de Minuni a Maicii Domnului. Şi atunci, ca şi astăzi, când Icoana izvorăşte Mir - multă lume află alinare rugându-se la ea. Aflându-se despre intenţia autorităţilor de a desfiinţa mânăstirea, creştinii din Câmpulung s'au rugat la Icoană şi Maica Domnului le-a spus să mute mânăstirea pe versantul românesc, acolo unde le va arăta Ea. Astfel, într'o singură noapte, călugării şi cam-

pulungenii, cu care cu boi, călăuziţi de Icoana Maicii Domnului, au reuşit să treacă muntele şi să mute totul în România, unde au ridicat Schitul Rarău, devenit apoi mânăstire, cu hramul Adormirea Maicii Domnului. În Poiana Sihăstriei, pe locul fostei mânăstiri, câmpulungenii au ridicat o frumoasă cruce de piatră.

Sub regimul comunist, autoritatea atee s'a simţit deranjată de această cruce şi a trimis un activist, cu o maşină, să o distrugă, ceea ce a şi făcut. Şi pentrucă ştia că pe celălalt versant se afla Schitul (ai cărui călugări, în frunte cu starețul Filaret Gămălău, fuseseră arestaţi pentru colaborare cu partizanii *"Gărzile Decebal"*), s'a dus şi la schit. Acolo a aflat un singur călugăr bătrân şi orb, pe părintele Nicodim, pe care l-a chinuit şi şi-a bătut joc de el. Părintele i-a spus doar că *"Vede Dumnezeu"*, iar activistul a plecat şi nu a mai ajuns la Câmpulung, prăbuşindu-se cu maşina într'o prăpastie. În pridvorul mânăstirii Rarău stă ca mărturie crucea sfărâmată de păgân, adusă de creştinii din Câmpulung.

Iar în poiana Sihăstriei, pe locul vechii mânăstiri, câmpulungenii au ridicat, în numai doi ani, o nouă mânăstire, Sihăstria Raraului, tot *"cu ajutorul Maicii Donmului"*, cum îţi răspunde, pe oricine l-ai întreba.

Mânăstirea Dervent se află în Sudul Ţării, pe meleagurile unde a propovăduit Sfântul Andrei. Legenda spune că Sfântul a trimis trei ucenici, în propovăduire, care au fost martirizaţi de Turci. Pe locul martiriului au ieşit din pământ trei cruci din piatră masivă, dintre care una a fost distrusă de Turci, a doua este în curtea mânăstirii, iar cea de a treia, *"Crucea de leac"*, se află într'o capelă mică unde vine mult popor în pelerinaj, aflându-şi alinare.

Minunea minunilor este că se mai prezintă încă, minuni şi la posturile de teviziune. Astfel, am văzut un ţăran care a găsit, în trunchiul unui copac rupt de furtună, icoana Maicii Domnului, loc pe care se clădeşte o mânăstire.

Alt bătrân care tăia lemne a aflat în despicătura unui butuc, câte o cruce de o rară frumuseţe, sculptată pe ambele bucăţi despicate. Imaginea a fost transmisă şi de televiziunea canadiană.

Şi tot televiziunea a transmis un reportaj despre părintele Ilie Lăcătuşu, mort de 16 ani, cu trupul neputrezit şi care răspândeşte un miros de bună mireasmă, care nu se aseamănă cu nici un parfum. Cineva din familie mi-a spus că pielea îi este albă, ochii întredeschişi iar mâinile... calde. Patriarhia Română şi Arhiepiscopia Bucureştilor au dat un comunicat privind etapele procesului de canonizare a acestui preot, fost deţinut politic.

Am lăsat în mod intenţionat, la urmă, o minune petrecută în anul 1998, în cătunul Prodăneşti din comuna Ioneşti, judeţul Argeş, care poate deveni un nou *"Maglavit"* al României.

Citez din revista Formula AS: *"Când se întâmplă departe, în alte ţări, miuunile sunt mai uşor de acceptat. Preluate la mâna a doua din paginile presei occidentale, ele sunt gata girate, asumate de alţii, răspunderea cade asupra lor. Ce te faci, însă când minunile se petrec lângă*

Crucea de leac din biserica mânăstirii Dervent

tine, la câţiva paşi?... O realitate cu totul aparte, alta decât aceea cu care suntem obişnuiţi, dar o realitate care îşi impune evidenţa prin mărturii şi dovezi. E cazul <Minunii dela Ioneşti>, o localitate din Argeş, unde Iisus şi Fecioara Maria li s'au arătat copiilor şi sătenilor".

"Ioneştiul tinde să devină un fenomen creştin - cel mai mare, dela Maglavit încoace, mai ales ca la Troiţa Maicii Domnului de aici au început să se împlinească vindecări miraculoase... Ca la Medjugorje, Maica Domnului şi-a făcut sălaş din curăţenia unor copii, trimiţând mesaje de întărire şi de pocăinţă poporului. Sărăcia şi neprihănirea îi sunt dragi lui Dumnezeu..."

Totul a început în 1997, când bătrânul Ion Marin a avut aceeaşi vedenie, timp de trei zile: Maica Domnului îi cerea să ridice o troiţă la marginea satului, acolo unde locuiau şapte văduve singure şi fără ajutor. Au mai trecut câteva luni şi trei fetiţe au zărit în apa Teleormanului chipul lui Hristos, cu coroana de spini. Au chemat părinţii şi tot satul şi, cu toţii, L-au văzut.

Moş Ion Marin: *"a doua zi, mi-am luat inima'n dinţi şi i-am povestit preotului Cornel Popescu toate astea. Coana preoteasă nu m'a crezut şi atunci, într'o clipită, a bufnit-o sângele pe nas şi pe gură. Şi a cerut îndurare: "Sfânta Fecioară, iartă-mă pe mine, păcătoasa".*

Troiţa s'a zidit cu mare uşurinţă: cum lipsea ceva apărea câte un donator neaşteptat! Şi s'a ridicat o troiţă, după dorinţa Sfintei Fecioare. Troiţa s'a sfinţit de Sfânta Treime, de către şapte preoţi. Zice moşul: *"Au fost invitaţi şi P.S. Calinic, Episcopul Argeşului şi al Muscelului şi I.P.S. Teoctist, Patriarhul Românei, dar n'au putut veni, cică".*

"Când mi-a venit rândul să vorbesc mulţimii, nu mai aveam nici un pic de curaj, de-mi tremurau picioarele şi mă gândeam că o să mă fac de ruşine şi n'o să mă creadă nimeni... Şi a apărut un porumbel... şi lumea s'a uitat spre cer şi la miazăzi era o cruce făcută din nori. Lumea a strigat "Minune"... Şi am vorbit preţ de vreo jumătate de oră... Şi pe cer au mai apărut două cruci şi lumea iar s'a minunat... Eram tare bucuros că ma crezusră".

Mărturiile de vindecare sunt multe. Asemenea proorocirile, prin gura lui moş Ion Marin. *"Dumnezeu a zis: Trei trepte mai sunt. Trei trepte pot fi trei mii de ani, dar pot fi şi trei săptămâni, luni sau zile. Aşa că trebue să ne întoarcem la credinţă. Eu trebue să spun mai departe..."*

Articolul se încheie cu 8 mărturii de vindecare.

Oare degeaba şi-a exprimat Papa Ioan-Paul al II-lea bucuria că a venit, la noi, în Grădina Maicii Domnului?

BIBLIOGRAFIE:

-Arhimandrit Cleopa Ilie: Cuvinte duhovniceşti (IV), caseta audio.

- Florentin Popa, Sorin Preda: Minunile creştine dela Ioneşti, Formula AS. nr.341, Dec. 1998, pg.10-11.

BASARABIA ŞI BUCOVINA

PENTRU O POLITICĂ NAŢIONALĂ A ROMÂNIEI FAŢĂ DE REP. MOLDOVA

—Eugen HOLBAN—

Mişcările generate de politica lui Gorbaciov şi cele cu caracter naţional ce se desfăşurau în R. Moldova în anii 1989-1991 au trezit în inimile Românilor de pretutindeni speranţa că ziua unirii Basarabiei cu Patria-Mamă se apropie. Entuziasmul naţional care cuprinsese pe Românii din dreapta şi din stânga Prutului (inclusiv cel aflaţi în străinătate, izgoniţi de comunism) a atins un maximum în luna August 1991, odată cu destrămarea URSS şi declanşarea independenţei celor 14 republici din fosta URSS. Mass-media occidentală comenta cu interes evenimentele din R. Moldova, considerând reunirea R. Moldova (ex-Basarabia) cu România ca un fapt cvasi împlinit (articolele din *"Le Monde"* din 24 şi 28 August 1991, *"Le Figaro"* din 22 şi 27 August 1991 ş.a. o confirmă).

Odată acest moment prielnic pierdut, a urmat revenirea Moscovei la politica sa tradiţională, marcată printr'un interes aparte pentru unele foste republici URSS, printre care şi R. Moldova. Faptele care au urmat o dovedesc: secesiunea zonei transnistriene, sprijinirea de către armata rusă a separatiştilor dela Tiraspol în războiul declanşat contra R. Moldova (1992), instalarea cu caracter cvasi definitiv a armatei a XIV-a rusă pe teritoriul R. Moldova în zona transnistriană, cu toată influenţa militară şi politică ce decurge de aici, şi sprijinirea venirii la putere a guvernului agrarian (promoscovit şi antiromânesc). În acelaşi sens au mai urmat: sprijinirea alegerii ca preşedinte a lui Petru Lucinschi (considerat de Occident ca omul care priveşte mai mult spre Moscova, ştiut fiind că a avut calitatea de nr.3 în ierarhia Partidului Comunist al URSS), apoi a unui parlament cu 40% comunişti, una din forţele comuniste cele mai însemnate din ţările fost comuniste, ca şi influenţa permanentă, în tot acest timp, a mass-mediei ruseşti, covârşitor superioară celei româneşti.

Odată cu toate aceste evenimente care au promovat forţele promoscovite antiromâneşti, cuvântul *"unire"* aproape că a dispărut, fiind folosit doar în scop duşmănos. Ca o formulă care să satisfacă cercurile româneşti şi să stăvilească elanul mişcării naţionale, s'a lansat ideea apropierii de România prin lărgirea şi integrarea relaţiilor culturale şi economice. Paşii care s'au făcut, însă, în această direcţie, departe de ceea ce se sperase, dovedesc că totul a fost o diversiune.

Un eveniment, din ultimul timp, care a revigorat sentimentele româneşti şi chiar ideea unirii a fost hotărîrea forurilor europene de a accepta candidatura intrării României în Europa. Românii basarabeni s'au văzut izolaţi, în dosul unor graniţe ce-i va separa de Europa şi în pericol de a rămâne în zona de influenţă a Rusiei. Mii de cetăţeni au cerut atunci cetăţenia română, considerată ca un colac de salvare.

Majoritatea partidelor politice (în afara celui comunist) au trebuit să ţină seama de starea de spirit a populaţiei, care începea să privească tot mai mult spre Europa - iniţiind între ele acorduri prin care fixau ca obiectiv de bază a activităţii lor politice *"asocierea"* R. Moldova la Uniunea Europeană.

O primă declaraţie în acest sens a fost făcută la 10 Mai a.c., urmată de întrunirea dela 17 Iunie, prin care s'a lărgit numărul partidelor şi asociaţiilor aderente la această acţiune.

Din nefericire, o notă discordantă o remarcăm la Preşedintele P. Lucinschi. Într'un articol scris înaintea venirii Preşedintelui Putin la Chişinău (potrivit relatărilor postului de radio *Europa Liberă*, din 22 Iunie) dumnealui propune un *"parteneriat"* atât cu Estul cât şi cu Vestul, o formulă care probabil va întări convingerile Occidentului asupra adevăratelor orientări ale preşedintelui R. Moldova. De asemenea, conform aceloraşi relatări, P. Lucinschi, reluând ideea altor oameni politici dela Chişinău, propune asocierea R. Moldova la Europa, odată cu cea a Rusiei, prin afirmaţia că R. Moldova merge pe drumul cel bun spre Europa, odată cu Rusia (dar se pot compara condiţiile pe care le vor stabili UE şi Rusia cu cele ale R. Moldova?). Tot la capitolul P. Lucinschi arătam că acesta, reîntors dela consfătuirea CSI dela Moscova, ne asigură că Rusia nu mai are nici un fel de planuri geopolitice în R. Moldova. Ce valabilitate pot să aibă aceste cuvinte, atâta timp cât Rusia continuă să menţină trupele sale pe teritoriul R. Moldova şi să încurajeze secesiunea Transnistriei de a cărei producere nu este străină?

Tot în această perioadă (16-17 Iunie) s'a efectuat vizita Preşedintelui V. Putin la Chişinău. Simpla constatare a programului vizitei în R. Moldova în cadrul altor trei ţări occidentale - în primele *"o sută de zile"* dela instalarea sa la Kremlin -, ne spune destul asupra interesului pe care îl are R. Moldova pentru preşedintele Rusiei. La întrunirea CSI dela Moscova (21 Iunie) el a prezentat noua sa strategie bazată pe acorduri bilaterale. Explicaţia vizitei sale la Chişinău este acum mai clară, iar numirea lui Primakov în problema reglementării situaţiei din Transnistria întăreşte supoziţiile privind interesul Rusiei în această regiune.

În primăvară, Ion Iliescu, aflat la Clubul Naţional de Presă din Chişinău a fost rugat să-şi expună poziţia sa faţă de iniţiativa liberalilor privind crearea Uniunii Interstatale România - R. Moldova. Fostul preşedinte al României a declarat *"că nu este cazul să privim această iniţiativă ca o oportunitate fără alternativă. Aceasta trebue făcută fără patimă şi speculaţii de orice fel"*. Reportajul din ziarul *"Ţara"* (28.III) continuă: *"Relaţiile dintre cele două ţări româneşti în viziunea lui Ion Iliescu, trebue să fie clădite pe realism politic şi să ia în considerare realitatea de pe ambele maluri ale Prutului"*.

Făcând o mică paranteză, arătăm că o declaraţie asemănătoare Ion Iliescu o făcuse în anul 1991 - în calitate de Preşedinte al României, când mulţi oameni sperau în revenirea R. Moldova la Patria Mamă.

Ne-au surprins mai neplăcut cuvintele menţionate mai sus, care se ştie prea bine că fac parte din arsenalul argumentelor folosite de cei care sunt împotriva unirii cu România. Arătam că la începutul anilor '90 nu odată, stând de vorbă cu oponenţii unirii, mi se prezenta argumentul că *"trebue să ţinem seama de realităţile de pe ambele maluri ale Prutului."*

Cu prilejul aceleiaşi vizite la Chişinău, Ion Iliescu considera că dezvoltarea atât a României cât şi a R. Moldova va trebui realizată prin *"integrarea europeană a ţărilor noastre"*.

În ceea ce îl priveşte pe actualul Preşedinte Emil Constantinescu, ne vom referi la declaraţiile făcute cu prilejul unei întruniri cu studenţii ce fac studii în străinătate, astfel cum au fost relatate la postul de radio *Europa Liberă* (3 Iulie). La cuvântul luat de un student dela Chişinău care, amintind de unirea dela 1918, a făcut apoi referire la perspectiva intrării României în Europa şi la izolarea R. Moldova, odată cu rămânerea ei în zona rusească, - a urmat întrebarea: care este poziţia României în legătură cu această situaţie? Preşedintele E. Constantinescu a menţionat eforturile României pentru intrarea în UE, lucru pe care trebue să-l facă şi R. Moldova. România nu poate influenţa prea mult politica R. Moldova, din acest punct de vedere, a opiniat preşedintele.

Cunoscând acum declaraţiile fostului şi ale actualului preşedinte al României, suntem în măsură să constatăm că în faţa îngrijorării arătate de Românii basarabeni de a rămâne izolaţi de Europa şi în pericol de a cădea din nou sub influenţa Moscovei, recomandările făcute ca R. Moldova să ducă o politică de integrare în Europa sunt simple sfaturi, nerealiste în raport cu starea de lucruri de acolo, lipsite de vreun suport politic. Personalităţile politice româneşti sunt în măsură să ştie mult mai bine decât oamenii politici dela Chişinău ce înseamnă integrarea în Europa, ce proceduri comportă şi mai ales cât de încercată este finalizarea unui asemenea deziderat, în general şi în situaţia R. Moldova, în special, unde la toate greutăţile se adaugă influenţa şi interesele Moscovei şi lipsa de semne din partea Europei.

Aceste declaraţii asociate de anunţurile din presa dela Chişinău că dela 1 Iulie 2001 cetăţenii R. Moldova vor trebui să aibă paşapoarte pentru a intra în România nu au făcut decât să sporească îngrijorarea Românilor basarabeni, care priveau spre România ca spre ţara mamă, care îi poate salva de pericolul care îi paşte.

Trebue să remarcăm, de asemenea, atât din declaraţiile celor două personalităţi cât şi ale altor oameni politici români democraţi, dispariţia din vocabular a cuvintelor şi expresiilor care ţin de împlinirea aspiraţiilor naţionale. Ideea unităţii naţionale şi a revenirii R. Moldova la Patria-Mamă nu s'a mai exprimat nici cel puţin ca un vis realizabil pe termen mediu sau lung. Tăcerea oamenilor politici români nu face decât să încurajeze cercurile rusofone şi rusofile dela Chişinău în planurile lor de-a vedea revenită influenţa totală a Moscovei în R. Moldova - după cum aceeaşi tăcere descurajează populaţia românească care nu mai aude semnale dătătoare de speranţe.

Referindu-ne la oamenii politici ai României de azi, ne-am fi aşteptat ca la întrebările puse de Românii basarabeni în legătură cu eventuala unire, să le fi răspuns, de pildă: *"Atunci când veţi cere unirea cu România într'un cadru legal (parlament sau referendum) noi vă vom primi cu dragoste şi cu braţele deschise ca pe nişte fraţi ce-aţi pătimit, acordându-vă toate drepturile egale cu ale tuturor cetăţenilor României"*.

Trebue să ne decidem dacă dorim o R. Moldova românească în perspectiva de a reveni la trupul ţării, sau o R. Moldova satelit al Moscovei, respectiv o Rusie la graniţele noastre.

Cu cât Românii basarabeni vor simţi din partea fraţilor lor un sprijin mai activ - mediatic, cultural, dar mai ales spiritual - cu atât va creşte forţa de rezistenţă şi de opoziţie la planurile ruseşti şi în aceeaşi măsură va spori hotărîrea de împlinire a destinului naţional.

UNIREA BUCOVINEI CU PATRIA-MAMĂ

15 - 28 NOEMBRIE 1918

Proclamaţia dela Cernăuţi

"Congresul general al Bucovinei, întrunit azi, Joi, în 15/28 Noembrie 1918 în sala sinodală din Cernăuţi;

Considerând că, dela fundarea principatelor române, Bucovina, care cuprinde vechile ţinuturi ale Sucevii şi Cernăuţilor, a făcut pururea parte din Moldova, care în jurul ei s'a închegat ca stat;

Condiderând că, în cuprinsul hotarelor acestei ţări se găsesc vechiul scaun de domnie dela Suceava, gropniţele domneşti dela Rădăuţi, Putna şi Sucevita, precum şi multe alte urme şi amintiri scumpe din trecutul Moldovei;

Considerând că fiii acestei ţări, umăr la umăr cu fraţii lor din Moldova şi sub conducerea aceloraşi domnitori, au apărat de-a lungul veacurilor fiinţa neamului lor împotrtiva tuturor încălcătorilor din afară şi a cotropirii păgâne;

Considerând că, în 1774, prin vicleşug, Bucovina a fost smulsă din trupul Moldovei şi cu de-a sila alipită coroanei Habsburgilor;

Considerând că 144 de ani poporul bucovinean a îndurat suferinţele unei ocârmuiri străine, care, prin strâmbătăţi şi persecuţii, căutau să-i înstrăineze firea şi să învrăjbească celelalte neamuri, cu care el voieşte să trăiască ca frate;

Considerând că, în scurgerea de 144 de ani, Bucovinenii au luptat ca nişte mucenici, pe toate câmpurile de bătălie în Europa, sub steag străin, pentru menţinerea, slava şi mărirea asupritorilor, şi că ei, drept răsplată, aveau să îndure micşorarea drepturilor moştenite, izgonirea limbii lor din viaţa publică, din şcoală şi chiar din biserică;

Considerând că, în acelaşi timp, porpul băştinaş a fost împiedicat sistematic de a se folosi de bogăţiile izvoarelor de câştig ale acestei ţări şi despoiat, în mare parte, de vechea sa moştenire;

Considerând că, cu toate acestea, Bucovinenii n'au pierdut nădejdea că ceasul mântuirei, aşteptat cu atâta dor şi suferinţă, va sosi şi că moştenirea lor strămbună, tăiată prin graniţele nelegiuite, se va reîntregi prin realipirea Bucovinei la Moldova lui Ştefan, şi că au nutrit veşnic credinţa că marele vis al neamului se va înfăptui, când se vor uni toate ţările române dintre Nistru şi Tisa într'un stat naţional unitar;

Constată că ceasul acesta mare a sunat!

Astăzi, când după sforţări şi jertfe uriaşe din partea Românei şi a puterilor şi nobililor ei aliaţi, s'au întronat în lume principiile de drept şi umanitate pentru toate neamurile, şi când, în urma loviturilor zdrobitoare, monarhia austro-ungară s'a zguduit din temeliile ei şi s'a prăbuşit şi toate neamurile încătuşate în cuprinsul ei şi-au câştigat dreptul de liberă hotărîre de sine, cel dintâi gând al Bucovinei dezrobite se îndreaptă către regatul României, de care întotdeauna am legat nădejdea dezrobirii noastre.

Drept aceea noi, congresul general al Bucovinei, întrupând suprema putere a ţării şi fiind investiţi singuri cu puterea legiuitoare, în numele suveranităţii naţionale hotărîm:

Unirea necondiţionată şi pentru vecie a Bucovinei în vechile ei hotare până la Ceremuş, Colacin şi Nistru, cu Regatul României".

UN ISTORIC ROMÂN ANCORAT ÎN LUMEA CONTEMPORANĂ

(1927-2000)

-IX -

Prof.Univ. Dr.Nicolae CIACHIR

Urmare din numărul trecut

În Aprilie-Mai 1941, încep să sosească masiv noi trupe sovietice în Sudul Basarabiei, centrul lor fiind Bolgradul. Este evident că Stalin a fost prevenit de intenţiile agresive ale Reichului, de către Churcill şi de către proprii le sale servicii de informaţii. În plus, Subsecretarul de stat american Summer Welles, îl cheamă în audienţă pe ambasadorul sovietic Umanski, la 24 Februarie 1941, Rusul mulţumindu-i şi declarându-i: *"Înţeleg perfect gravitatea acestei informaţii, pe care o voi transmite imediat la Moscova, iar guvernul meu, vă va mulţumi pentru această dovadă de încredere".*

Informaţiile în acest sens au fost numeroase, şi Sovieticii au luat toate măsurile necesare. Se zice că la 14 Mai 1941, Timoşenko, din proprie iniţiativă a anticipat înaintarea la gradul de ofiţer a numeroşi elevi din şcolile militare, iar încă din 26 Aprilie 1941, a dat dispoziţii, ca 9 divizii şi 3 brigăzi aeropurtate să se deplaseze spre Vest, iar la 13 Mai, alte trei armate să fie dislocate spre Vestul graniţelor. Atunci, cum se explică faptul că la 5 Mai 1941, însuşi Stalin, vorbeşte în faţa elevilor din şcolile militare de ofiţeri, cerându-le să se perfecţioneze la maximum în pregătirea lor, ca să facă faţă oricărei agresiuni, iar a doua zi, la 6 Mai, acelaşi Stalin, preia şi conducerea guvernului sovietic, concentrând în mâinile sale, întreaga putere militară, politică şi diplomatică a URSS-ului.

Las cu bunăvoinţă la o parte toate aceste informaţii, cum blajinul stat sovietic, urma să fie agresat de Reichul german şi narez evenimentele pe care le-a văzut un tânăr de 14 ani, de după cortina de fier. Deci, s'au scurs trupe zile întregi, iar în mijlocul comunei, pe şosea, soldaţii cu fanioane dirijau circulaţia, iar noi după ce ieşeam dela şcoală căscam gura. Din auzite, indicativul acestor grupe era *"Iujnâie voiska"* (adică trupele din Sud) iar pe maşini ,i camioane, numărul era precedat de iniţialele *"IU IU"* (litera din alfabetul rus).

Într'o lună, a fost dislocată o unitate de genişti, la 3 kilometri la Sud de comuna noastră, care stăteau în bivuac şi săpaseră tranşee. Duminica erau învoiţi o parte din ei şi veneau în comună la dans, ori se dădeau în scrânciob, mâncând seminţe şi bând kvas (un fel de bragă). Trei duminici la rând, căpitanul acestei unităţi, îmbrăcat în uniformă, a intrat în biserică şi a asistat la slujba întreagă, fără să-şi facă cruce, ori să facă vreun comentariu. Militarilor sovietici le era interzis cu desăvârşire să intre în biserică, mai ales în uniformă, ceea ce l-a intrigat pe tata. A treia Duminică, la terminarea slujbei, căpitanul s'a apropiat de tata şi i-a spus că a venit din curiozitate la biserică, pentrucă nu văzuse în viaţa sa un popă viu. Apoi i-a reproşat tatei, că trei duminici la rând a prezentat aceeaşi piesă, adică a slujit acelaşi lucru, ceea ce trebue recunoscut că este plictisitor.

Ca batjocură la adresa bisericii, noile autorităţi au deschis o ceainărie în dreapta şi o cârciumă în stânga. Oamenii erau îndemnaţi să meargă mai ales Duminica la aceste două localuri, să se distreze şi dacă vor să asculte slujba divină de acolo. Dela altar şi până în cârciumă, pe linie dreaptă, nu erau mai mult de 10 metri, încât cei din biserică auzeau tot felul de strigături şi cele două instrumente, acordeonul şi clarinetul. Culmea ironiei, această sfidare la adresa bisericii a fost reluată după 1943, când un cetăţean, străin de localitate, a închiriat casa respectivă şi a deschis, tot acolo, o cârciumă. Ne mai fiind în abuzivul regim sovietic, tata a somat Primăria să-i închidă localul şi n'a reuşit. Dându-l în judecată pe proprietarul localului, acesta nu s'a lăsat bătut, căci locul era un vad bun, pe o arteră principală, în plus se afla la 200 de metri de primărie, încât cetăţenii veniţi să-şi rezolve treburile, se abăteau să ia o rachie, un vin, un rom.

Am arătat că între altar şi cârciuma propriu-zisă nu erau mai mult de 10 metri. Pe undeva era o lege, care glăsuia că între asemenea două clădiri trebue să fie o distanţă de cel puţin 800 de metri. Era clar că nu avea cum să câştige cârciumarul. Intervin însă chichiţele avocăţeşti şi cetăţeanul îşi împrejmuie curtea cârciumei, făcând poarta curţii în partea opusă bisericii. Aici trebue arătat că biserica era în mijlocul unui parc, destul de întins, care era şi el împrejmuit, iar dela altar la poarta principală de intrare erau cel puţin 300 de metri. Deci, măsurătoarea s'a făcut, nu dela altar la cârciună, ci dela poarta cârciumei, până la poarta principală de intrare în parcul bisericii şi astfel ieşeau 809 metri. Până la urmă a intervenit prefectul judetului Ismail, colonelul Athanasiu şi cârciuma a fost închisă.

Legat de colonelul Athanasiu, vreau să povestesc ceva. Făcuse politehnica, era bărbat tânăr şi foarte frumos şi a gospodărit bine problemele judeţului. Într'o vizită la Ismail, Mareşalul Antonescu i-a reproşat că este tânăr, n'a fost efectiv pe front şi il va trimite imediat, numind pe altcineva prefect. Totuşi, Athanasiu n'a plecat pe front şi a fost prefect până în August 1944, când s'a cedat Basarabia. Şi acum, adevărata poveste. După 1944, regimul comunist din România, a făcut o brigadă specială care îi urmărea pe hoţi şi îi împuşca la faţa locului. Şeful acestei brigăzi a fost un delicvent, acum devenit colonelul Alimănescu. În 1947 am fost la un bal, cu un coleg dela Facultatea de Geografie, pe Brezoianu, unde zăceau câteva cadavre. Ne-am speriat şi am luat-o la fugă. Un cetăţean din zonă ne-a explicat că borfaşii ucişi au încercat să spargă Alimentara, a aflat Alimănescu şi i-a curăţat. Metoda folosită de brigadă a băgat spaima în hoţi. Dar lucrurile erau mai complicate. Un om foarte serios, care lucrase la prefectura din Ismail, acum pensionar, s'a dus la trei dimineaţa şi s'a aşezat la coadă la Alimentara din Căuzaşi să prindă lapte. În faţa magazinului zăceau patru cadavre, adică hoţii care veniseră să fure mâncarea poporului. A venit o rafală de vânt, care a săltat ziarul ce acoperea faţa unuia din tâlhari şi omul nostru l-a recunoscut pe prefectul de Ismail, colonelul Athanasiu. Mai târziu, am relatat aceste cazuri unui student dela fără frecvenţă care intrase în poliţie în 1945, cu scopul de-a fila pe vechii comisari care mai erau în funcţie. El mi-a mărturisit că unii hoţi consideraţi nerecuperabili pentru societate, sau oameni politici recalcitranţi, erau împuşcaţi şi apoi duşi în faţa unor magazine, unde se simulau schimburi de focuri între bandiţi şi poliţie. După câţiva ani, colonelul Alimănescu, împreună cu unul din adjuncţii săi s'au instalat la un hotel din Predeal, apoi cu schiurile s'au deplasat la Braşov, atacând filiala Băncii Naţionale şi sustrăgând lingouri de aur. Iniţial, ei chiar au anchetat cazul, apoi au fost prinşi, condamnaţi, iar după câţiva ani eliberaţi.

Revenind la masările de trupe în Basarabia în lunile Aprilie-Mai 1941, după opinia mea şi după cum se lăudau unii că toată România va fi a lor, scontând pe un război de uzură pe frontul de Vest între Germania şi Franţa, ei se gândeau la o ocupare a Dobrogei, pentru a avea graniţă comună cu Bulgaria, neîndrăznind poate să ocupe regiunea petroliferă, spre a nu deranja prea mult pe Nemţi.

Au început să se facă liste de familii care urmau să fie deportate şi se pare că iniţiativa a pornit dela conducerea armatei şi nu a Securităţii. Încă înainte de declanşarea războiului, din Iunie 1941, au început să se strângă toate aparatele de radio din Sudul Basarabiei. Aveam un aparat de radio *"Columbia"*, foarte bun, cu unde scurte, medii şi lungi, care mergea cu baterii şi mai ales noaptea prindeam posturi de pe tot globul. Aveam în comună 7 asemenea aparate, pe care cele şapte familii de intelectuali, le cumpăraseră dela nişte Evrei. La început au zis că un asemenea aparat este lux şi costă foarte mult. Negustorii evrei au răspuns că le lasă gratis o săptămână şi dacă nu aveau bani, fără supărare le strâng şi pleacă. În mediul rural, în beznă şi noroi, a te delecta spiritual era un vis, încât toate cele şapte familii, n'au mai înapoiat aparatele de radio, mai ales că ne-au păsuit să le plătim în rate.

Într'o Duminică la începutul lunii Mai 1941, la ora prânzului, o maşină militară opreşte în faţa porţii şi coboară un căpitan tanchist, mic de statură, bondoc, cu o faţă tâmpă, având în mână o cutie de lemn şi întreabă de tata. Pe moment ne-am speriat, dar nu era securist şi venea singur. Zice: *cetăţene, eu vin dela Bolgrad, dela o distanţă de peste 20 kilometri, sunt grăbit şi iată problema. Am auzit, nu contează dela cine, că ai un aparat de radio foarte bun şi iţi dau ordin să mi-l dai, căci peste câteva zile se vor strânge dela voi toţi aparatele de radio. Pentrucă cei dela Sovietul sătesc ştiu că ai aparat, îl dai pe acesta, pe care ţi-l las în schimb. Hârâie puţin, dar când te obişnuieşti, poţi prinde chiar Moscova.* Mama, care auzise discuţia, a început să urle la căpitan, eu am dat drumul la doi dulăi pe care îi ţineam ziua în lanţ (Bacalay şi Volcioc) şi a plecat tanchistul înjurându-ne, că Siberia ne va mânca în scurt timp.

Când redactam acest episod (27 Aprilie 2000), am ieşit în oraş să-mi cumpăr o nouă panglică pentru maşina de scris. Mă întâlnesc din întâmplare, cu Paul Coviltir, care fusese la acelaşi liceu cu mine la Ismail, dar cu o clasă mai mare. Făcuse filologia slavă la Universitate, de fapt ştia ruseşte din familie şi fusese angajat ca profesor de rusă la şcoala militară de miliţie. Ieşise din armată cu gradul de colonel, fusese totdeauna un om de treabă şi a ajutat pe mulţi. Nu l-am văzut de 20 de ani; întâlnindu-ne, am depănat unele amintiri, mai ales că multe din cunoştinţele noastre, ajunseseră în lumea drepţilor. Mi-a spus o treabă senzaţională, care m'a uluit şi care merită să fie cunoscută. Scriam în episoadele anterioare cum Sovieticii, după 23 August 1944, au început să-i depisteze pe basarabeni şi au reuşit să ia cu japca 62.000 de persoane. Mulţi s'au sinucis, iar o delegaţie de basarabeni cu merite în Unirea dela 1918, ca Pan Halipa, Ion Pelivan, Ion Buzdugan, au cerut dreptul de-a rămâne în România şi s'au dus pe la liderii politici de atunci. Gheorghiu Dej a refuzat să-i primească, Groza le-a reproşat că din cauza lor guvernul nu poate avea relaţii bune şi sincere cu Rusia Sovietică, iar regele Mihai le-a spus că nu-i poate ajuta cu nimic, deoarece practic este prizonierul Ruşilor. Singurul care i-a primit şi le-a asigurat de sprijin a fost Ministrul Justiţiei, Lucreţiu Pătrăşcanu. Colonelul Borisov din cadrul Comisiei aliate de control îi considera pe toţi cetăţeni sovietici, pe baza Decretului Prezidiului Sovietic Suprem al URSS-ului din 8 Martie 1941, iar generalul Vinogradov, le spunea că Rusia are nevoie de mână de lucru, pentru reconstrucţia ţării. De altfel, acelaşi lucru îi spusese Stalin lui Petru Groza, cu ocazia grevei regale, când guvernul român a plecat la Moscova, spre a-i cere protecţie tătucului dela Kremlin.

În timpul unui spectacol de gală dela Bolşoi Teatr, dat în cinstea delegaţiei române, i s'a comunicat lui Groza că este aşteptat de urgenţă de către Stalin la Kremlin. Oricât de incredibil ar părea, Stalin locuia într'un apartament modest aflat într'un demisol al Kremlinului. Petru Groza a fost primit în acest apartament, au stat de vorbă toată noaptea, fără martori, când vin roşu gruzin, coniac şi multe cafele. Ulterior, într'o conversaţie cu un reporter al ziarului *"Semnalul"*, Groza a declarat că s'a înţeles cu Stalin în germană. După ce au băut şi Groza i-a povestit o serie de anecdote, Stalin i-a spus că acuma să discutăm şi o serie de probleme legate de România. Dacă Hitler şi Antonescu au făcut la Braşov avioane de luptă *"Messerschmit"*, noi să facem tractoare şi astfel vom realiza colectivizarea. După aceea, Stalin i-a cerut lui Groza să returneze pe toţi basarabenii şi bucovinenii Uniunii Sovietice, distrusă de război. Basarabenii au fost vânaţi, după cum se ştie, timp de câţiva ani, apoi lăsaţi relativ în pace. Credeam ca toată lumea, că treaba s'a oprit aici. Şi acum, iată ce spune colonelul Coviltir, care era translatorul generalului sovietic, principalul consilier pe lângă Ministerul de Interne. Ruşii reiau problema în 1957 şi aveau o evidenţă precisă a tuturor basarabenilor, făcută în mare secret cu organele competente româneşti.

Subsemnatul, în 1957, eram căsătorit cu o olteancă şi aveam un copil de şapte ani, fratele meu era căsătorit cu o brăileancă şi de asemenea avea un copil. Asemenea cazuri erau cu zecile de mii, pe teritoriul României, încât problema era şi complicată şi delicată. Plecau oltencele, muntencele, ardelencele, cu soţii lor în Siberia şi copiii lor erau nişte mlădiţe nevinovate. În 1957, a venit o Comisie specială dela Moscova, care să analizeze, practic, cum pot fi dislocaţi spre URSS aceşti oameni. Consilierul sovietic, care cunoştea situaţia, le-a spus că au venit prea târziu. Cum, adică, prea târziu, au ripostat ei. Păi, pomii au prins rădăcini, mlădiţele s'au dezvoltat şi totul a devenit complicat. Totuşi problema n'a fost scoasă de pe rol şi s'a încercat în anul următor, în 1958, când trupele sovietice urmau să fie retrase, ca întoarcerea basarabenilor să preceadă evenimentul. Până la urmă, după cum cineva s'a exprimat plastic, vulpea Carpaţilor, Gheorghiu Dej, l-a păcălit pe ursul din Ural (Nichita Hruşciov).

Culmea ironiei! Pan Halipa, unul din artizanii Unirii dela 1918, este luat din România în 1950, dus la Chişinau şi judecat, pe baza Codului Penal Ucrainean şi primeşte 25 de ani de muncă silnică, la vârsta de 69 de ani. I se reduce pedeapsa şi intră într'o amnistie, se întoarce în ţară, unde este din nou arestat, executând în România, încă nişte ani de puşcărie comunistă.

Continuare în numărul viitor

NU UITAŢI !
REÎNNOIŢI-VĂ
ABONAMENTUL LA
CUVÂNTUL ROMÂNESC

EMBASSY OF ROMANIA
OTTAWA
AMBASSADE DE ROUMANIE

COMUNICAT

Ambasada României la Ottawa şi Consulatele Generale ale României din Montreal şi Toronto anunţă organizarea alegerilor parlamentare şi prezidenţiale în România la 26 Noembrie 2000.

În conformitate cu Constituţia României şi cu legea electorală (nr.68/1992), se organizează centre de votare în cadrul celor trei misiuni diplomatice ale României în Canada în data de Duminică 26 Noembrie 2000. În cazul când va fi nevoie de un al doilea scrutin pentru alegerile prezidenţiale, acesta va fi organizat după două săptămâni, Duminică 10 Decembrie 2000.

Centrele de votare vor fi deschise între orele 6:00 - 21:00.

Pot vota cetăţenii români aflaţi pe teritoriul Canadei în ziua respectivă şi persoanele cu cetăţenie română şi domiciliu stabil în Canada, care se pot identifica cu un paşaport românesc valabil. În absenţa acestuia, se pot legitima cu un act românesc valabil care să ateste cetăţenia română (buletin de identitate, dovadă de cetăţenie). Nu vor putea fi admise ca documente de identitate pentru alegerile din România acte, indiferent de natura lor, emise de alte state. Persoanele care doresc să solicite informaţii suplimentare sunt rugate să contacteze misiunile diplomatice româneşti.

Persoanele al căror paşaport a expirat în anul 2000 îi pot prelungi termenul de valabilitate la misiunile diplomatice ale României din Canada. Prelungirea pentru această categorie de paşapoarte se acordă în aceeaşi zi, în condiţiile prevăzute de lege, dar nu în ziua alegerilor, pentru a nu se perturba operaţiunea de votare. Toţi cei interesaţi să voteze sunt invitaţi să-şi prelungească termenul de valabilitate al paşapoartelor, dacă este expirat, înainte de 26 Noembrie 2000.

Ambasada României din Ottawa
655 Rideau St., Ottawa, Ont. K1N 6A3
tel. 613-789 53 45
fax 613-789 43 65

Consulatul General al României - Montreal
1111 rue St.-Urbain, suite MO1-04,
Montreal, Que., H2Z 1Y6
tel. 514-876 17 92
fax 514-876 17 97

Consulatul General al României - Toronto
111 Peter St., Suite 530
Toronto, Ont., M5V 2H1
tel. 416-585 58 02
fax 416-585 47 98

APARIŢIA ACESTUI ZIAR DEPINDE DE D-STRĂ

PLATA UNUI ABONAMENT LA ZI NE CONFIRMĂ CĂ SUNTEŢI ALĂTURI DE NOI ÎN LUPTA CE O DUCEM

DELA CIORBEA LA CHELARU

- COMENTARIU AL AGENŢIEI MEDIAFAX-

În patru ani de mandat, Emil Constantinescu a numit în funcţii importante, oameni pe care îi cunoştea sau oameni care şi-au dovedit loialitatea. Majoritatea celor numiţi de şeful statului şi trataţi ca oameni ai preşedintelui au sfârşit prin a fi îndepărtaţi chiar de cel care ii propusese. Exemplele încep cu persoanele pe care, prin lege, preşedintele este îndrituit să le numească şi se termină cu cele la a căror numire preşedintele are un cuvânt important de spus.

Poate cel mai grăitor exemplu, pentru categoria celor pe care preşedintele îi desemnează prin lege, este cazul folstului prim-ministru Victor Ciorbea - primul şef al Executivului după alegerile din 1996. CDR a validat propunerea de nominalizare a lui Ciorbea pentru funcţia de premier chiar pe data de 19 Noembrie, când Emil Constantinescu împlinea 57 de ani. Constantinescu a declarat atunci că nominalizarea lui Ciorbea a fost cel mai frumos cadou de ziua lui. In mai puţin de un an, disensiunile izbucnite în coaliţie au culminat cu criza politică din primăvara anului 1998. Aceasta a dus la demisia lui Ciorbea, la 30 Martie 1998, din funcţia de prim-ministru şi formarea unei noi echipe guvernamentale. Mărirea şi decăderea lui Victor Ciorbea era primul exemplu că nimeni nu e veşnic iubit de preşedinte.

Demisia lui Victor Ciorbea din funcţia de prim-ministru a adus numele lui Sorin Dimitriu în mijlocul negocierilor dintre partidele din arcul guvernamental pentru desemnarea unui nou premier. În cele din urmă, negocierile l-au adus pe Radu Vasile la conducerea Executivului, iar Sorin Dimitriu, omul preşedintelui, a trebuit să se mulţumească doar cu funcţia de ministru al Privatizării, păstrând şi şefia Consiliului de Administraţie al Fondului Proprietăţii de Stat (FPS). El avea să demisioneze şase luni mai târziu din ambele funcţiii, după numeroasele critici formulate la adresa procesului de privatizare de către liderii de pe toată scena politică. Nici Preşedintele Constantinescu nu mai avea reţineri în a critica rezultatele procesului de privatizare, deşi până nu de mult Dimitriu se afla încă între protejaţii săi.

Cu un aer intransigent, Gavril Dejeu, a fost ministru de Interne timp de doi ani, fără ca vreuna din remanierile care au avut loc în această perioadă să-l atingă, deşi colegii de partid şi cei de coaliţie n'ar fi avut nimic împotrivă. Gavril Dejeu a reuşit să se menţină în funcţie în primul rând datorită susţinerii Preşedintelui Constantinescu. Mineriada din 1999 a demonstrat însă ineficienţa forţelor de ordine ale Ministerului de Interne, iar situaţia a impus demiterea lui Dejeu în al doisprezecelea ceas.

Simpatiile Preşedintelui Constantinescu nu s'au manifestat doar în plan politic. Şeful statului a numit persoane apropiate lui şi în fruntea instituţiilor din sistemul naţional de apărare, pe care însă le-a înlăturat la fel de uşor atunci când acţiunile sau declaraţiile acestora nu cădeau bine.

Astfel, Nicu Anghel, locotenent colonel în rezervă, este numit director al Serviciului de Protecţie şi Pază (SPP) la 19 Decembrie 1996. Cu o zi înaintea numirii sale, Consiliul Suprem de Apărare a ţării, reunit în şedinţă sub conducerea Preşedintelui Constantinescu, modificase Regulamentul SPP, astfel încât acesta să permită preluarea funcţiei de director al Serviciului şi de către un civil. Nicu Anghel avea să-şi prezinte demisia din această funcţie la 29 Aprilie 1998, din cauză că îi acordase şapte zile de odihnă colonelului Gheorghe Truţulescu, implicat în contrabanda cu ţigări de pe Aeroportul Militar Otopeni. Truţulescu era dat în urmărire generală la data demisiei lui Nicu Anghel.

Generalul Corneliu Grigoraş, omul pe care Constantinescu îl considera un *"specialist"*, şeful Direcţiei de protecţie informativă din SIE, avea să fie demis în toamna anului 1999, urmare a unui interviu acordat, în luna Iulie, cotidianului *"Evenimentul Zilei"*, în care a afirmat că mai mulţi politicieni au relaţii cu serviciile secrete străine. În urma acestui interviu, generalul Grigoraş a fost destituit de către directorul SIE, Cătălin Harnagea, fost consiler prezidenţial al lui Emil Constantinescu.

Generalul Pavel Abraham a fost destituit din funcţia de şef al Inspectoratului General de Poliţie în Septembrie 1997 de către Ministrul de Interne dela acea vreme, Gavril Dejeu. Motivul invocat: rezultate necorespunzătoare în ceea ce priveşte domeniul infracţional şi ineficienţă în prevenirea faptelor antisociale. Preşedintele Constantinescu a catalogat destituirea generalului Paul Abraham drept o măsură tehnică, având la bază o analiză a modului în care s'a desfăşurat lupta împotriva corupţiei şi a crimei organizate.

Cel mai recent *"demisionar"* este fostul şef al Statului Major General al Armatei. Generalul Mircea Chelaru a fost numit de Preşedintele Constantinescu în funcţia de şef al Statului Major General al Armatei în data de 15 Februarie 2000, le propunerea Ministrului Apărării dela acea vreme, Victor Babiuc. El l-a înlocuit astfel pe generalul Constantin Degeratu, care a devenit consilier prezidenţial pe probleme de apărare şi siguranţă naţională. Chelaru i-a prezentat Preşedintelui Constantinescu demisia, Marţi, 31 Octombrie 2000, iar şeful statului a accceptat-o pe loc. De fapt, demisia sau demiterea - cum spun unele voci din structurile de conducere ale statului - a survenit în urma unor declaraţii ale generalului Chelaru *"inadecvate funcţiei"*, aşa cum apreciază un comunicat de presă al Preşedinţiei.

Galeria celor care ştiu ce înseamnă simpatia şi antipatia preşedintelui îi mai cuprinde pe generalul Teodor Zaharia, temutul cercetător al dosarelor din anul 1997, acum un şef de direcţie în Ministerul de Interne, dar şi pe Constanţa Cârstea, care, dela *"această Silvia Conti"* a luptei împotriva corupţiei, păzită de SPP, a fost demisă fără a i se da explicaţii.

SE ÎNCEARCĂ DISTRUGEREA ORGANIZAŢIIOR ROMÂNEŞTI DIN AMERICA

Ana BADEA

Ambasadorul lui Ilici Iliescu la Washington, Mircea Geoană, pune la cale un cadou electoral şefului său. Devenit în 1996 ambasadorul lui Emil Constantinescu cu toate că era omul lui Ilici Iliescu, Mircea Geoană a reuşit să se infiltreze în comunităţile româneşti, fapt prilejuit şi de încetarea oricărui atac împotriva sa din partea presei. Ca atare, Geoană şi-a construit în timp o strategie cu scopul de a dezbina comunităţile româneşti din Statele Unite ale Americii. Recent, la întâlnirea oamenilor de afaceri americani de origine română, care a avut loc la Los Angeles, Geoană a anunţat că doreşte să creeze o asociaţie umbrelă a Românilor din Statele Unite ale Americii. Liderul acestei organizaţii false de reprezentare a Românilor-americani ar trebui să fie, în opinia ambasadorului lui Ilici Iliescu, nimeni altul decât personajul cel mai dubios al comunităţii româneşti din America, Armand Scala. *Lobby*-ist al lui Nicolae Ceauşescu şi apoi al lui Ilici Iliescu, Armand Scala nu are prea multe legături cu România, el fiind de origine poloneză, vorbind foarte stricat româneşte. Dar acest fapt nu are importanţă, deoarece, omul de paie, Armand Scala este omul ales de criptocomuniştii de pe malul Dâmboviţei ca reprezentant al Românilor din America.

Implicarea Ambasadei Române din Washington în această dubioasă afacere este de rău augur, deoarece consfinţeşte încercarea de a distruge Exilul anticomunist.

EDITORIALE

Dl. Tudor Murgoci

39 Niagara Rd., Kitchener, Ont., N2B 1T1

Puteţi procura dela adresa de mai sus, următoarele cărţi:

DIN ŢARA LUI CAIN - de D.PHILLIP — $ 20.00
memoria golgotei personale

POEZII DIN ÎNCHISORI — $ 20.00
culegere de Zahu PANĂ

CU ACUL PE SĂPUN — $ 18.00
poezii de Zahu PANĂ

DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN — $ 20.00
(1919-1939) culegere de texte

NĂZUINŢI ŞI DEZNĂDEJDI — $ 10.00
de Petru GHEORGHEONI

SÂNGELE TEMNIŢEI şi POEME — $ 15.00
de Radu GYR

POEZII ALESE şi ŞOIMI PESTE PRĂPASTIE — $ 15.00
deNichiforCRAINIC

CĂLĂU ŞI DIPLOMAT, VIŞINSKI, PUMNUL LUI STALIN ÎN ROMÂNIA — $ 15.00
de Adrian GRIGOROPOI

ISTORIA POLITICĂ A EUROPEI — $ 20.00
DELA NAPOLEON LA STALIN
de N.CIACHIR

ISTORIA RELAŢIILOR INTERNAŢIONALE — $ 20.00
dela Pacea Vestfalică (1648) până în contemporaneitate (1947)
de N.CIACHIR

ÎNTOARCEREA DIN INFERN — $ 22.000
amintirile unui deţinut politic
de Ion CÂRJĂ

ROMÂNIA ŞI SFÂRŞITUL EUROPEI — $ 25.00
amintiri din ţara pierdută
de Mihail STURDZA
fost Ministru al Afacerilor Externe

804 ZILE ŞI NOPŢI ÎN LANŢURILE MORŢII — $ 22.00
de Vasile BLĂNARU-FLAMURĂ

CETĂŢI SFĂRÂMATE — $ 7.00
schiţe şi nuvele de N.NOVAC

AMINTIRI DIN ÎNCHISOARE — $ 15.00
de Nicolae DIMA

DINCOLO DE ABJECŢIE — $ 10.00
de Radu. N.CISMĂŞEANU

INIMI ZĂVORÂTE — $ 10.00
poezii de Petru C.BACIU

EXIL -OAMENI ŞI IDEI- — $ 10.00
de Silvia CONSTANTINESCU

TEMELIE DE VEAC NOU — $ 10.00
poezii de Vasile MILITARU

STROPI DE ROUĂ — $ 10.00
poezii de Vasile MILITARU

La fiecare comandă se adaugă costul expediţiei

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

"COMPLOTUL GENERALILOR"

În plină campanie electorală, la Bucureşti, a apărut pe piaţă o organizaţie militară formată din câteva zeci de generali din Ministerul Apărării, Ministerul de Interne şi Serviciul de Pază şi Protocol. Anunţul privind formarea organizaţiei a coincis cu demiterea din fruntea Statului Major a generalului Mircea Chelaru, care, de altfel este membru al organizaţiei amintite.

Asociaţia Naţională a Militarilor din România este practic, conform statului său, un soi de partid politic şi nu o asociaţie profesională. Este aşa cum bine o caracterizează Adrian Păţruşcă într'un editorial în ziarul ZIUA, un partid al generalilor, care doreşte să pună mâna pe Putere. Apariţia acestei organizaţii este calificată de editorialistul amintit *"cel mai grav eveniment care a zguduit România de zece ani incoace"*. Şi Adrian Păţruşcă are perfectă dreptate. ANMR, cum este prescurtată titulatura asociaţiei, este o formaţiune militară cu scopuri politice care strânge cam toată spuma din Armată, Poliţie şi trupele de pază. În plus, apariţia acestui partid militar strică imens imaginea României, ştiut fiind faptul că punerea Armatei sub control civil a fost una din cerinţele imperative privind integrarea ţării noastre în NATO şi în Uniunea Europeană.

Scopurile asociaţiei au fost definite de altfel foarte clar de generalul Mircea Chelaru, demisionarul-demis din fruntea Marelui Stat Major. Într'o conferinţă de presă, înainte de anunţarea acestei formaţiuni militare, Chelaru a avertizat că în România există bande mafiote care acţionează pentru a slăbi unitatea statului şi că se doreşte enclavizarea Dobrogei şi Olteniei. în încheiere, generalul a avertizat pe un ton tranşant că: *"Armata trebue să intervină în caz de escaladare a situaţiei"*. O afirmaţie extrem de periculoasă, care deschide calea unei lovituri de stat militare, căci Chelaru a menţionat care vor fi condiţiile după care se va considera că este o situaţie critică şi Armata *"trebue să intervină"*.

Au fost oare generalii români atraşi de sloganele care circulă prin anumite medii conform cărora dictatura militară este singura soluţie pentru România? Se pare că da, şi este o perspectivă foarte periculoasă care trebue tratată cu foarte mare atenţie. Căci în nici un caz România nu are nevoie acum de un general care se visează salvatorul naţiei. România are nevoie de oameni politici capabili să scoată ţara din impas, nu de generali care vor să pună mâna pe Putere.

OBIECTIVELE ASOCIAŢIEI NAŢIONALE A MILITARILOR SE PLASEAZĂ LA GRANIŢA POLITICULUI

Deputatul PNŢCD Mihai Gheorghiu, secretar al Comisiei de apărare, a declarat că nu este firesc şi nici de dorit ca ofiţerii activi să facă parte din asociaţii de tipul recent înfiinţatei Asociaţii Naţionale a Militarilor. Datorită faptului că scopurile asociaţiei nu sunt destul de clare, obiectivele ei se suprapun cu cele ale instituţiilor abilitate de stat în domeniul apărării. Mai mult, ele se plasează la graniţa politicului şi sunt inoportune în acest moment electoral.

FMI ARE ÎNCĂ DIVERGENŢE CU ROMÂNIA

Purtătorul de cuvânt al Fondului Monetar Internaţional, Thomas Dawson, a declarat că România are de rezolvat în relaţia cu FMI anumite probleme cheie, pentru a primi din partea fondului următoarea tranziţie din împrumutul de 450 milioane de dolari aferent actualului acord *stand-by*. Până acum România a primit numai circa 190 milioane de dolari.

PREŞEDINTELE CONSTANTINESCU FUSESE INFORMAT DE ÎNFIINŢAREA ANMR

Situaţia a fost permanent sub control, a declarat Emil Constantinescu. El a arătat că toţi generalii cu funcţii importante în armata română au dezavuat această mişcare. Totuşi, o dezbatere publică era necesară, pentru a dovedi solidaritatea societăţii civile din România şi autoritatea deplină a instituţiilor statului. Pe de altă parte, el a precizat, însă, că România este un stat democratic, în care oamenii pot avea diferite concepţii.

TOT MAI PUŢINI STRĂINI PE LITORAL

Numărul turiştilor cazaţi în staţiunile de pe litoral în primele nouă luni ale acestui an s'a ridicat la 724.779 persoane, din care numai 40.547 au fost străini. Principalele state de proveniență a turiştilor străini pe litoral au fost Germania, cu 11.567 persoane, Federaţia rusă - 4.060, Italia - 2.575, Turcia - 2.181, SUA - 1.716, Olanda - 1.597, Belgia - 1.396, urmate de Norvegia, Rep. Moldova, Grecia, Marea Britanie, Franţa, Israel, Suedia, Spania, Ucraina, Austria şi Bulgaria.

PATRU OFIŢERI SUPERIORI ELIBERAŢI DIN FUNCŢII

Ministerul Apărării a eliberat din funcţii patru ofiţeri superiori, care sunt membrii fondatori ai Asociaţiei Naţionale a Militarilor din România. Aceştia sunt: generalul de brigadă Marin Oană - şeful de Stat Major al Comandamentului Militar Teritorial Bucureşti şi coloneii Grigore Iliescu - încadrat la Direcţia Protecţie şi Siguranţă Militară, Ilie Schipor - directorul Muzeului Militar Naţional, Marian Oană - şeful Grupului de Presă al MApN. Toţi cei patru ofiţeri au fost puşi la dispoziţia ministerului pentru a fi încadraţi în alte funcţii.

Decizia de mai sus a fost luată, deoarece cei patru ofiţeri au încălcat prevederile statutului cadrelor militare, privind restrângerea dreptului la asociere a cadrelor militare active.

Şeful Grupului de presă al MApN, colonelul Grigore Buciu, unul dintre membrii fondatori ai ANMR, declarase înainte cu 24 de ore - că se consideră în afara acestei asociaţii şi în afara condiţiei de membru fondator.

DATA DEPUNERII OFERTELOR PRIVATIZĂRII COMPANIEI TAROM A FOST PRELUNGITĂ

Datorită condiţiilor neatractive ale ofertelor primite pentru privatizarea companiei Tarom, termenul limită până la 3 Noembrie a fost prelungit. Reprezentanţii Ministerului Transporturilor se vor întâlni cu cei ai ABN Amro Corporate Finance pentru a analiza situaţia. Programul de privatizare a Tarom prevede vânzarea către un investitor strategic sau un financiar a unui pachet de până la 54,2% de acţiuni deţinute de stat, prin intermediul unei majorări de capital şi/sau o vânzare a acţiunilor existente.

CETĂŢENII DIN R. MOLDOVA VOR INTRA ÎN ROMÂNIA NUMAI CU PAŞAPORT

Ministrul de Interne, Constantin Dudu Ionescu, a declarat că România va introduce dela 1 Ianuarie 2001, obligativitatea paşapoartelor pentru cetăţenii din Republica Moldova. Nu se va micşora numărul de intrări şi nici accesul. El a mai menţionat că circa 70.000 de cetăţeni ai Republicii Moldova au dobândit cetăţenia română.

UNIUNA EUROPEANĂ ŞI VIZELE PENTRU ROMÂNI

Până la sfârşitul lunii Noembrie, Consiliul de Miniştri din cadrul Uniuni Europene va preciza data la care va renunţa la obligativitatea vizelor pentru Românii care doresc să călătorească în spaţiul UE.

Ministrul de Externe român, Petre Roman, a menţionat că pentru a se renunţa la obligativitatea vizelor pentru cetăţenii români este necesar ca oficialităţile dela Bucureşti să continue eforturile pentru a îndeplini criteriile şi condiţiile cu privire la controlul frontierelor, la controlul asupra trecerii ilegale a frontierei şi la controlul asupra cetăţenilor români care produc necazuri. Petre Roman a mai declarat că menţinerea în continuare a sistemului vizelor pentru cetăţenii români este o umilinţă întru totul nejustificată, o discriminare care nu are bază instituţională.

E. CONSTANTINESCU ÎŞI VA RELUA ACTIVITATEA DE PROFESOR

Preşedintele Constantinescu a declarat că începând cu semestrul al doilea al anului universitar 2000-2001 îşi va relua activitatea de profesor la Facultatea de Geologie.

ROMÂNIA TREBUE SĂ MAI FACĂ EFORTURI

Negociatorul şef european pentru integrarea României în Uniunea Europeană a declarat recent că ţara noastră trebue să facă în continuare progrese în câteva domenii, pentru a rămâne în continuare valabile condiţiile de aderare. Progresele care trebuesc făcute sunt în domeniul protecţiei copilului, al celui economic, precum şi în cel vizând administraţia publică centrală şi prevenirea corupţiei. Următorii ani, dar mai ales primele 100 de zile din anul viitor, sunt vitale pentru aderarea României în U.E.

IMPORTURILE AU CRESCUT ÎN ACELAŞI RITM CU EXPORTURILE

Institutul Naţional de Statistică a raportat că importurile făcute de România în primele nouă luni ale acestui an s'au cifrat la 9,06 miliarde dolari, valoare mai mare cu 23,4%, raportat la acelaşi interval din anul 1999. Ponderi semnificative au fost consemnate la maşini, aparate şi echipamente electrice (11,7%), maşini şi dispozitive mecanice (11,1%), ţiţei (6,7%), produse chimice (6,3%), din totalul realizat.

SPORT

RAPID ARE UN NOU ANTRENOR

Tehnicianul Mircea Rednic a fost numit în funcţia de antrenor principal al echipei Rapid Bucureşti. Rednic, care va semna un contract de un an de zile, l-a înlocuit pe Anghel Iordănescu, care a demisionat.

PERFORMANŢA LUI LAURENŢIU ROŞU ÎN SPANIA

Ziarele spaniole au publicat articole elogioase privind evoluţia internaţionalului român dela echipa Numancia, Laurenţiu Roşu, care a înscris trei goluri în partida disputată cu formaţia Real Madrid.

Roşu face parte din acei fotbalişti necunoscuţi, faimoşi, proveniţi din Europa de Est. El, împreună cu inseparabilul său prieten, Constantin Barbu, au fost transferaţi dela Steaua pentru suma de 1,3 milioane de dolari.

JUCĂTOAREA DE TENIS MIHAELA ŞTEFF A CÂŞTIGAT PROBA FINALĂ ÎN FRANTA

În finala din cadrul Internaţionalei de tenis de masă, Mihaela Şteff, a câştigat proba de simplu, informează AFP. Şteff, care se află pe locul 13 în clasamentul mondial, a învins-o, cu scorul de 11-8, 9-11, 7-11, 11-9, 11-3, 11-9 pe sportiva croată Tamara Boros.

TENISMANUL ROMÂN ANDREI PAVEL ÎN SEMIFINALA CLASAMENTULUI ATP

Jucătorul român de tenis Andrei Pavel se află pe locul 24 în clasamentul ATP. Acumulând 220 de puncte, el a reuşit să se califice în sferturile de finală ale turneului Maters-Series dela Stuttgart.

FOTBALISTUL IONUŢ LUPESCU REVINE LA DINAMO

După ce şi-a realizat contractul cu clubul turc Bursaspar, Ionuţ Lupescu a declarat că va reveni în România unde va semna un contract cu clubul Dinamo Bucureşti. Lupescu a evoluta în ediţia trecută de campionat la echipa Dinamo Bucureşti, cu care a câştigat campionatul şi Cupa României, după care, în vara acestui an, s'a transferat la gruparea turcă Bursaspar.

NADIA COMĂNECI PENTRU POSTUL DE PREŞEDINTE AL COR

Fostul tenisman Ilie Năstase a declarat la Timişoara că o va propune pe Nadia Comăneci pentru postul de preşedinte al Comitetului Olimpic Român.

GHEORGHE HAGI DECORAT

Preşedintele Emil Constantinescu i-a conferit fotbalistului Gheorghe Hagi, Ordinul Naţional *"Serviciul Credincios"* în grad de Comandor. Decoraţia i-a fost dată în semn de recunoaştere pentru prestaţia deosebită timp de aproape două decenii în echipe de fotbal româneşti şi străine şi pentru rezultatele echipei naţionale, al cărei căpitan a fost în ultimii zece ani. Ordinul Naţional *"Serviciul Credincios"* este al doilea în ierarhia ordinelor naţionale ale României, după "Steaua României".

CLASAMENTUL ÎN URMA MECIURILOR DIN 4 ŞI 5 NOEMBRIE 2000

1.	STEAUA	12	7	3	2	24-16	24 (+3)
2.	UNIV. CRAIOVA	12	7	3	2	15-10	24 (+6)
3.	FC BRAŞOV	12	6	3	3	18-15	21 (+3)
4.	PETROLUL	12	6	2	4	18-14	20 (+2)
5.	DINAMO	12	5	3	4	21-19	18 (+3)
6.	FC ARGEŞ-DACIA	12	5	3	4	15-16	18 (0)
7.	RAPID	12	4	5	3	13-11	17 (-4)
8.	ASTRA	12	5	2	5	13-12	17 (-1)
9.	FORESTA	12	4	5	3	17-17	17 (-1)
10.	OŢELUL	12	4	3	5	17-17	15 (-3)
11.	GLORIA	12	4	3	5	12-15	15 (-3)
12.	FC NAŢIONAL	12	4	2	6	17-18	14 (-4)
13.	ROCAR	12	4	2	6	18-21	14 (-1)
14.	FCM BACĂU	12	3	4	5	16-18	13 (-5)
15.	CEAHLĂUL	12	2	4	6	12-21	10 (-8)
16.	GAZ METAN	12	1	3	8	7-13	6 (-12)

ŞTIRI DIN ŢARĂ

transmise de Andrei BĂDIN

DEMISIA GENERALULUI CHELARU

Preşedintele Emil Constantinescu l-a forţat pe generalul Mircea Chelaru, şeful Statului Major General, să demisioneze pleacând dela incompatibilitatea declaraţiilor sale cu principiul controlului civil asupra armatei. De fapt, generalul făcuse imediat după numirea sa în această funcţie, declaraţii nepotrivite pentru un ofiţer al Armatei Române, criticând dur politicienii şi partidele. El a reproşat că Armata este omisă din viaţa publică, fapt care schilodeşte Parlamentul, întrucât civilii nu sunt decât figuranţi ai scenei politice.

Demisia şefului Statului Major General, pe data 31 Octombrie, nu a surprins statele NATO, care urmăreau cu atenţie restructurarea forţelor armate ale României. Institutul Stratford din SUA a comentat că - absenţa sa nu va altera eforturile României de a intra în NATO, ci va întări legăturile cu statele occidentale -. Demisia forţată a generalului este indiciul unei campanii NATO, care nu-şi poate permite nici un pas greşit.

ORDINEA LISTEI CANDIDAŢILOR LA PREŞEDINŢIA ROMÂNIEI

Biroul Electoral Central (BEC) a stabilit ordinea inscrierii candidaţilor pe buletinele de vot pentru alegerile viitoare dela sfârşitul lunii Noembrie, conform inregistrărilor depuse:

Theodor Stolojan (PNL), **Ion Iliescu** (Polul Democrat Social din România - PDSR), **Teodor Viorel Meleşcanu** (Alianţa pentru România - ApR), **Petre Roman** (PD), **Gyorgy Frunda** (UDMR), **Corneliu Vadim Tudor** (PRM), **Niculae Cerveni** (Partidul Liberal Democrat Român - PLDR), **Paul-Philippe Hohenzolern** (Partidul Reconcilierii Naţionale - PRN), **Ion Sasu** (Partidul Socialist al Muncii - PSM), **Constantin Mugurel Isărescu** (independent), **Gheorghe Eduard Manole** (independent) şi **Graziela Elena Bârlă** (independent).

ŢĂRILE NATO NU VĂD POSIBILĂ INTRAREA ROMÂNIEI ÎN PACT

Planul de aderare a României în NATO este legat de posibilitatea financiară, care nu este suficientă pentru indeplinirea tuturor obiectivelor. Lipsa fondurilor poate duce la o amânare indefinită, a declarat reprezentantul Comitetului politic al NATO.

TICU DUMITRESCU NU VA MAI CANDIDA

Senatorul Constantin Ticu Dumitrescu a anunţat în plenul Senatului, că nu va mai candida la un nou mandat de parlamentar, dar nu va renunţa la lupta politică. El a menţionat că a avut diferite propuneri de a candida pe un loc eligibil, dar atmosfera viciată în care trăim l-a determinat să refuze să fie prezent pe listele electorale.

U.E. ACORDĂ TREI LUNI VIITORULUI GUVERN

Raportorul Parlamentului European, baroana Emma Nicholson, a declarat la Bucureşti că U.E. aşteaptă ca guvernul instalat după alegeri să realizeze, în primele 100 de zile, progrese clare şi tangibile în procesul de reformă. Trebuesc accelerate măsurile de reformă în industrie, în agricultură, protecţia socială şi climatul investiţional. Raportorul a precizat că România ar trebui să se inspire din progresele realizate de Bulgaria, care a realizat o creştere economică de 5 la sută.

PROGRAMUL U.E. PENTRU GRANIŢA ESTICĂ A ROMÂNIEI

Programul pentru controlul frontierei estice, finanţat de Uniunea Europeană se referă la dezvoltarea unui sistem informaţional de procesare a vizelor. Asistenţa PHARE va dona fonduri UE pentru pregătirea Inspectoratului General al Poliţiei de Frontieră (IGPF), pentru modernizarea centrelor de pregătire şi dotarea cu autovehicule şi bărci de patrulare, precum şi vehicule de intervenţie pentru a întări graniţa cu Republica Moldova şi Ucraina.

ROMÂNIA AR PUTEA PIERDE AJUTORUL DE 630 MILIOANE EURO

Din cauza luptei pe care instituţiile dela Bucureşti au dus-o pentru controlul programului de ajutorare a ţărilor candidate la UE, şi incapacitatea de a gestiona aceste fonduri nerambursabile, putem pierde acest ajutor. Conform Delegaţiei Comisiei Eropene aflate în România, ţara noastră are o poziţie oscilantă în privinţa programelor derulate de forul comunitar.

LA SOFIA A FOST INAUGURAT BULEVARDUL MIHAI EMINESCU

O parte a bulevardului central din Sofia, unde se află Ambasada României a primit numele poetului nostru. Ceremonia de inaugurare a avut loc în prezenţa Ministrului român al Culturii, Ion Caramitru, primarul oraşului Sofia, Ştefan Sofianski, ambasadorul României la Sofia, Constantin Grigore şi reprezentanţi parlamentari bulgari. Au luat parte cadre didactice, studenţi români aflaţi la studii în Bulgaria, elevi ai Liceului român din Sofia şi reprezentanţi ai comunităţii româneşti din Bulgaria.

PESTE 40 DE PLÂNGERI ZILNICE ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (CEDO) ajunge să înregistreze zilnic până la 40 de plângeri formulate împotriva României. Conform declaraţiilor secretarului de stat în MAE, Mihai Răzvan Ungureanu, statul român poate ajunge dator vândut dacă numărul proceselor câştigate împotriva sa va creşte. El a adăugat că procesele câştigate împotriva României au, pe lângă efectul juridic şi unul simbolic, atragând atenţia asupra *"echivocului lacunelor"* din legislaţia românească.

NI SE CERE ACCELERAREA REFORMEI ECONOMICE

Uniunea Europeană a cerut României să accelereze implementarea planului de reformă economică necesar aderării la UE. Comisarul UE pentru extindere, Guenter Verheugen a declarat că România se află în cel din urmă loc dintre cele 12 ţări care negociază aderarea la Uniune.

BUGET DE 499.271.793.000 DE LEI PENTRU ANUL VIITOR

Senatorii au aprobat fără nici un vot împotrivă şi cu şase abţineri, bugetul acestei Camere pe anul viitor, construit pe o valoare estimată a dolarului de 30.000 de lei, un preţ al benzinei de 18.000 lei pe litru, luându-se în calcul o eventuală majorare a salariilor parlamentarilor.

Bugetul pe anul 2001 este în valoare de 499.271.793.000 lei, din care aproximativ 453 miliarde de lei sunt cheltuieli curente şi aproape 46 miliarde de lei reprezintă cheltuieli de capital.

Bugetul pe anul 2000 a fost de 250 de miliarde lei.

PRODUCŢIA INDUSTRIALĂ A CRESCUT

Producţia industrială realizată în primele nouă luni ale acestui an a crescut, faţă de perioada similară din anul precedent, cu 7,8% în volum absolut şi cu 7,3% în condiţii comparabile din punct de vedere al numărului de zile lucrătoare. Industria energetică a raportat un plus de producţie de 12%, în timp ce industria extractivă a consemnat creşteri de 8,3%, respectiv 7,9%, iar industria prelucrătoare s'a situat cu 7,2%, respectiv 6,7% peste nivelul celei obţinute în intervalul corespunzător din 1999.

ROMÂNIA ŞI EVOLUŢIA INDICATORILOR MACROECONOMICI

Secretarul de Stat al Ministerului Finanţelor, Valentin Lazea, a declarat ca România nu a înregistrat aproape în nici un an un echilibru între indicatorii care au în vedere creşterea economică, deficitul bugetar, deficitul cont curent şi indicele preţurilor de consum. Datorită celor care au puterea, unele sectoare ale economiei au obţinut câştig folosind presiuni. El a oferit, drept exemplu, cazul din acest an al angajaţilor dela SNCFR care au insistat pentru majorarea cu 15% a salariilor dela 1 Septembrie, deşi ei se numărau - şi fără această indexare - printre categoriile cu un salariu real acceptabil.

O CREŞTERE ECONOMICĂ DE 2% ÎN ACEST AN

Premierul Isărescu s'a arătat convins că deficitul bugetar nu va depăşi 3,5% din PIB, iar creşterea PIB în acest an va fi mai mare de 2%. El a reamintit faptul că în primele nouă luni ale acestui an, producţia industrială a crescut cu 8%, exporturile cu 24% şi rezerva valutară se află şi ea în creştere. Şeful Executivului a arătat că va prezenta bilanţul celor zece luni de guvernare în cadrul unei conferinţe de presă.

FABRICAREA ALCOOLULUI VA DEVENI MONOPOL DE STAT

Instituirea monopului de stat asupra fabricării alcoolului va intra în vigoare la 1 Decembrie. O ordonanţă de urgenţă va fi publicată în acest sens în Monitorul Oficial. Ministrul de stat, Mircea Ciumara şi Ministrul Finanţelor Decebal Traian Remeş au căzut de acord ca actul normativ să fie aplicat în acest an. Ministerul Finanţelor urmează să emită normele metodologice privind procedurile tehnice.

MIRCEA DINESCU A FOST AGRESAT

Poetul Mircea Dinescu, aflat într'o vizită la Piatra Neamţ, prilejuită de lansarea revistei de satiră politică *"Plai cu Boi"* a fost agresat de câţiva membri şi simpatizanţi PRM, după ce a participat la o emisiune la un post local de televiziune în care printre politicienii pe care i-a criticat s'a numărat şi Corneliu Vadim Tudor.

VALOAREA INVESTIŢIILOR STRĂINE ÎN ROMÂNIA

La sfârşitul lunii Septembrie, valoarea investiţiilor străine în ţara noastră s'a ridicat la 7,02 miliarde de dolari. Franţa ocupă primul loc în clasamentul ţărilor care au investit în România. Pe locurile următoare se situează Germania, urmată de Olanda şi SUA. Numărul societăţilor comerciale cu capital străin înfiinţate în România, în ultimii zece ani, se ridică la 77.723.

INFLAŢIA S'A MENŢINUT LA 2,8% ÎN OCTOMBRIE

Rata inflaţiei în luna Octombrie a fost de 2,8%, nivel similar celui consemnat în luna precedentă, realizat în condiţiile unei majorări de trei procente a preţurilor mărfurilor alimentare şi a tarifelor practicate de principalele servicii. Cele mai semnificative creşteri de preţuri au fost înregistrate la produsele alimentare de bază. Carnea de porcine s'a scumpit cu 7,1%, preparatele de carne cu 5,6%, laptele de vacă cu 5,3%, brânza de oaie cu 6,1%, iar ouăle cu 8,5%. De asemenea, preţul uleiului comestibil s'a scumpit cu 10.2%.

Scumpiri peste medie au avut loc la medicamente, cu 4%, articole medicale cu 3,9%, precum şi la combustibil, cu 2,6%.

ECONOMIA DE PIAŢĂ DIN ROMÂNIA SCÂRŢÂIE

Conform unui studiu al Organizaţiei pentru Cooperare Economică şi Dezvoltare cu statele non-membre (OECD) candidate la integrarea în Uniunea Europeană, se menţionează în raportul publicat că România nu poate fi considerată o economie de piaţă şi încă nu este capabilă să facă faţă pe termen mediu presiunilor concurenţei forţelor pieţei care se manifestă în Uniunea Europeană.

Raportul constată că avansul din prima jumătate a anului 2000 în privinţa stabilizării economice rămâne fragil, din cauza lipsei de progres al reformelor. Este nevoie, spune raportul, de măsuri urgente pentru întărirea disciplinei financiare, cât şi îmbunătăţirea factorilor politici care să poată atrage investiţii de calitate.

CURSUL PIEŢII VALUTARE

Cursurile pieţii valutare din 9 Noembrie 2000 la ora 12.00, anunţate de BNR:

Valute în cont	Curs lei.
1 dolar american:	25.005
1 dolar australian:	13.121
1 dolar canadian:	16.209
1 franc francez:	3.255
1 franc elevetian:	14.047
1 marcă germană:	10.918
1 EURO:	21.353
1 leu moldovenesc:	2.851
100 drahme greceşti:	6.279
1.000 lire turceşti:	37

DEFICITUL CONTULUI CURENT A SCĂZUT

Soldul contului curent a scăzut în primele şapte luni cu 38,8%, faţă de perioada similară a anului trecut. Deficitul contului curent a fost, în primele şapte luni, de 523 milioane de dolari. În aceeaşi perioadă anul trecut el a fost de 855 milioane de dolari. Reducerea cu 11,6% a deficitului balanţei comerciale şi majorarea cu 87,2% a excedentului transferurilor curente au fost principalii factori care au dus la îmbunătăţirea contului curent.

Deficitul înregistrat în această perioadă reprezintă 37,4% din valoarea totală prognozată pentru acest an, 1.400 milioane de dolari. În domeniul bunurilor (export FOB - import FOB) deficitul a scăzut la 597 milioane de dolari, dela 662 milioane de dolari. La capitolul servicii, soldul negativ s'a diminuat cu 34 milioane de dolari, dela 190 milioane la 156 milioane de dolari.

Deficitul la capitolul venituri a scăzut dela 238 la 210 milioane de dolari, în timp ce transferurile curente au consemnat creşterea excedentului, dela 235 la 440 milioane de dolari.

Datoria externă a României a crescut în primele şase luni cu 1,1 % şi a atins nivelul de 8.953,4 milioane de dolari.

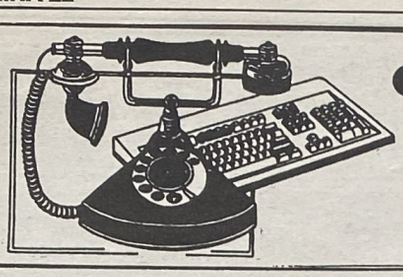

din cele 3 colțuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

ALEGERI AMERICANE DE POMINĂ

Alegerile din 7 Noembrie din Statele Unite pentru un nou președinte, au avut un aspect inedit. Rezultatul final nu a putut fi anunțat nici după trei zile, din cauza cererii Democraților de a se proceda la renumărarea voturilor din Florida, unde diferența dintre cei doi principali candidați, vice-președintele *Al Gore* (Partidul Democrat) și Guvernatorul Texasului *George W. Bush* (Partidul Republican), era de numai 1.784 de voturi, iar unii votanți s'au plâns de existența unor neregularități.

Înaintea rezultatului de aici Vice-președintele Al Gore avea 260 voturi electorale, iar guvernatorul Texasului George W. Bush 246. Ambii puteau, cu voturile Floridei, să devină președinte, depășind numărul necesar de 270. Ulterior, Gore a rămas cu 255 voturi, statul New Mexico fiind trecut și el la nesigure ca și Florida. Votul popular pe întreaga țară era favorabil lui Gore, 49.222.239 la 48.999.459, dar s'au înregistrat trei cazuri asemănătoare cu vot popular mai mare, decisiv fiind însă votul electoral.

După reluarea numărătorii la cele 67 de circumscripții electorale din Florida, diferența rămăsese de numai 388 de voturi în favoarea lui Bush, pe data de 13 Noembrie. Democrații ceruseră în continuare reluarea de două ori a numărătorilor și chiar a treia oară manual, în unele circumscripții din Florida. S'a anunțat că numărătoarea voturilor tuturor circumscripțiilor se va opri pe data de 14 Noembrie, ora 17, conform legii statului Florida, indiferent dacă sunt gata sau nu.

Al Gore

În această situație a rămas să se aștepte și primirea voturilor dela cetățenii americani de peste ocean (Forțele armate, funcționari, cetățeni locuind în altă țară).

De remarcat că președintele este ales în urma voturilor electorilor, în număr de 538, fiecare stat având un anumit număr depinzând de câți senatori și reprezentanți deține în Congres. Astfel, California are 54 de electori, dar Montana numai 3, încât lupta candidaților este totdeauna să câștige statele mari, cu mulți electori. Într'un stat candidatul care câștigă majoritatea voturilor electorilor, câștigă toate voturile acordate statului. Decisiv în actuala alegere era Florida, cu 25 electori. Câștigătorul acestui stat devenea noul președinte american.

George W. Bush

În numărătoarea voturilor din Florida au fost descoperite voturi contestate de trei mii de alegători, printre care mulți Evrei, care susțin că au fost induși în eroare de felul cum a fost alcătuit buletinul de vot, astfel că au votat pentru Buchanan (unul din candidații prezidențiali cu rezultate mici), în loc să voteze pentru Gore... Aproape 20.000 de voturi au fost anulate fiindcă votanții au perforat de două ori buletinul. Astfel de buletine au fost folosite și înainte și nu par nereglementare, dacă votantul se uită cu atenție.

La renumărarea voturilor au fost trimiși să monitorizeze din partea republicana fostul Secretar de Stat James Baker, iar din partea democrată fostul Secretar de Stat Warren Christopher.

În Florida au fost proteste din partea alegătorilor care s'au simțit înșelați, iar Democrații au amenințat cu un apel la justiție împotriva comisiilor de numărătoare a voturilor. La rândul lor, Republicanii au amenințat să ceară o nouă numărare de voturi în Iowa și Wisconsin, unde Gore a avut o diferență mică.

Zăpăceala din aceste alegeri s'a văzut și din faptul că în noaptea de 7 spre 8 Noembrie, Gore a telefonat lui Bush ca să-l felicite și se pregătea să anunțe oficial înfrângerea sa. Monitorii săi din Florida i-au comunicat telefonic că e prea devreme să cedeze fiindcă rezultatele sunt foarte strânse. Printr'un nou telefon, Gore a anunțat pe Bush că își retractează cedarea, și evenimentele și-au urmat cunoscutul drum.

Primirea voturilor de peste ocean poate să încurce din nou lucrurile. În Israel locuiesc aproape 200.000 de Evrei americani (în Statele Unite Evreii pot avea dublă cetățenie). Cei din Florida vor trimite voturile lor în circumscripțiile respective. Evreii, în mare majoritate, votează cu Democrații, partidul lui Truman care a avut un rol decisiv în crearea statului Israel în 1948. Diferența mică a lui Bush poate astfel să dispară și Gore să devină al 43-lea președinte american, mai ales că el și-a ales ca vice-președinte pe senatorul Joe Liberman, primul Evreu care a fost propus în această înaltă funcție.

S'a anunțat că rezultatul definitiv al voturilor din Florida nu va fi cunoscut decât cel mai devreme pe data de 17 Noembrie, data ultimă în care se mai înregistrează voturi. Dacă vor fi noi contestații sau acțiuni juridice, este posibil ca rezultatul final al alegerilor pentru un nou președinte să fie cunoscut de-abia în Decembrie.

Republicanii au criticat pe Gore că luptă cu disperare pentru președinție, amintind că în situații asemănătoare Nixon în 1960 împotriva lui Kennedy și Ford în 1976 împotriva lui Carter nu au făcut contestații, socotind că trebue să pună interesul țării pe primul loc.

Concomitent cu votul pentru președinte a avut loc alegerea unei noi Camere a Reprezentanților, 11 guvernatori și 32 de senatori. Republicanii vor avea în Cameră 221 (pierd 1) de reprezentanți, iar Democrații 211 (câștigă 1). Republicanii vor avea 29 (pierd 1) guvernatori, iar Democrații 19 (câștigă 1). Republicanii vor avea 50 senatori (pierd 3), iar Democrații 49 (câștigă 3). De notat că Hillary Clinton a fost aleasă senator de New York, fiind prima soție de președinte în funcție care obține această numire.

Aspectul inedit al alegerilor americane a pretat la confuzii și ironii dincolo de ocean. Astfel, guvernul chinez s'a grăbit să-l felicite pe Bush, pentru ca apoi să-și retragă mesajul, iar Putin a spus că, indiferent cine va veni la Casa Albă, el speră să colaboreze cu noul președinte american. Se fac ironii asupra democrației americane, care a ajuns să aibă aspecte de alegeri ca cele din lumea a treia.

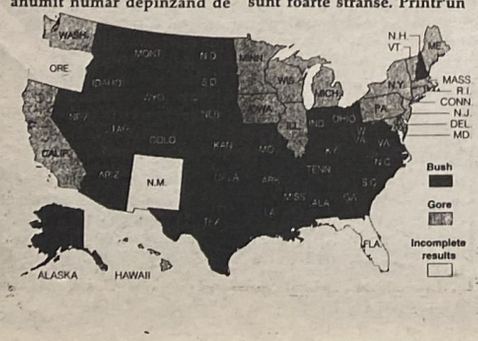

CRIZA ISRAELO-PALESTINIANĂ

După isprava lui Sharon, care a dus la o nouă vâlvătaie în relațiile israelo-palestiniene, cu sângeroase ciocniri, Președintle Clinton a încercat să aducă cele două părți la un acord de încetare a focului reușind să convoace o întâlnire de urgență, la vârf, în localitatea Sharm el Sheik din Egipt, pe data de 16 Octombrie. Ea a fost prezidată de Președintele Clinton și Președintele Mubarak. La întâlnirea maraton de 16 ore au mai participat Secretarul General ONU Kofi Annan și Regele Iordaniei Abdullah II. Barak și Arafat nu și-au vorbit, iar președintele american s'a întreținut separat cu cei doi.

Cu mare greutate s'a putut obține un acord vag, citit de Președintele Clinton, dar nesemnat nici de Barak, nici de Arafat. În el se specifica luarea de *"măsuri imediate și concrete"* pentru a termina actele de violență, retragerea trupelor israeliene dela marginea teritoriilor palestiniene, redeschiderea aeroportului Gaza (sub autoritate palestiniană dar cu securitate israeliană) și instituirea unei comisii pentru investigarea ultimelor săptămâni de violență.

După cum se știe, sâmburele discordiei este controlul asupra Muntelui Templu, sau pentru Arabi Haram as-Sharif (nobilul Sanctuar) unde, pe aleea moscheelor, a pătruns în mod ostentativ pe data de 18 Septembrie Ariel Sharon întovărășit de sute de polițiști și reporteri de televiziune. De atunci au continuat zilnice confruntări între demonstranții palestinieni și soldații israelieni, soldate cu victime.

Între 21-23 Octombrie a avut loc la Cairo întâlnirea Ligii Arabe, convocată de urgență, în urma confruntărilor sângeroase dintre Palestinieni și Israelieni. În declarația finală, Israelul este condamnat pentru atrocitățile comise în ciocnirile cu Palestinienii, luându-se în considerație posibilitatea ruperii relațiilor diplomatice cu acest stat. Deși președintele egiptean a acuzat Israelul că a adoptat o atitudine beligerantă care amenință însăși esența păcii, statele arabe nu au adoptat o linie dură. Astfel nu a fost luată în considerație propunerea Irakului *"protejarea caracterului islamic"* al Ierusalimului de Est și fondul *Intifada* al Ierusalimului de 200 milioane pentru familiile Palestinienilor uciși sau răniți în decursul confruntărilor.

Statele Unite au făcut presiuni pentru o declarație moderată ce a făcut ca Israelienii să răsufle ușurați, dar care a dezamăgit pe Palestinieni care au considerat-o ca *"extrem de diluată"*.

Liga a hotărît să organizeze o întâlnire la vârf în fiecare an, astfel că viitoarea întâlnire va avea loc în 2001, tot la Cairo, dar sub președinție iordaniană.

Barak a încercat să formeze un guvern de unitate națională cu participarea partidului Likud al lui Sharon. Acesta a criticat pe Barak, că la Camp Davis s'a oferit să împartă Ierusalimul. Sharon este pentru abandonarea unei păci permanente cu Palestinienii. El vrea un aranjament intermediar pe termen lung care să lase problemele spinoase nerezolvate... Tocmai aceste tergiversări în ajungerea la un acord final au făcut ca Palestinienii să nu mai spere în nimic și să dea apă la moară grupărilor extremiste.

Barak a primit ca o concesie, din partea partidului ultra-ortodox Shas, răgazul de o lună pentru a nu fi răsturnat și a putea astfel să trateze cu Palestinienii. Acest partid deține 17 voturi în Knesset și condiționează înțelegerea în schimbul renunțării de către Barak la proiectul de a reduce puterea și autoritatea religioasă a partidului.

Ciocnirile dintre Palestinieni si Israelieni au continuat zilnic, iar pe data de 1 Noembrie o bombă aruncată în centrul Ierusalimului a omorît doi Israelieni. Acțiunea a fost revendicată de facțiunea extremistă Jihad. Pe 8 Noembrie numărul victimelor arăta un scor net favorabil forțelor israeliene: 166 Palestinieni, 13 Arabi israelieni și 13 Evrei israelieni, fiindcă în ultima vreme la aruncătorii de pietre s'au alăturat o serie de membri înarmați ai facțiunilor extremiste palestiniene. Ciocnirile continuă zilnic cu noi victime.

Președintele Clinton a invitat la Washington atât pe Barak cât și pe Arafat, în întâlniri separate, imediat după alegeri. Arafat a fost primit pe data de 9 Noembrie și a declarat că este hotărît să facă pace, dar a cerut o forță de protecție ONU de 2.000 de soldați, care să separe pe Palestinieni de trupele israeliene, cerere pe care Israelul o respinge. Barak s'a întâlnit cu Clinton după trei zile, declarând reporterilor că pacea va putea fi obținută numai prin negocieri.

S'a format o comisie internațională care va investiga violențele din ultimele săptămâni dintre Palestinieni și Israelieni. Ea va fi condusă de fostul senator George Mitchell și va avea ca membri pe fostul președinte turc Suleyman Demirel, Ministrul de Externe norvegian Thorbjoren Jagland, Javier Solana (Uniunea Europeană) și senatorul american Warren Rudman.

pentru *jihad* (război sfânt) și nici ruperea legăturilor cu Israelului, ceea ce a dus la retragerea dela conferință a delegației Libiei care propusese această sancțiune.

Liderii arabi au fost însă de acord să înceteze orice măsuri pentru normalizarea relațiilor cu Israelul, ca stoparea oricăror eforturi de a integra Israelul în economia Orientului Mijlociu. S'a solicitat ca Națiunile Unite să creeze un tribunal internațional pentru *"crimele de război"* comise de Israel, de asemenea liderii arabi au declarat că nu vor recunoaște niciodată Ierusalimul ca fiind capitala Israelului și vor rupe relațiile diplomatice cu orice stat care va recunoaște acest lucru.

Liga a instituit două fonduri de ajutorare a Palestinienilor. Fondul *Aqsa* de 800 milioane de dolari pentru

AVÂNTUL ECONOMIC ÎN ROMÂNIA

ROMÂNIA LA ÎNCEPUTUL SECOLULUI XX

ÎNTOARCEREA ARMELOR - VI -

——Wilfred H. LANG——
(Observator economic pentru Europa de Sud-Est)

Dezastrul se apropie

Încă din Noembrie 1941, când, din cauza unei ierni premature şi cumplite în acelaşi timp, trupele germane se împotmoliseră la marginea Moscovei, se putea întrevedea că forţele ţărilor Axei ajunseseră la capătul puterilor iar iureşul victoriilor în lanţ luase sfârşit. Nici devierea frontului spre Sud-Est în cursul anului 1942, cu câştiguri teritoriale remarcabile, nu putea schimba echilibrul de forţe în general. Întinderile nesfârşite ale Ucrainei, Rusiei şi Caucazului îşi cereau tributul natural iar infrastructura rutieră şi feroviară mizerabilă se dovedea un scut eficient împotriva invaziei germane.

După intrarea în război a Statelor Unite ale Americii, soarta Germaniei şi a aliaţilor săi fusese de fapt pecetluită. Uriaşelor rezerve materiale şi forţe de producţie industrilală aproape nelimitate ale S.U.A. nici o putere europeană n'ar fi putut face faţă pe timp îndelungat. În plus Britanicii puseseră în aplicare radarul, astfel încât submarinele germane nu-şi puteau desfăşura forţa distrugătoare în Atlantic. Campania italo-germană din Africa de Nord eşuase şi ea în mod catastrofal (Tobruk şi El-Alamein, Noembrie 1942) cu capitularea la 30.05.1943 la Cap Bon. O nouă iarnă extrem de geroasă urma să curmeze definitiv campania forţelor Axei din Uniunea Sovietică prin spargerea frontului la Stalingrad, încercuirea trupelor germane şi capitularea acestora în Ianuarie 1943. De-acum încolo tăvălugul de foc sovietic, sprijinit prin masive livrări de arme blindate din SUA, pornise să recucerească teritoriile pierdute în anii precedenţi. Astfel Sovieticii ajunseseră în a doua jumătate a lunii August 1944 din nou pe malurile Prutului. România trebuia să acţioneze, dacă nu vroia să sufere alte pierderi masive pe câmpul de luptă. În consecinţă, un grup de ofiţeri superiori în frunte cu g-ralii Sănătescu, Rădescu, Aldea, Racoviţă şi alţii, care oricum nu puteau să-l sufere pe mareşalul Ion Antonescu, acesta fiindu-le superior atât ca militar cât şi ca personalitate în sine (deci vechea poveste cu invidia), cu acordul regelui Mihai I, plănuiau eliminarea acestuia pentru a fraterniza apoi cu invadatorii sovietici. Evenimentele precipitându-se, răsturnarea mareşalului Antonescu s'a produs pe data de 23 August, în loc de 26, cum fusese plănuit iniţial. Urmările acestui act mult lăudat de diverşi autori, au ost suportate apoi de poporul român timp de peste 4 decenii, cei care-l provocaseră, fiind printre primii care i-au simţit consecinţele pe propria lor piele.

Davai ceas, davai soţie..

În seara zilei de 23 August 1944 regele Mihai I proclamă armistiţiul cu Uniunea Sovietică. Un armistiţiu, care de fapt nici nu se încheiase încă, drept pentru care peste 160.000 de ostaşi români au fost luaţi prizonieri pe frontul din Moldova. Cam a treia parte dintre ei s'a întors după câţiva ani din Siberia, despre ceilalţi neştiindu-se nimic până în ziua de azi. Nemţii, care s'au simţit trădaţi, au declanşat pe ziua de 24 August un bombardament cu patru avioane de asalt de tip JU 87 Stuka asupra Bucureştiului, care în mai multe raiduri au aruncat câteva bombe uşoare asupra Palatului Regal, pe care l-au şi lovit în parte, şi asupra altor instituţii strategice, pe care însă nu le-au nimerit. În locul Palatului Telefoanelor a fost lovit Teatrul Naţional, care a ars în întregime. Deci un atac mai mult simbolic, absolut inutil şi total greşit din punct de vedere strategic, deoarece după acest atac, România a declarat război Germaniei, anulând promisiunea de retragere liberă făcută trupelor germane cu o zi înainte, armata română întorcând armele împotriva acestora. De aceea ostaşul german şi astăzi mai vorbeşte de trădare în acest context.

După o serie de lupte locale, destul de sângeroase, în deosebi în regiunea Ploieşti şi pe Valea Prahovei şi a Teleajenului, Nemţii s'au retras sau au fost luaţi prizonieri şi predaţi apoi armatei sovietice. Dintre aceştia doar o zecime s'au mai întors din prizonierat. După ce s'a recules pe câmpurile Moldovei, armata sovietică, derutată oarecum de propria înaintare, neaşteptat de rapidă, a intrat în Bucureşti pe ziua de 1 Septembrie 1944. O culisă de *"aclamatori"* organizaţi de Partidul Comunist Român, precum şi obişnuiţii gură cască şi curioşi de tot felul, au salutat cu *"entuziasm"* sosirea glorioasei Armate Roşii, cam răpăjită ca aspect şi cu purtări destul de ciudate faţă de *"fraţii de arme"* români. Oricine poseda pe atunci un ceas la braţ sau în buzunar, făcea bine să nu dea faţă cu vreun analfabet din fundul Caucazului, pentru a nu fi lipsit imediat de acest obiect. Jafuri şi violurile erau aproape la ordinea zilei. Mult regretatul şi neuitatul cabaretist C. Tănase a rezumat aceste evenimente spunând într'un cuplet pe scenă: *"Davai ceas, davai soţie, haraşo tovărăşie"*, exprimând astfel spiritul acestei *"tovărăşii"*, drept pentru care a fost arestat, bătut de torţionarii lui Bodnăraş şi ameninţat cu moartea, dacă-şi va mai permite aşa ceva în viitor. Începuse *"democraţia"* de tip comunist în România.

În acest răstimp războiul continua pe frontul de Vest, mai întâi în Ardealul de Nord, după aceea în Ungaria şi mai departe spre Apus. Comanda supremă fiind bineînţeles în mâinile tovarăşilor sovietici (Frontul 2 Ucrainean), regimentele româneşti erau aruncate în luptă pe prim plan, până ce inamicul îşi termina muniţia sau era decimat de aceştia, după care eroica Armată Roşie trecea la cucerirea poziţiilor părăsite de duşmani. Exemplu: bătălia dela Debreţin şi forţarea Tisei, unde au pierit peste 28.000 ostaşi români în chip de carne de tun.

Este foarte greu de apreciat în miliarde de Lei de aur sau Dolari pierderile materiale şi financiare suferite de Statul Român în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Se estimează că România ar fi suportat o reducere a avutului său naţional de peste 30% dintre care cca. o treime pe frontul de Est şi cca. două treimi pe frontul de Vest. Şi asta cu toate că durata campaniei din Răsărit a fost de trei ori mai lungă decât cea din Apus.

Abuzurile la ordinea zilei

După înlăturarea destul de rapidă a guvernelor C. Sănătescu (5 Decembrie 1944) şi N. Rădescu (5 Martie 1945), România alunecă din ce în ce mai repede sub totalitarismul bolşevic, reprezentat în principal prin persoana lui Andrei Vişinski, care devenise un fel de guvernator al lui Stalin în România şi care şi-a permis să dea cu pumnul în masă chiar şi în faţa regelui Mihai I, ameninţându-l pe acesta în mod grosolan. Comuniştii români, care se înmulţeau în mod miraculos pe zi ce trecea, sprijinindu-se pe *"ajutorul"* armat al trupelor sovietice, începeau să intre în diversele funcţii de stat şi instituţii publice pe tot cuprinsul ţării sau să submineze acestea în aşa fel, încât vechii funcţionari erau izgoniţi sau eliminaţi prin arestări samavolnice sub diverse pretexte. După venirea la putere a guvernului Petru Groza la 6 Martie 1945, soarta României a fost definitiv pecetluită. Cadrul oficial fiind servit după aceea prin aşa numitele *"alegeri libere"* în 1946, falsificate în cea mai mare parte de comunişti, după modelul lui Stalin: *"nu contează cine votează, ci doar cine numără voturile"*. La fel şi aparatul diplomatic a fost *"înlocuit"* prin *"epurări"* şi *"comprimări"*, în deosebi după ce Ana Pauker a preluat Ministerul de Externe. Închisorile se umpleau cu toţi cei care nu voiau să execute ordinele arbitrare şi de multe ori ilegale, venite dela diversele foruri din Bucureşti, care nici măcar nu fuseseră autorizate încă în mod oficial. Mai mult chiar: în Ianuarie 1945, cca. 80.000 de cetăţeni români de etnie germană din Transilvania şi Banat au fost deportaţi în vagoane de vite pentru muncă silnică în Uniunea Sovietică (Donbas, Munţii Ural, Siberia). Peste un sfert dintre aceştia pierind în minele de cărbuni şi sovhozurile mizerabil înzestrate şi organizate, prin foame, frig şi diverse boli. Alte cca. 250.000 de persoane de origine Români din Basarabia şi Bucovina de Nord au fost *"strămutate"* în Siberia (Altai, Karaganda, Irkuţk) , unde majoritatea lor a pierit.

Naţionalizarea, greşeala secolului

La porunca lui Stalin, Marea Adunare Naţională a votat la 11 Iunie 1948 Legea nr.119, privind naţionalizarea tuturor mijloacelor de producţie. Baza naţionalizării fiind noua constituţie adoptată la 13 Aprilie 1948. Această lege fusese precedată de etatizarea Băncii Naţionale în Decembrie 1946, reorganizarea Ministerului Industriei şi Comerţului din Aprilie 1947, *"îngrădirea"* chiaburilor din Iulie 1947, reforma monetară din August 1947 şi alte măsuri preliminare de punerea economiei româneşti sub controlul comuniştilor, sau mai bine zis a şefilor bolşevici din Kremlin. Chiar în aceeaşi zi, echipe speciale, formate din membrii PMR, au trecut la confiscarea întreprinderilor industriale şi înlocuirea vechilor directori cu oamenii lor, în cea mai mare parte nepricepuţi şi uneori chiar analfabeţi, dar fideli regimului. Prin această naţionalizare, pe lângă toate celelalte nedreptăţi, s'a retezat fluxul de informaţii tehnologice care veneau din ţările industriale din Vest spre România, izolând astfel ţara de permanenţa progresului tehnic al protagoniştilor industriali. Iar tehnologia marilor savanţi sovietici, care urma să umple acest gol a rămas aşteptată până în ziua de astăzi. De urmările catastrofale ale acestei legi şi a celor ce au urmat, ne vom ocupa în episodul următor.

THE ROMANIAN VOICE /LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresa, anuntati redactia ziarului
cu cel putin 4 saptamani inainte.

EFEMERIDE

"IEPOCA NEULANDERĂ"

Bătălia pentru ocuparea celei mai înalte funcţii din România este în plină desfăşurare. Chemaţi şi nechemaţi, corupţi, ambiţioşi şi câte un rătăcit om de treabă şi-au anunţat dorinţa să fie preşedinţi ai României. Dacă am ţine socoteală de numărul populaţiei şi de suprafaţa ţării raportat la pretendenţii primului loc în România, Statele Unite ar fi trebuit să aibă peste 200 de candidaţi pentru Casa Albă, iar China câteva mii de pretendenţi.

Este greu de spus dacă Românii fac aceasta din umor, din tragedie sau din simpla aflare în treabă, dar oricum, în afara hotarelor ţării ea este considerată o neseriozitate la nivel naţional, o lipsă de maturitate a politicienilor şi o pacoste pe capul alegătorilor.

Privind desfăşurarea candidaţilor la preşedinţie, manifestul lor către ţară şi întreaga demagogie de tip unic, valah, începi să te gândeşti că nici hulita epocă a fanarioţilor n'a avut îndrăzneala şi neruşinarea unor politicieni contemporani, din zodia minunată a democraţiei.

Cel mai tipic caz este al pretendentului la *"tronul României"* din Cotroceni a puiului de nomenclaturist şi comunist internaţionalist, Pedro Neulander, zis Petre Roman.

S'au criticat până în pânzele albe neocomuniştii, *"emanaţii"* loviturii de stat din 1989, cu opoziţioniştii obosiţi fără a face nimic, dar de don Pedro nu s'a legat nimeni. Autor principal al dezastrului României, prin poziţia de Prim Ministru (!?) după 1989, a cochetat cu FSN şi Ion Iliescu la destrămarea şi pulverizarea averilor ţării, a fost alături de cei care au organizat şi dezlănţuit mişelnicele mineriade, a fost dirijor la huiduielile activiştilor comunişti împotriva lui Corneliu Coposu, la sărbătorirea Unirii dela Alba Iulia, şi-a rotunjit umflatele venituri cât a putut din vistieria statului şi când cearta pentru ciolan cu Iliescu ajunsese la apogeu, aceiaşi mineri cu care a zdrobit pe studenţi în Piaţa Universităţii, au venit cu răngi şi târnăcoape, dar nu pentru a-l demola ca pe studenţi, ci doar pentru a-i face vânt de pe scaunul pe care stătea. Alungarea i-a folosit, pentrucă în răstimpul până la alegerile din 1996, a avut prilejul să cântărească ponderea politică şi orientarea alegătorului şi deşi la candidatura pusă atunci (în 1996) pentru preşedinţie, în loc de fotoliu a primit un picior în fund, cu neruşinarea caracteristică, trece de partea câştigătorului CDR care, neavând procentul necesar de parlamentari, pentru a conduce singuri împotriva unui PDSR învins, dar nu înfrânt, era în căutare de aliaţi la formarea guvernului. De-acum, toate porţile îi sunt deschise.

Guvernarea de după 1996, aparent a CDR-ului şi în mare parte socotită a pnţcd-ului, n'a fost decât o guvernare condusă de interesele lui Petre Roman şi o putem numi pe drept cuvânt *"Iepoca Neulanderă"*, pentrucă n'a fost moment crucial, n'au fost schimbări de miniştri, sau alte momente importante, în care Petre Roman să nu-şi fi impus cuvântul, sub şantajul că părăseşte coaliţia, iar *"junii miniştri"* bătrânii pnţcd-işti cedau de fiecare dată, pentru a nu fi părăsiţi de Harap-Albul din p.d.

Dela formarea cabinetului de miniştri din 1996, chiar pentru cel mai nepregătit politician, s'a văzut că pe Petre Roman nu-l interesa decât acapararea puterii, punând mâna pe cele mai importante ministere-cheie, deşi ponderea partidului său nu-i putea oferi aceste pretenţii.

Ministerul care l-a interesat cel mai mult a fost cel al Afacerilor Externe şi de patru ani România n'a avut ca miniştri de externe decât oamenii lui Petre Roman, pentru ca la ultima remaniere să-şi adjudece el, acest minister, cu gândul la promovarea sa în politica europeană.

Rezultatul politicii externe neulandere: Ruşinosul tratat cu Ucraina, unde li s'au făcut cadou Ucrainenilor teritorii româneşti, apărate cu spada de Ştefan cel Mare şi alţi domnitori români; împărţirea României în eurozone, unde statul român îşi pierde suveranitatea (declaraţie publică făcută la New York de însuşi Petre Roman); odiosul tratat cu Republica Moldova, în care se stipulează că Românii şi moldovenii sunt două popoare deosebite.

Câte însă n'a făcut în detrimentul ţării acest individ străin de neamul românesc? Când Valeriu Stan a dat alarma împotriva celor care au jecmănit avutul ţării, din care făcea parte şi Petre Roman, acesta a ameninţat că se retrage din coaliţie dacă Valeriu Stan nu este demis şi împotenţii cdr-işti au ascultat speraiţi şi l-au îndepărtat pe omul care lupta împotriva corupţiei.

Când Victor Ciorbea, în calitate de prim-ministru trebuia să-şi ducă planul de guvernare pe un făgaş normal, Petre Roman iar a ameninţat cu plecarea şi cdr-iştii şi-au sacrificat propriul prim-ministru, ca să nu-l supere pe don Pedro.

De patru ani România a fost la cheremul lui Petre Roman, lui i se datorează toată starea de decădere a ţării, dar individul care nu ştie de ruşine, şi-a depus din nou candidatura pentru funcţia de preşedinte al României. Desigur că nu are nici o şansă, dar dincolo de aceasta, ce mişelii mai scorneşte pentru a sări în barca ce va câştiga alegerile în Noembrie 2000?

Chiar Românii nu văd nimic din toate manevrele acestui aventurier fără scrupule?

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

VIN ALEGERILE GENERALE

——Ion BOIERU——

În faţa alegerilor care vin, încercăm să facem câteva calcule, pentru a desprinde un chip de preşedinte, care ar putea să fie ales, printr'o simplă intuiţie, dar şi printr'o analiză a calculelor care s'au prezentat cu ocazia Alegerilor locale, de către sondajele de opinie. Bune sau rele, cum au fost, ne amintim că nişte sondaje care aveau *"dorinţe pioase"*, l-au arătat pe Iliescu, câştigător cu 42-44%.

Am socotit că electoratul, pentru a crea o platformă impresionantă, înainte de Alegerile generale, se vor prezenta la vot în număr mare de tot. Nu prea a fost aşa. Iliescu s'a ales cu un număr redus de voturi, în raport cu cele iscălite pe hârtie de sondaje (plătiţi sau entuziaşti) şi Iliescu a ajuns la 26-27%. Asta a fost tot, cu împlinire de noroc sau de oarecare văicăreală.

Un mare număr de votanţi s'au reţinut dela vot, şi în nici un caz nu se pot azi înscrie în cursa pentru Iliescu. Este prea târziu şi nu prea există o motivaţie cât de mică.

Sondajele continuă să dea procente, care sunt greu de acceptat, mai ales de acei care trăiesc în ţară şi îşi dau seama de realităţile de acolo.

Pe de altă parte, se pare că Iliescu cu nomenclatura lui, şi-au cam pierdut punctul de sprijin al orientării lor şi se cred deja stăpânii ţării. Oare, ei nu au o picătură de conştiinţă ca şă-şi dea seama că nu dispun de nici un fel de calitate politică, să fie îndreptăţiţi să preia conducerea unei guvernări? Cum este posibil să accepte aceste lucruri, faţă de măreţia unor trecuţi conducători de ţară de dinainte de vraiştea comunismului, instalat după 1944? Toată clica lui Iliescu, la un loc, care a fost la guvernare şase ani de zile, nu a realizat nimic de luat în seamă pentru binele ţării acesteia. Totul a fost risipit fără ruşine, cu acuzaţii care au umplut toate gazetele bune din România, cu documentare riguroasă si bogată.

Orice politician, cu simţul demnităţii, nu s'ar mai fi expus cu pretenţia de preşedinte în faţa unei ţări pe care a ruinat-o.

Firește, există şi în electoratul românesc, oameni care nu au o orientare politică sănătoasă, căci nu au avut o pregătire în acest sens, sau sunt de rea credinţă, pentrucă au fost asociaţi la netrebniciile lui Iliescu. Deci, aceştia nu au o răspundere morală, şi aruncă voturile lor, fără să aducă un beneficiu ţării. Grosul celor care conduc partidul lui Iliescu face parte din categoria nomenclaturii comuniste, care s'a dovedit fără nici o îndemânare de conducere politică. Căci, toţi, erau subordonaţi partidului şi ei n'aveau nici o contribuţie cu judecata lor proprie. În cadrul societăţii noi naţionale, care s'a creat după îndepărtarea comuniştilor, nomenclaturiştii domină. Aceştia nu sunt o clasă socială, ci nişte funcţionari ai fostului partid, care au exploatat ţara întreagă şi au rămas aceiaşi exploatatori ai ţării, care au sume imense de bani, fără să poată da o justificare a surselor de unde vin aceşti bani.

Fără a avea vreo pretenţie de a ghici rezultatul alegerilor din România, mă înscriu pentru o intuiţie personală: Iliescu nu are şanse de reuşită în turul întâi. În turul al doilea, printr'o ciudată coaliţie s'ar putea să aibă, dar cu riscul de a rata complet prin guvernare, tocmai datorită ciudatei coaliţii. Căci toate coaliţiile sunt nişte afaceri hibride şi nu dau rezultate bune.

În primul tur, Iliescu nu poate reuşi din cauza absenteiştilor, care nu au votat pentru el, la alegerile locale, când Iliescu avea nevoie de numărul lor, ca să-şi creeze o platformă pentru alegerile generale.

Mă înscriu în contrast cu sondajele de opinie, care nu reprezintă realitatea, ci o simplă manipulare a opiniei publice.

Nu cred că poporul român şi-a pierdut de tot luciditatea politică şi ar accepta o nouă iobăgie a nomenclaturii lui Iliescu.

TROIKA MINCINOŞILOR: ILIESCU, ROMAN, MELEŞCANU

MOTTO: "Şi această ciumă'n lume, şi aceste creaturi / Nici ruşine n'au să iele în smintitele lor guri / Gloria neamului nostru spre-a o face de ocară / Îndrăznesc ca să rostească pân' şi numele tău: Ţară ".

Mihai Eminescu -"Scrisoarea III"

Să mă ierte marele Alexandr Isaievici Soljeniţân că îl plagiez, intitulând articolul meu cu titlul capitolului său *Troika mincinoşilor,* din marele său roman anticomunist *Primul Cerc,* capitol în care trei şefi ai NKVD îi făgăduiesc slugarnici lui Stalin să instaleze microfoane sub bănci, în parcuri ca să afle ce vorbesc tinerii komsomolişti sovietici; iar Stalin conchide prin această judecată satanic-criminală:*"Tinerii de 20-30 de ani pot fi închişi 20 de ani, până la 30-45 de ani, iar apoi reeducaţi şi eliberaţi din lagăre, au toată viaţa înainte ca să construiască viitorul luminos al comunismului!"*

Comuniştii sunt specimene fără Neam şi fără Dumnezeu, antinaţionali şi anticreştini, ei neagă Adevărul, de aceea ei sunt personificarea Minciunii.

Vechi-noii prezidenţiali Iliescu şi Roman şi noul prezidenţiabil Meleşcanu sunt comunişti, de aceea sunt mincinoşi. Genul lor proxim - faptul că tustrei sunt comunişti este mai puternic, mai esenţial decât diferenţa lor specifică: Iliescu este bolşevic pur-sânge, leninist-stalinist; Roman este kominternist internaţionalist travestit, după prăbuşirea comunismului în 1989, în mondialist-globalist-ocult-masonic; Meleşcanu este securist. După ce-leam diagnosticat boala - comunismul -, să privim îndeaproape manifestările personale ale bolii acestor comunişti îmbătrâniţi în rele (Iliescu -70 de ani, Roman - 54 de ani, Meleşcanu - 59 de ani):

1. Devizele lui Iliescu sunt: - *Vreau puterea cu orice preţ!; - Cine nu-i cu mine, este împotriva mea, deci trebue lichidat dacă e Român, iar dacă e imperialist american trebue plesnit peste bot;* sau, copiindu-l pe Cataveneu: - *Vreau ceea ce mi se cuvine în ţara asta de gogomani, unde eu sunt cel dintâi... între fruntaşii politici!* Iliescu este ultimul strigoi al bolşevismului în România.

2. Deviza lui Roman este: - *Prim-Ministru am fost prea puţin; Preşedinte al Senatului am fost - prea puţin; Ministru de Externe -sunt prea puţin. Numai eu pot şi sunt vrednic să fiu Preşedintele României.* Infatuarea lui Roman atestă impostura şi nulitatea lui politică.

3. Deviza lui Meleşcanu este: - *Alegeţi-mă Preşedinte al României, că vă voi scăpa de sărăcie, dându-vă salarii de trei ori mai mari decât aveţi acum.*

Tustrei mincinoşii mint să ne scape de sărăcie, pe noi cei mulţi şi nevoiaşi, după ce tustrei ne-au adus în mizeria de acum. Premierul Creştin-Democrat Ciorbea a spus adevărul, când a prezentat programul guvernului în Februarie 1997, că vor fi luate măsuri dure, nepopulare (în sensul de nepopuliste) pentru înfăptuirea reformei economice. Pseudo *"social-democraţii"* Iliescu- Roman-Meleşcanu mint spunându-le Românilor că pot consuma mai mult decât prpduc, astfel îndemnându-i la puturoşenie, nemuncă, anti-muncă, furt.

Amintesc Românilor modelele ilustre ale celor două mari naţiuni învinse în al Doilea Război Mondial - Germania şi Japonia -, care, după război, Germania prin Creştin-Democraţie şi Japonia prin Liberalism, printr'o muncă gigantică, au devenit cele mai bogate, mai prospere, mai invidiate naţiuni ale lumii, fiindcă invincibilele naţiuni, germană şi niponă produc mai mult decât consumă.

Români, nu vă lăsaţi înşelaţi, nu-i alegeţi pe mincinoşii: Iliescu - Roman - Meleşcanu!

A. Justin HOSSU

UNIUNEA EUROPEANĂ DĂ UN ULTIMATUM VIITORULUI GUVERN PEDESERIST

Andrei BĂDIN

Cu doar puţin timp înainte ca alegerile din România să-şi anunţe câştigătorul sau câştigătorii rundei din 26 Noembrie, Uniunea Europeană, prin vocea baroanei Nicholson de Winterbourne, a transmis un avertisment acestora. Un avertisment care este mai degrabă un ultimatum, dat fiind tonul acestuia. Sosită la Bucureşti, în calitate de raportor al Parlamentului European, baroana Nicholson de Winterbourne a declarat: *"Sunt purtătoarea unui mesaj din partea Uniunii Europene. Ea doreşte să primească România cât mai repede posibil, însă aşteaptă dela viitorul guvern dela Bucureşti adoptarea, în primele 100 de zile, a unor măsuri concrete menite să accelereze reforma care stagnează".* Practic, aşa cum am arătat, avem de-a face cu un ultimatum serios, acordat eventual, viitorului guvern PDSR, pus în situaţia de a adopta imediat ce a ajuns la Putere măsuri ultra-liberale, cu costuri sociale mari, pe termen scurt şi mediu. Dacă va fi PDSR, el, şi formula de partide care îi va fi asociată la guvernare va trebui să taie în carne vie, să restructureze şi să privatizeze întreprinderile, şi să finalizeze privatizarea I.A.S-urilor, să creeze un sistem legislativ care să permită şi mai ales să garanteze investiţiile. Iar baroana a continuat: *"Vă rugăm, în primele 100 de zile de guvernare, ocupaţivă de aceste priorităţi urgente. România se află la un moment de răscruce al procesului de aderare, când se pune problema dacă va accelera eforturile de integrare sau dacă se va răzgândi, optând pentru altă cale".*

Într'o traducere diplomatică, reiese că Uniunea Europeană doreşte ca prin exemenul celor 100 de zile să fie convinsă că România continuă pe calea Reformei şi nu doreşte integrarea în alte *"structuri"*, trimitere de fapt la alianţele visate de către liderul pedeserist, Ion Iliescu, cu Rusia.

Practic, PDSR-ul este pus între ciocan şi nicovală. Adoptând o poziţie din care se înţelege că va lua măsurile cerute de Occident, îşi va pierde electoratul stabil de orientare stângistă, care nu priveşte cu ochi buni privatizarea, restructurarea şi în general reforma. Făcând pe plac electoratului ultra socialist, PDSR pierde orice brumă de credibilitate pe plan extern. Şi va pierde nu numai un eventual sprijin al Uniunii Europene, dar şi sprijinul Fondului Monetar Internaţional, al Băncii Mondiale, al tuturor structurilor europene şi nord-atlantice, cu consecinţe extrem de negative pentru viitorul apropiat. Practic, dacă PDSR va câştiga alegerile şi nu va adopta o politică ultraliberală, aşa cum se laudă ici şi colo prin Occident, România va pierde mult mai mult decât stagnarea din ultimii 4 ani. Va pierde, aşa cum sugerează trimisa Uniunii Europene, trenul integrării europene şi deci, implicit, şi al aderării la celelalte structuri occidentale.

Ultimatumul Uniunii Europene, chiar dacă nu foarte diplomatic, pune degetul pe rană. În cancelariile occidentale există de mult timp o neliniște mărită faţă de o eventuală revenire la Putere a criptocomuniştilor şi experţii dela Washington sau Bruxelles nu par deloc mulţumiţi cu jurămintele de credinţă făcute de Ion Iliescu şi Adrian Năstase în capitalismul, care vezi Doamne, a devenit peste noapte credinţa lor.

Occidentalii ştiu foarte bine că nu este aşa, că liderii PDSR joacă teatru, aşa cum au făcut în cei şase ani cât s'au aflat la Putere, când cu un ochi făceau spre Occident, cerând fonduri, iar cu celălalt spre Moscova, făcând pe plac imperialiştilor ruşi, nu în ultimul rând prin decizia lui Ilici Iliescu de a pune pe tava Moscovei viitorul României şi al teritoriilor româneşti răpite prin sinistrul Tratat de prietenie româno-sovietic din 1991. Aşadar, 100 de zile pentru Ion Iliescu şi PDSR, dacă vor câştiga alegerile.

Să vedem, ce va urma ?

PENTRU BINELE ŢĂRII, VOTAŢI CDR 2000